

FREDERIC ASHTON LUN PRIJETI

M

izdavačka kuća Mladost

FREDERIC ASHTON

LUN PRIJETI

 Istarska naklada

PULA 1980.

I

U Scotland Yardu je vladala neobična užurbanost, koja je otkrivala vanredno stanje. Sve policijske snage Londona bile su u pokretu. Dogodilo se nešto nečuveno. Grad od osam milijuna stanovnika nije bio tako uzbuđen niti onih dana kada su ga pogadale Hitlerove V-bombe.

Inspektor Dickson, koji je bio određen da vodi istragu, i zbog toga dobio vanredna ovlaštenja, nije uspijevaao da se primiri i razmisli o svemu što se dogodilo, i o onom što bi trebalo poduzeti.

— Pa to je nečuveno! To prelazi svaku mjeru! — vikao je, držeći slušalicu telefona.

Netko mu je saopćavao najnovije podatke. — Svaki slučaj treba istraživati kao da nije povezan sa ostalim... da, da, to vrijedi za slučaj ubojstva narednika... obraćao se nekome. Dok je govorio, zvonila su još dva telefona. On prihvati prvo slušalicu telefona za vezu sa radio-odjeljenjem.

Stigli su izvještaji od svih brigada, ali ništa se ne odnosi na ono što vas interesira — javljao mu je službenik iz radio-odjeljenja.

Dickson spusti slušalicu i zastade, čekajući hoće li prestati zvonjenje telefona gradske veze. Ali, netko je bio uporan. Uze slušalicu.

— Ovdje Markinch, halo! Je li istina da ti vodiš cijelu stvar? Koliko je nestalih? Što si poduzeo? — Začu se rafal pitanja.

— Slušaj, Arthure. Hoćeš li prestati s pitanjima i otići do stotinu vragova? Ti mi zagorčavaš život. Ništa ne znam, i neću ti ništa reći. A ako te primijetim negdje u blizini, zaboravit ću zakon, i...

— I što ćeš učiniti? Ne ljuti se, stari. Kaži mi samo je li ubojstvo narednika u nekakvoj vezi s tom aferom? — bio je

uporan čovjek na drugom kraju žice.

— Ti si nemoguć Arthure! Ništa ti ne mogu kazati. Idi do vraga, i ti i svi tebi slični! — ljutito odbrusi Dickson i spusti slušalicu.

Bio je crven u licu, kosa mu je bila u neredu i zalijepljena znojem, a oči mutne i umorne. Nije više obraćao pažnju na neprekidno zvonjenje telefona. Gledao je u jednu točku na suprotnom zidu.

— Moram pobjeći od svega ovoga i negdje na miru razmisliti što da poduzmem — zaključio u sebi. Još nekoliko trenutaka podrhtavale su mu nozdrve, kao da ga je počela hvatati kihavica, pa onda ustade, zgrabi šešir i izađe iz svojeg ureda kroz zadnji izlaz.

Sjedne u kola i odveze se prema Regent parku. Pošto nađe jedno tiho mjesto za parkiranje, okrenu kola i ugasi motor.

Iako je bilo vrijeme ručku, inspektor Dickson nije pomišljao da ide kući, jer je znao da je Helen uzbuđena i da će pokušati saznati što više. A onda je svršeno s razmišljanjem.

Zato obgrli upravljač i nasloni glavu na šake. Njegove misli počese se sređivati, i činjenice su se polako nizale.

Počelo je točno u ponoć, prije tri dana.

Svi su mislili da je to još jedan nestašluk djevojaka kuće Drummond.

Poslije velike jesenje modne revije u Cityju, trebalo je da se trideset i dvije lijepe manekenke pojave na prijemu koji je priređivala gospođa Drummond, u velikoj i vrlo luksuznoj dvorani hotela »Fauille«.

Vlasnica modne kuće gospođa Drummond priređivala je takove prijeme poslije svake velike modne revije, a takvih revija bilo je godišnje četiri. Ona je znala da joj prijemi koriste više nego same revije.

Jer, prijemi su u stvari nastavak revija, ali mnogo zanimljiviji za najveći dio posjetilaca.

Pošto bi tridesetak lijepih manekenki pokazale nove lijepe modele i još ljepše oblike svojih tijela, odlazile su na primanje, oblačeći skupe večernje haljine. Tako se gostima i poslovnim

prijateljima gospođe Drummond pružala prilika da im priđu i kažu mnogo pohvala. A Ethel je bila tu kao treće lice pri upoznavanju.

Na tom primanju imale su mogućnosti da pokažu svoje skupe haljine, nakit basnoslovne vrijednosti, i svoju ljepotu ako su je imale, mnoge bogate dame velikog grada. Tu su se okupljali i mnogi bogataši, počev od onih mladih koji su prvi put obukli frak i šalili što nisu morali mnogo da se muče oko brijanja, pa do veterana blistavih salona i dvorana, koji su se nadali da im prosijeda i prorijeđena kosa i malo sala na trbuhu ne štete mnogo ako na čekovnim knjižicama imaju pozamašno pokriće. Među njima su se mogli vidjeti i oni poslovni ljudi koji rijetko napuštaju svoja prijestolja, sa kojih vladaju bankama, kompanijama, velikim agencijama i trgovačkim flotama.

Trudili su se da stignu na primanja gospođe Drummond i glumci londonskih kazališta, pjevači i svirači Covent Gardena, slikari, pomodni pisci... A filmski režiseri smatrali su da nikako ne mogu izostati sa tih primanja, koja su bila važna u njihovoj vječnoj potrazi za novom zvijezdom.

Dobar poznavalac Cityja i West Enda primijetio bi da je tu i znatan broj muškaraca koji nose titulu lorda, po pravu ili bar by compliment.

Čitavo to društvo blistalo je u nakitu, sa kojeg su frcale iskre prelomljenog svjetla iz teških lusteru. Usred živih boja isticali su se crni frakovi gospođe i ružičasta ramena dama.

Eto takav jedan skup oneraspoložila je i uzbudila vijest da trideset i dvije ljepotice, koje su s podijuma podijelile mnogo čarobnih osmijeha, izazvale želju kod muškaraca i zavist kod žena, neće stići na prijem.

One su nestale.

Odnekud je stigla vijest da su otete. Nekoliko minuta kasnije svi gosti su znali da je deset automobila stiglo pred modnu kuću točno u ponoć. Netko je pozvao djevojke da brzo krenu. A kad su, deset minuta kasnije došla kola gospođe Drummond, na čelu kolona od pet velikih taksija, od djevojaka nije bilo ni traga.

Ali nitko nije pomišljao na nešto ozbiljnije. Ipak je gospođa Drummond, očajna zbog neprilike s djevojkama prijavila stvar policiji.

— To je podvala, mržnja zbog našeg uspjeha! Moje djevojke su nasilno odvedene! — uzbuđivala se i vikala gospođa Drummond.

— Možda su našle bolju zabavu — smijao se dežurni narednik.

— Ne, to nikako! — ljutila se gospođa Drummond.

— To su odabrane dame, i ja vam ne dozvoljavam da tako govorite o njima!

*

Jutarnje novine donijele su vijest o nestanku djevojaka. Bilo je zlradih i šaljivih komentara, ali nitko nije govorio o otmici.

Međutim, u toku dana počela se nazirati sva ozbiljnost slučaja. Stizale su prijave od porodica, prijatelja i stanodavaca. A na svu tu vatru došla je kao ulje vijest da je oteto još devet djevojaka!

Bile su to kućne pomoćnice, sobarice i mlade družbenice iz najbogatijih porodica Cityja. Kad se zna da City sada ima ukupno nešto preko pet hiljada stalnih stanovnika, na prostoru koji je prije sto godina primao stotinu i dvadeset tisuća Londonaca, onda je lako pogoditi iz kakvih porodica su nestale djevojke. I za čudo svaka je bila vrlo lijepa.

»Tko su otmičari četrdeset i jedne ljepotice?« — pitali su se listovi sipajući vatru na Scotland Yard i spominjući srednji vijek, trgovinu robljem, nesigurnost građana i tisuću sličnih stvari.

»Djevojke su odvedene iz dvorišta večernje škole, gdje su dva puta nedjeljno odlazile učiti. Četiri su Francuskinje, koje su pohađale kurs engleskog jezika. Od ostalih tri su Engleskinje, jedna Norvežanka i jedna Rumunjka.« — pisao je »Chronic«.

Zbog nestanka jedne od djevojaka Genevive Dupont, naročito se uzbudio earl Archibald Haliburton. Taj uticajni lord

je već nekoliko puta zvao glavnog inspektora Scotland Yarda i tražio obavještenje. A na kraju je ljutito viknuo:

— Pokraj slavnog Scotland Yarda ja ipak moram uzeti i platiti privatne detektive!

Uzbuđenje se širilo gradom. Roditelji su se bojali za svoje lijepe kćeri, muževi za žene... Mnoga mlada dama stajala je tih dana pred ogledalom i ocjenjivala da li bi i ona mogla biti oteta. Možda je poneka zaželila da i nju snađe sudbina manekenki i lijepih kućnih pomoćnica, ali takve su rijetko bile onakve kakve bi netko poželio oteti.

— U svijetu je i prije bilo otmica, ali nije zapamćeno nešto slično! — uzvikivali su ljudi.

Tih dana je bilo teško vidjeti da se neka lijepa žena ili djevojka kreće sama ulicom, naročito uveče.

Pretpostavljalo se da je oteto još desetak ili više djevojaka, ali nitko nije prijavljivao njihov nestanak. To je izazvalo pravu bujicu prijavi, koje su zvonile na uzbunu. Ako se djevojka duže zadržala na sastanku sa svojim mladićem, roditelji su već zvali policiju. Mnoge vjetropiraste dame su tih dana imale neprilika kad su saznale da je prijavljen njihov nestanak dok su one bile u »kupovini«, i pri tom ugrabile koji sat da se sastanu s prijateljem.

Tako se trećeg dana već nije znalo koliko je ljepotica zaista oteto, a koliko ih je otišlo na izlet, ili odbjeglo s voljenim čovjekom. A takvih je bilo mnogo u gradu sa osam milijuna stanovnika.

Sve je otežavalo istragu i policija je bila u neprilici. Najgore je, ipak bilo to što nije nađen nikakav trag. Kao da je četrdeset djevojaka isparilo i pomiješalo se s gustom ponoćnom maglom.

II

Nagnut nad hrpom bilježaka i fotografija, Arthur Markinch je spremao reportažu o otmicama, koja je trebala ispuniti dio prve i čitavu treću stranu sutrašnjeg jutarnjeg izdanja njegovog lista.

Bio je zastao i zamislio se gledajući u rasute fotografije snimljene na posljednjoj reviji.

— Do vraga, Arthure, što je s tim rukopisom? — nervirao se urednik.

Reporter se trže i privuče pisaći stroj, kojeg je bio odgurnuo. A tada zazvoni telefon na njegovu stolu. On se namršti i podiže slušalicu. Lice mu se razvuče u širok osmijeh, i on uskliknu:

— Zdravo stari prijatelju! Gdje si to nestao već šest mjeseci? Jesi li se oženio? Kako se sada zoveš? Hoću li te vidjeti?

— Polako, hej! — govorio je glas s druge strane.

— Prvo, nisam nikud nestao. Zatim nisam se oženio. Već ni sam ne znam kako se zovem. I, na kraju, ne mogu se sastati s tobom. Jesi li sada zadovoljan?

— Naprotiv, uciviljen sam, dragi Donalde. Ti znaš koliko želim da te vidim. Što se to događalo s tobom za ovo vrijeme?

— Ostavi se pitanja — čuo se glas iz slušalice. — Imam jednu molbu.

— Samo kaži!

— Hoću da dam izjavu za štampu.

— Oh! Što kažeš? Ponovi, molim te!

— Hoću da dam izjavu za štampu, i želim da je objavi tvoj list. Bilježi! Uostalom, zapamti glavno, a sam reci ostalo.

— Slušam te, govori! Raspadam se u atome od nestrpljenja!

— Dakle, riječ je o toj otmici djevojaka. To je strašna stvar. Mislim da nitko nema pravo da se dvoumi ako može učiniti nešto protiv zločinaca. A ja mislim da ću moći. Zato im poručujem da u roku od dvanaest sati puste djevojke. U

protivnom ću dvanaest sati poslije izlaska tvog lista, sve krivce staviti na moju listu osuđenih...

— Kako, kako? — upade Arthur.

— Baš kao što si čuo. Sve krivce stavljam na listu osuđenih, i to na smrtnu kaznu. Obećavam im raznovrsne smrti... Uostalom to će se vidjeti. To je moj ultimatum. Ta banda zlikovaca će zažaliti ako ga ne prihvati.

— Divno! Ti si još uvijek sjajan! — oduševljavao se Markinch.

— A sada zdravo, a možda i doviđenja! — čule su se posljednje riječi iz telefonske slušalice.

— Hej, čekaj! Ne prekidaj! Halo, Sicker te! Halo! — vikao je Artur, ali veza je bila prekinuta.

Reporter skoči i zaigra po sobi.

— O poeta, canta lunam et stellas! — uzvikivao je. — Da, da, tako je! Pjevaj pjesniče, pjevaj mjesecu i zvijezdama! Lun je tu!

A zatim pojuri ka svom stolu, zgužva reportažu, razbaca fotografije, i u stroj stavi nov papir. Brzo, kao da ga netko goni pisao je senzacionalni članak za svoj list. Uzgred se nasmijeshio, pomislivši da će bar dva dana morati izbjegavati susrete s kolegama iz ostalih listova, jer će oni tražiti kavgu, želeći da mu se nekako osvete. Ђal.kañ:do:wñ:lo;ad.

Još dok je pisao, s leđa mu se primakao urednik i počeo neprimjetno čitati tek napisane retke. Oči mu se iskolačiše a ruke zadrhtaše.

— Imaš još jedan veliki dan, Arthure! — povika.

— Ovo je velika noć. A veliki dan počinje sutra. To će, vjerujem, biti dan početka rata između bande otmičara i jednog čovjeka. A sad odlazi, molim te — odgovori Arthur.

Prsti su mu letjeli po slovima stroja. Brzo je mijenjao listove. Urednik je izdaleka motrio, i čim bi koja stranica bila gotova, uzimao bi je i čitao. Markinch je pisao:

»Lim prijeti otmičarima — ako zlikovci ne prihvate ultimatum, u dvanaest sati počinje rat između njih i kralja ponoći«.

To su bili podnaslovi, a glavni naslov je trebalo da odredi urednik.

Dalje je Markirich pisao: .

»Tek je šest mjeseci otkad je završena afera oko Donalda Sickerta, nazvanog Lun, kralj ponoći. Tko u Londonu, i čitavoj zemlji, nije čuo za čovjeka koga su tri velika gangstera pripremala da postane savršeni zločinac!

Oteto siroče raslo je među gangsterima. Oni su mu nabavili učitelje, školovali ga i pripremali. Donald Sickert je učio kod slavnih profesora univerziteta, a uz to kod strašnog gangstera Maynarda. Desetine fakira, nastavnika judoa i džiu-džica-opsjenara, žonglera, mađioničara, obi jača i revolveraša učili su mladića koji je trebao da postane savršeni zločinac.

Gangsteri su se radovali danu kad će njihov učenik početi da djeluje. Trebalo je da vrši zločine širom svijeta, i zato je naučio nekoliko jezika. I dok bi on vukao za nos policije mnogih zemalja i Interpol, oni bi mimo nastavili sa ucjenjivanjem, krijumčarenjem droge i vladanjem po trotoarima velikih gradova.

Pripremali su mu i misteriozno ime »Lun, kralj ponoći«.

Izvršili su prvi zločin, opljačkali su banku, a tamo ostavili njegovo ime.

Ali, Lim nije postao zlikovac. Držao je gangstere u uvjerenju da je njihov, a pripremao je veliki obračun s neprijateljima društva.

Pobijedila je nauka, pobijedio je humanizam. Donald Sickert je zavolio ljude, i odlučio da se bori protiv zločinaca. I brzo su Maynard, Brown i Falco bili mrtvi. Lun je, umjesto da postane glava gangsterskog klana, obezglavio mnoge bande od Londona do Sicilije i dalje, preko Oceana, do New Yorka, Chicaga i Los Angelesa.

Rastjerao je bande i učinio vrlo mnogo za spokojstvo i miran život ljudi. Ali, on je ostao usamljen. Ostao je na listi onih koje traži policija mnogih zemalja. On, po zakonu, nije imao pravo da se obračunava s gangsterima. Njega nazivaju ubojicom zato što je bez suda ubio one koji bi inače stigli na električnu stolicu.

Takav je Lun, kralj ponoći, takav je Donald Sickert.

Možda ga vrijeđamo nazivajući ga imenom koje su mu dali zločinci. Ali to ime je postalo pojam.«

— Dosta o tome. Pređi na stvar! — upade urednik.

— Ovaj je uvod potreban. A izjavu Donalda Sickerta dat ćemo iznad toga, izdvojeno i upadljivo — objasni Arthur.

Nastavio je pisati:

»Sinoć smo iz pouzdanih izvora saznali da je Sickert u Londonu. A nekoliko minuta kasnije stigla je njegova autentična poruka, kojom se obraća otmičarima četrdeset i jedne djevojke, i svih ostalih, ako ih ima. Evo njegovih riječi:

Zločinci, otmičari, zahtijevam da u roku od dvanaest sati pustite žive, zdrave i nepovrijeđene sve otete djevojke. Ovo je bezuslovni ultimatum. Ako ga ne prihvatite, objavljujem vam rat do uništenja. U dvanaest sati stupa na snagu smrtna presuda. To vam obećava čovjek koji ne govori u prazno. Ponavljam: samo povratak djevojaka, ili smrt za sve otmičare!

To su jednostavne riječi čovjeka koji je odlučan. A uz njega su svi kojima je zločinačka ruka otela draga bića.

Vjeruje se da će i Scotland Yard brzo ući u trag otmičarima. Treba se nadati da će policija prije Sickerta zgrabiti zločince i poslati ih pred porotu« — završi Markinch tekst za prvu stranu.

A zatim pokupi razbacane fotografije, i, zajedno sa zgužvanom reportažom, koja je bila već skoro gotova, pruži ih redaktoru.

— Napravite od toga nešto. Ja žurim na jedan važan sastanak — dobaci trčeći ka stubištu.

*

— Platit će mi taj pokvarenjak Markinch! — psovao je inspektor Dickson čitajući jutarnje novine. — Kako se usuđuje objaviti ovakvu glupost?

Ipak, pažljivo je pročitao čitav članak. Zatim poče prevrtati mnogobrojne izvještaje inspektora, detektiva, policajaca i agenata. Vodila se opsežna istraga. Ispitivalo se koga su poznavale djevojke, s kim su viđane, gdje su se kretale... Prikupljani su podaci o svemu i svačemu, stvarane

pretpostavke, vršeni pretresi... Ali, ništa nije obećavalo otkrivanje značajnijeg traga, koji bi trebalo uporno slijediti.

Jedino se mogla pojačati kontrola svih brodova koji su u lukama i koji s spremaju da isplove. Policija cijele zemlje dobila je opis djevojaka, fotografije i potpuna obavještenja o događajima. Inspektor Dickson je organizirao sve to, i obavijestio novinare. Ali, nije se mogao pohvaliti nikakvim uspjehom.

Nije bio razjašnjen ni slučaj policijskog narednika koji je nađen na putu za Hendon sa metkom usred srca.

Razmišljajući što dalje da poduzme, inspektor Dickson je pritiskao jednom rukom leđa, koja su ga boljela. I tada ga trže zvonjava telefona. Najradije ne bi pružio ruku, ali se nadao da će od nekud stići nekakva vijest, i podiže slušalicu.

— Ovdje Dickson! Tko traži? — upita hladno.

Trže se. Poskoči kao da će se potući s nevidljivim sugovornikom. Prepoznao je glas, koji ga je toliko puta naljutio i izazvao baš staloženošću i prijaznošću. Sjećao se je da ga je taj glas nekoliko puta odveo na pravi trag. Bio je to glas Donalda Sickerta.

— O poštovani inspektore, primite moj pozdrav — čule su se ljubazne riječi.

— Halo, Lune! Sickerte! Đavole! — vikao je Dickson, pomodrivši u licu.

— Ne uzbuđujte se, dragi inspektore. To je u vašim godinama vrlo opasno. Znam da vam pretpostavljeni nikad nisu oprostili što niste uspjeli da me pronađete. A zašto nisu izabrali nekog drugog da nastavi, i postigne uspjeh? — govorio je Donald.

— Gdje ste sada, Sickerte? Kažite mi to, i dajem vam riječ da ću doći sam, bez oružja. Hoću da vam razbijem tu prijatnu njušku!

— Ali, zašto, prijatelju?

— Zbog vaše izjave Markinchu.

Tog mladića uhapsit ću zbog suradnje s osobama koje gonimo. Ali, vama ću golim rukama istrgnuti glavu iz ramena.

Kažite gdje vas možemo naći — vrištao je inspektor u nemoćnom bijesu.

— Ostavimo svađu sada, kad je jedan u neprilici.

— Aha! Znači da ste dolijali, vaše ponoćno veličanstvo!

— A ne, nisam ja u neprilici, nego vi, gospodine inspektore. Vi ste nemoćni da pronađete otmičare onih ljepotica. A ja hoću vam pomoći jer sam i inače objavio rat toj bandi.

— A kako mislite pomoći mi, misteriozni gospodine?

— To ni sam ne znam. Očekujem da prođe dvanaest sati pa da vidim da li su zločinci zaista toliko ljudi da ne poslušaju moj zahtjev. Jer, tražit ću ih, ako treba do kraja svoga života. I dogodit će se ono što sam im obećao. A sada ne znam što bih počeo. Tražiti ću...

— Pa što hoćete od mene, Sickerte?

— Predlažem gentlemenski sporazum. Povucite potjernicu za mnom i dajte mi mogućnosti da se slobodno krećem. A ja obećajem da ću vam predati sve otmičare koje uhvatim.

— Da razmislim... Uostalom, ja sam se nekako pomirio s mišlju da ste vi, ipak na neki način pošten čovjek. Istina, zaradili biste dugogodišnju robiju ako bi se gledalo na dobre stare engleske zakone...

Ali, onako... Ipak ne mogu povući potjernicu, jer bi to bila još jedna sramota za Scotland Yard, koja bi se nadovezala na ovo ismijavanje Arthura Markincha. Jeste li pročitali ove njegove riječi: »Vjeruje se da će i Scotland Yard brzo ući u trag otmičarima?«

— Da, tu je malo pretjerao, ali...

— Nema tu »ali«. Da nisam već počeo stariti, izazvao bih i istukao to piskaralo... Inače neka ga vrag nosi, ne mogu se oteti utisku da mi se i on sviđa ali ne mogu to priznati, ovako preko telefona i bez svjedoka...

— Ipak ste vi dobričina, inspektore. A što je s našim sporazumom?

— Gledat ću da vas nitko ne traži... Uostalom možete i pobjeći ako vas neki glupi policajac uhapsi umjesto otmičara, škrto se nasmiješio Dickson.

— Vjerujem vam inspektore. Uostalom, to je samo mjera predostrožnosti. Ja imam ispravne dokumente na jedno nepoznato ime. A moj izgled nije uvijek isti. Imam malo neprilika zbog opisa kojeg je Markinch dao u svojoj knjizi. Sjećate li se onog: »Lim je čovjek prodornog pogleda, modrih očiju kao kaljeno željezo, snažnih i lijepo njegovanih ruku, gibak, brz, visok, prosijede i guste smeđe kose, vješt u prurušavanju...«

— To je upravo toliko da čovjek ne može zamisliti vaš lik. Ali, ja sam ga zapamtio one večeri kad ste mi prišli na balkonu i ćaskali sa mnom dok sam bio malo »veseliji«. Ono vam je bilo dobro...

— Ali, mi smo se raspričali. Nastavit ćemo zgodnom prilikom. A sada sretno, dragi Dicksone.

— Da i treba mi mnogo sreće da nešto postignem. Sretno i vama, good bye, Sickerte!

Spuštajući slušalicu pomisli: »Što li bi rekao glavni inspektor Hochkins da je nekako mogao čuti ovaj razgovor?«

Čitajući jutarnje novine, privatni detektiv Eddy Canford se smješkao, uzbuđeno uklanjao nemirni pramen kose s visokog čela i pisao po stolu, ne nalazeći vremena da skrene pogled sa novina i uzme ciga. retu.

U naslonjaču iza njega drijemao je njegov pomoćnik Charley Peepchen kojega ništa nije moglo uznemiriti.

— Hej, Charley, kako možeš drijemati kad se ovako nešto događa? — okrenu se Eddy svome pomoćniku.

— Šta? Pa da... moja Catherine kaže...

— Pusti tvoju Catherine! Dođi pa vidi što ovdje piše. Lun prijeti otmičarima.

— Znam, znam. Moja Catherine je kupila novine i kaže da će Sickert...

— Idi do đavola, pupavko! Izgleda da bi tvoja Catherine bila bolji pomoćnik — nasmija se Eddy i ostavi novine.

— Poče se šetati od jednog do drugog ugla sobe. Charley ga je gledao ispod oka, prikrivajući smiješak. Ali nije izdržao i reče:

— Ti si očajan što se ne možeš umiješati u sve to, jer su umiješani Sickert, Markinch, Dickson...

— Pogađaš misli, Charley, kao da ih čitaš — zajedljivo odgovori Eddy.

— Pretpostavljam da pomišljaš na mogućnost da se nekako priključiš Lunovom ultimatumu. Ali treba malo pričekati.

— Dosta mi je tvoje logike Woodwordskog prodavača mlijeka — sad se već ljutio Eddy.

— Ja samo mislim da bismo mogli jednom i za svoj groš da nešto započnemo. Lady Setton je bogato nagradila naš trud da otkrijemo kradljivca u njenoj kući. Taj nakit je vrijedio...

— Bolje drijemaj! — prekide ga Eddy.

Njihov razgovor prekide energično kucanje na vratima. Uđe elegantan muškarac četrdesetih godina. Eddy mu pođe u susret.

— Izvolite — ponudi gosta da sjedne.

— Ja sam došao do vas da vidim možete li se angažirati...

— Stojim vam na raspolaganju milorde — nakloni se Eddy.

— Vi znate tko sam? — namršti se posjetilac.

— Da. Imao sam čast biti prijatelj vašeg mlađeg brata, Earla Charlesa Haliburtona, koji je u diplomatskoj službi u Americi. Zato bih bio sretan da vam budem od koristi — objasni Eddy.

Earl Archibald Haliburton se osvrnu, tražeći očima kuda da stavi ogrtač, šešir i rukavice. Charley pritrča i prihvati ogrtač, a zatim izađe, znajući da ovakvi posjetioци žele porazgovarati na samo sa poznatim detektivom.

— Obaviješteni ste o ovim strašnim otmicama djevojaka? — upita lord Archibald.

— Da, poznati su mi svi detalji. Vidim da se umiješao i jedan čudan čovjek, koji je slučajno i moj poznanik — odgovori Eddy.

— Mislite na tog misterioznog Luna?

— Pogodili ste. Kad smo se upoznali, imao je ime Donald Sickert. Nisam ga vidio već šest mjeseci. On se, znate, skriva od policije.

— Pa što hoće taj čovjek van zakona?

— Odlučio je goniti otmičare. On je takav. Vjerujete da zločinci nisu mogli navući veću bijedu na svoj vrat. Vjerujem...

— Ali, ja ne mogu vjerovati u takve stvari. Zato sam došao da vas angažiram. Mene ne interesiraju sve otete djevojke. Nestala je i Genevičve Dupont. Ta mlada Francuskinja je moja domaćica već godinu dana. To je jedno divno biće, i ja neću žaliti novaca ni truda da se ona pronađe.

— Možete li nam reći u kom pravcu treba da se vodi istraga?
— upita detektiv.

— Ne mogu reći ništa, jer ništa ne znam. Kad smo se upoznali u Parizu...

Lord naglo prekide i pocrvenje u licu. Nehotice je otkrio razlog svog uzbuđenja.

— Budite otvoreni imajte povjerenja — nakloni mu se Eddy.

— Vi sigurno shvaćate što sam htio reći. Ta dama je malo slobodnije živjela u Parizu. Tamo sam je upoznao... Ali njen društveni položaj je bio takav da me u Londonu nitko ne bi shvatio. I zato smo našli rješenje... Jednostavno, ona je došla ovamo, i ja sam je predstavio kao svoju domaćicu.

— Mislim da vas razumijem — upade Eddy.

— Ali ja moram naglasiti još nešto. Nije to nikakva površna i privremena veza. Ja volim Genevičvu toliko da moj život bez nje ne znači ništa — dodade lord i malo pognute glave, zagleda se u jednu točku na podu.

Zašutili su. A onda lord Archibald izvadi već ispunjeni ček.

— Ovih sto funti su predujam za početak. Račim ćete mi podnijeti kad se stvar okonča — reče on i ustade.

Eddy se trudio da prikrije radost, koju nije izazvao ček, nego mogućnost da se baci u vrtlog događaja.

— Ako saznate kakvu pojedinost, budite ljubazni i javite mi a ja ću vas obavještavati o svemu — reče on prateći lorda ka izlazu.

U predvorju ugleda jednu sredovječnu damu, koja je čekala da detektiv bude slobodan. On joj se pokloni dok je pratio lorda, a onda ju je pozvao da uđe u njegov biro. Prepoznao ju je po objavljenim fotografijama.

— Izvolite gospodo Drummond — reče ljubazno.

— Vi ste Eddy Canford? — upita ona odmjerivši ga od glave do pete.

Njeno lice je odavalo da je zadovoljna prvim utiskom.

— Da, poštovana gospođo, ja sam Eddy Canford. Što mogu učiniti za vas?

— Moje djevojke su nestale. Policija neće da me obavještava ni o čemu. A ja hoću da znam što se dogodilo. Taj užasni događaj doveo me je u strašnu nepriliku. Ako se mojim djevojkama dogodi neko zlo.

moja zimska revija će propasti. Vi znate kako je teško naći trideset manekenki. Godinama pronalazim djevojke i one me mnogo koštaju — pričala je gospođa Drummond brzo.

— Znate li nešto čime bi mogli započeti, a što nije rečeno u novinskim izvještajima? — upita Eddy.

— Ne znam što bi vam mogla kazati. One su bile dobre djevojke. Ja nisam primala kojekakve... A sirote, otete su u večernjim haljinama...

— Momenat, to je zanimljiv detalj. Zar nisu imale ništa drugo od odjeće?

— Što bi imale? Samo su ogrtače navukle preko večernjih haljina. Znate one imaju dio svoje garderobe u modnoj kući ali haljine na njima su moje. Djevojke ne kupuju tako skupe haljine — pričala je dalje gospođa Drummond.

Eddy je dugo pokušavao da izvuče nešto značajno od ove razgovorne žene, ali nije ulovio ništa, i zato je tražio kako bi prekinuo razgovor.

Stvari se brzo odvijaju. Svaka minuta je dragocjena. Zato treba brzo djelovati — reče uz blagi osmijeh.

Žena shvati njegovu želju i ustade. Pri tome otvori svoju ručnu torbu i izvadi čekovnu knjižicu.

— Koliko će stajati vaše angažiranje? — upita

— Za početak će sto funti biti dovoljno. A ako uspješno završimo istragu i nađemo djevojke isplatit ćete nam preostalih dvije stotine. Ako budu neophodni veći izdaci, mi ćemo tražiti vašu suglasnost — objasni Eddy.

— Nije li to mnogo? — upita gospođa Drummond ispisujući iznos na čeku.

— Prosta računica pokazuje da više vrijede već samo haljine koje su na djevojkama. A koliko tek vrijede djevojke! — našali se Eddy.

Vlasnica modne kuće mu priprijeti i ode.

— Peepchene, ljepotane moj! — viknu Eddy radosno.

— Prije pola sata bio sam pupavko — odazva se Charley i pod njegovim teškim koracima zaškripaše daščice parketa.

— Spremi se, krećemo za nekoliko minuta. Treba samo da pozovem Dianu.

— Kaži joj da se pričuva, jer bi mogli i nju oteti — našali se Charley.

— Neće se valjda usuditi oteti djevojku jednog detektiva — odgovori Eddy. Charley otvori mali zidani sef, izvadi revolvere, flašicu ulja i pribor za čišćenje, pa se namjesti i poče čistiti oružje.

— To je tvoja priprema? — nasmija se Eddy i dohvati telefonsku slušalicu. Dugo je tražio vezu, a onda mu se lice ozari, čuje glas ljupke Diane Helm.

— Halo, draga! — viknu joj Eddy, i, cmoknuvši ustima, posla joj poljubac.

— Baš sam te htjela pozvati. Danas sam slobodna već od pet sati. Hoću li te vidjeti? — upita Diana.

— Bilo bi to divno, ali teško da ću stići. I ja se moram umiješati u istragu oko otmice.

— Znam da to želiš, naročito otkad si čuo da je Sickert zaprijetio otmičarima. Ali ne bih voljela da nađeš te djevojke. One su sve lijepe — nasmija se Diana.

— Sigurno ni jedna nije lijepa kao ti, uvjeravam te u to.

— Uh laskavče, nasmija se opet Diana. — A zašto si me onda tražio, kad nisi slobodan i krećeš u potragu?

— Treba mi tvoja pomoć. Poslat ću Charleya da te prati. Treba pronaći u kojoj je robnoj kući kupljena veća količina ženske odjeće, pribora za umivanje i slično.

— Što će ti to, pobogu?

— Djevojke gospođe Drummond su u večernjim haljinama. Ako je netko riskirao da ih otme, onda mu one nešto znače, potrebne su mu. I mora ih obući, dati im toaletni pribor i hranu. Morat će ih obući, čak ako su ih oteli i trgovci bijelim robljem. Naročito oni moraju im nabaviti sve što im treba, jer i to kako su obučene određuje cijenu. A i treba prokrijumčariti ih daleko, čak do Azije, Južne Amerike ili Afrike.

— Razumijem te dragi. Pokušat ću pomoći Charleyu — pristade Diana.

— Morate raditi vrlo brzo. Ne bih htio da policija ili Sickert pronađu djevojke prije mene, i da mi propadne nekoliko stotina funti — nasmija se Eddy.

— Sumnjam da je to glavni razlog — dodade Diana, — možda bi htio stići prvi do djevojaka. Čuvaj se, Eddy, kažem ti! One su sada opasne. Već tri dana su usamljene i bile bi u stanju da jednog tako lijepog muškarca isjeckaju na komadiće pa da svaka svoj dio privije na srce, radi umirenja.

— Potrudit ću se da ti se vratim cio — sad se već grohotom smijao Eddy.

Pozdraviše se, i Eddy počeo objašnjavati Charleyu što će raditi. A on se spremi da obiđe Markincha i inspektora Dicksona. Nadao se da će saznati bar nešto. Uzgred je razmišljao kako bi pronašao Sickerta. Znao je da bi bilo divno da se njih dvojica udruže.

III

Visok čovjek, sa uzdignutim ovratnikom kišne kabanice, stao je na Trafalgar squaru pokraj bazena u kojeg se slivala voda bučnog trokrakog vodoskoka. Izgledalo je kao da posmatra Nelsonovu statuu na vrhu ogromnog stupa i četiri granitna lava u podnožju. Ali, pažljiv promatrač bi uočio da je zamišljen, i da vjerovatno i ne primjećuje da vjetar nosi kapljice vodoskoka i natapa njegov šešir i kabanicu.

Bližila se večer i čovjek neodlučno krenu. Zastade i mahne jednom taksiju koji je prolazio bez putnika. Vozač uspori i mahnu rukom prema mjestu na kojem je smio da se zaustavi, čovjek ga pristiže.

— Vozite prema Brickstoneu — reče putnik kratko i sjedne pokraj vozača.

— Hoću li vam biti dugo potreban? — upita vozač.

— Možda sve do ponoći. Zašto pitate? — reče čovjek, blago se osmjehnuvši na vozača.

Njegovi bijeli zubi prijatno bljesnuše.

— Za jedan sat moram biti u Butterseau, pa bih javio jednom kolegi da on ode tamo — objasni vozač.

— Onda zaustavite kod prve govornice i javite mu — reče čovjek i raskopča ogrtač, tražeći cigarete.

Vozač zaustavi kola tek kad predoše most na Temzi i otrča ka telefonskoj govornici. Za to vrijeme putnik je pušio i posmatrao prolaznike. Tada ugleda čovjeka s naherenim šeširom, koji je prelazio ulicu. Poznade ga, i viknu:

— Halo, Same! Dođi ovamo, mornarčino!

Čovjek s naherenim šeširom pritrča taksiju i zastade iznenađeno.

— Koga to vidim! Preblagi bože, pa to je Donald Sickert! — uzviknu pružajući obe ruke.

— Ne viči, morski vuče, jer nije baš dobro da netko čuje moje ime! — nasmija se Donald jer to je bio on. — Ulazi, ako imaš vremena. Htio bih da porazgovaram s tobom.

— Ukrcavam se na tvoj brod, stari prijatelju, jer su me svi ostali kapetani otpustili — nasmija se Samuel Macferson.

Bio je to četrdesetogodišnji mornar, kome je davno, u nekoj tučnjavi, Sickert pomogao. Macferson je tada bio sam protiv desetak podnapitih sumnjivih tipova, u jednoj pristanišnoj krčmi u Woolidgeu. Sigurno je da iz tog okršaja ne bi izašao živ, usprkos svojim jakim šakama, da se nije umiješao nepoznati čovjek, čije su njegovane šake tukle brže i pogađale točnije od Macfersonovih. Nekoliko napadača su se za čas našli na podu i mornar je otišao sa Donaldom.

Otad su se sreli još nekoliko puta, i njihovo prijateljstvo se učvrstilo do te mjere da je mornar poslije svakog povratka s plovidbe danima tražio Donalda. Zbog toga je nekoliko puta ostao bez posla. Zato je i danas lutao ulicama, iako je sutra trebalo da njegov brod otplovi za Kopenhagen. Uzbudila ga je vijest o Lunovoj prijetnji, i riješio je da pronade svog prijatelja, i da mu se pridruži.

I evo, već prvog dana ga je poslužila sreća.

— Kako da te zovem? — upita Sam, vidjevši da vozač taksija izlazi iz telefonske govornice.

— Zovi me onako kako si navikao, mojim skraćenim imenom.

— U redu, Done. Možemo dići sidro — nasmija se mornar.

— Pokupili ste i neko društvo — primijeti vozač, ugledavši Macfersona.

— Ova tvoja olupina dobila je prvog oficira, zar ne, kapetane Done?

Krmanošu, zavezi pramcem — podviknu mornar i ugodno se zavalj u sjedištu.

Vozili su se pokraj sivih i starih zgradurina East Enda. U mračnim ulicama palila su se svjetla. Kad stigoše u centar Brickstonea, Sickert reče vozaču da zaustavi kod restorana »Orpington«.

— Jedna dobra večera neće nam biti suvišna — reče Sam, a onda izvadi pet funti i pruži ih vozaču taksija. — Dva sata ste slobodni, a onda da vas nađemo ovdje. Računam da i vi trebate večerati.

Vozačeve oči se nasmiješiše kad ugleda novac. Sada je znao da vozi galantnog gospodina.

— Nikud se neću maknuti, ni minutu! — odgovori vozač.

— Večeru imam u svojoj torbi, i spreman sam, kad god vam budem potreban, makar čekao do sutra uveče.

Donald mu mahnu rukom i pođe sa Samuelom prema restoranu. Izabraše jedan miran kutak i naruči še piće i večeru.

— Kad treba da isplovi tvoj brod? — upita Donald.

— Neka plovi kad hoće! Ja sam pod komandom kapetana Dona — nasmija se Macferson.

— Slušaj, Same, to ne može. Ja sam izazvao zločince i početi ću da se obračunavam. To je opasno, i ja nemam prava da i tebe uvučem u to. Nikako! Otplovit ćeš svojim brodom, i točka! — ozbiljno je govorio Sickert.

— Svakom drugom naređenju bih se pokorio. Ali sada te ne ostavljam. Ako me nećeš, otići ću i leći na klupu u nekom parku. Strajkat ću glađu, i svakom ću govoriti: Moj prijatelj Lun me je otjerao. On me neće, ja moram umrijeti — smijao se mornar.

— Pričaš koješta! Kaži mi na kojem brodu ploviš?

— Nemam više brod, ni novaca, ni prijatelja — napravi mornar tužno lice.

— Dobro, Same, primam te, ali uz uslov da ne istrčavaš, i da se čuvaš — zaključio Sickert.

— Imaš li kakav plan? — upita Macferson.

— Još ne. Ja, zapravo, ne znam tko su otmičari. To je najgore u svemu. Ali imam ideju. Neki Fred Hesson je nekad bio umiješan u nešto slično, trgovinu bijelim robljem. Njega bih htio naći i pitati što zna o ovoj stvari — objasni Sickert.

Konobar donese večeru i oni prekidoše razgovor o otmičarima. Sam je pričao o svom putovanju na brodu »Shawening«. Donald je zatim ispričao da već šest mjeseci radi na proučavanju magnetskih polova i gravitacije. Pokuša

objasniti Macfersonu ideju o antigravitaciji i tehničkoj revoluciji koju bi izazvalo otkriće načina da se gravitacija neutralizira. Macferson je zbunjeno gledao u svog prijatelja, ne razumijevajući čak ni ideju o antigravitaciji.

Sickert to primijeti, i njihov razgovor skrenu na druge stvari.

Bilo je dvadeset i tri sata kad ustadoše od stola. Vozač taksija ih primijeti čim izadoše i upali svjetlo u automobilu.

— Do »Tajfuna«! — naredi Sickert.

Baš me raduje što ću opet svratiti tamo. Jednom sam se u tom noćnom lokaluk tukao, tako da je bilo pravo zadovoljstvo. I sve zbog neke djevojke koja je htjela da sluša mornarske priče, a tri odbačena gentlemena nisu htjeli da se pomire sa time — pričao je mornar.

Bar »Tajfun« se nalazi na kraju Brickstonea, prema Dulvichu. Bio je to jedan od onih noćnih lokala koji su u ovom kraju nastajali na jedinstven način. Vlasnik je otvarao prvo neki mali polu restoran, polu bar. Nešto bi zaradio, te bi otkupljivao susjednu prostoriju ili zgradu. Tako su se ovi lokali nepravilno širili, imali mnogo skrpljenih odjeljenja, prolaza i hodnika. Bili su idealno mjesto za one koji se boje policijske racije, ili žele skroviti kutak.

U »Tajfun« se ulazilo kroz jedan bife, za čijim šankom su uvijek stajali vozači taksija, nosači sa obližnje željezničke stanice, tihi pijanci koji su naučili piti na stoječki, i njima slični ljudi.

Iza bifea nalazio se bar: do njega se moralo spustiti niz četiri stepenice. Barska sala se nepravilno granala. Bilo je očito da je nastala spajanjem suterenskih prostorija dviju susjednih zgrada.

— Mislim da je Red negdje u blizini — šapnu Sickert, iako je muzički automat zaglušno svirao.

— Zašto misliš da je ovdje? — upita mornar.

— Znam da stanuje tu u blizini, pa ako je besposlen mora da je ovdje ili u stanu. Ako ga nema, možda bi se trebalo uputiti njegovim tragom. Pogledajmo — odgovori Sickert.

Sjedoše u ugao odakle su vidjeli ulaz i veći dio sale. Naručiše flašu vina cabemetta, i počеше piti. Malo kasnije Sickert ustade i prođe salom ka izlazu za toalet, što mu je omogućavalo da pogleda zaklonjeni dio bara.

Za jednim stolom sjedio je oronuo, ali ne više od pedeset godina star čovjek. Bio je podnapit. Njegova zamašćena kravata bila je opuštena i njen donji dio kupao se u piću razlivenom po stolu.

Bio je to Fred Hesson. Sickert mu mahnu rukom, kao da se poznaju. Hesson se blesavo nasmiješi i sleže ramenima. Vraćajući se iz toaleta, Sickert priđe Hessonovu stolu.

— Halo, stari! Kako je? — pozdravi ga.

— Halo, gospodine! Loše. Slabo piće, mutno u glavi, hladno u dtiši. Staroga Freda neće nitko. A tko si ti? — upita Hesson sumnjičavo.

— Ti se mene ne sjećaš jer sam bio mlad. Ali ja tebe poznajem još iz vremena kad si bio kod Lorana.

— Radio si kod Lorana?!

— Da. Ali otad je prošlo već deset godina. Ti si tada otišao, jer je Loran dospio u kavez — nasmija se Sickert.

— Vidim da znaš sve. Ti si naš čovjek... sjedi, ako možeš platiti još jednu flašu... Tebi dobro ide. Pih! Mirišeš na sapun, čak si i obrijan — brundao je pijani Hesson.

— Pogodio si, ide mi sasvim dobro. Ne radim više za druge.

— Što kažeš? Imaš svoj posao?

— Da, dobar posao — potvrdi Sickert.

— Valjda nisi postao trgovac ili zanatlija?!

— Koješta? Poslovi su razni, i svaki radi ono što je navikao — nasmija se Sickert.

— Tako je, tako... — progundā Hesson, a onda mu pogled živnu. — Imaš li kakav posao za starca? Oni gadovi su me otjerali. Kažu da sam pijanica i da nisam za fine poslove... Ali neka... Imaš li posao ili nemaš?

— Nešto bi se našlo, ali je opasno. Čovjek može brzo stradati — odgovori Sickert.

— A — ha! Onda neću više piti. Hajdemo k meni kući, da se malo otrijeznim. Vrijeme je da nešto radim. Posljednje funte starog Freda su otišle... Hoćemo li, a? — zurio je ljuljajući se na sjedištu.

— Krenimo! — ustade Sickert. — Imam tu jednog svog prijatelja. Povest ćemo i njega.

— Hajde ovuda — pokaza Hesson, i odtetura se prema jednoj zavjesi.

Sickert mahnu rukom konobaru, plati piće i reče mu da pozove Macfersona. Krenuše sva trojica, i kad zadoše za zavjesu nadoše se u prostoriji gdje je sjedila stara čistačica toaleta.

— Kud nas to vodiš? — upita Sickert.

— Ona je moja stara prijateljica... Zar ne, Afus? Tako smo je nazvali pred dvadeset godina. Imala je grudi kao zrna loze afusali... Bila je to prava sex-girla..., ali, godine... Afus! Pusti nas da izađemo — teturao se Hesson.

— Opet si pio prokletnice! — zakrešta žena i okrenu ključ nekog sporednog izlaza.

— Zašto izlaziš ovuda? — zainteresirao se je Sickert.

— Mnogo znam... jednog dana će Cabot ili netko drugi... mnogi bi voljeli da pijani Fred nestane. Osjećali bi se bolje... Oh! Prokleta bagra! — gundao je provlačeći se kroz nekakvo dvorište.

Izadoše čak na drugu ulicu i pored kuća stigoše do Hessonova stana. Bile su to dvije sobice na mansardi trokatne zgrade, čije se stubište ljuljalo kao da će se srušiti.

— To je moja jazbina — pokaza im Hesson.

U jednom uglu manje prostorije bio je umivaonik. Fred odvrnu slavinu i podmetnu glavu. A onda obriše kosu i lice nekom krpom, koja je mogla biti i košulja ili nešto drugo u dronjcima.

Sjedili su na dvjema stolicama i krevetu, iz kojeg se širio zadah nečistoće i znoja.

— Deder da čujem prijedlog. Meni treba novaca — reče Hesson, sada već pribraniji i skoro trijezan.

— Imaš li oružje? — upita Sickert.

— Sačuvao sam dvije pucaljke iz moje bogate kolekcije. Ostale sam prodao. Ali, ovo su dobre pucaljke — odgovori Hesson.

— Treba smaknuti jednog čovjeka — izmišljao je Sickert.

— Koliko se plaća?

— Pet stotina — odgovori Sickert.

— Mora da je neka krupna zvjerka kad starom Fredu nudite toliki novac — sumnjičavo zavrte glavom Hesson. — Da nije neki policajac... Ja ne želim na grijalicu. Pritisnu na dugme, onda i... pft! Nikako ne želim da me kao vola ubiju strujom.

— Nije policajac. Jedan naš čovjek je postao nezgodan, i mi bismo htjeli da nestane — objasni Sickert.

— A možda netko sada njemu objašnjava da je stari Fred postao nezadovoljan, i da treba da nestane — rastuži se Hesson, i oči mu se napuniše suzama.

— Ako nećeš, naći ćemo nešto drugo za tebe. Svršit će to netko drugi, i za manje pare — taktizirao je Sickert.

— Morat ću... svi ste vi gadovi, ali morat ću... moj novčanik je proketo prazan — reče Hesson i izvadi novčanik, pa ga zavitla u ugao sobe. — Tko je taj nesretnik?

— Mi ćemo ti reći. A sada ćeš dobiti sto funti unaprijed. I računaj da si stalno namješten kod Grava — objasni mu Sickert.

— Ti si taj Gray?

— Ne pitaj mnogo! — oštro odgovori Sickert.

Poslije kraće šutnje, Sickert poče igru zbog koje je i došao.

— Tko ti to prijeti, Hessone? — upita.

— Sve njih sam ja naučio kako i gdje se može prodati... Ali to nije važno. Oni igraju veliku igru, i sad je stari Fred suvišan. Hulje!

— Kakva je to velika igra? — upita Sickert, na izgled nezainteresirano.

— Vi mnogo pitate! — otrese se Hesson.

— Ne zanima nas tuđa igra. Ali ja ne želim da uzmem čovjeka koji nešto krije. Pogotovo kad taj čovjek voli popiti... — ljutio se Sickert.

— Ne krijem ništa, i ništa ne znam. Ali ja pogađam tko je oteo djevojke... Deset godina nosio sam se mišlju da izvedem nešto slično, i da za uvijek prestanem... Svaka djevojka donijet će najmanje dvije hiljade... — isprekidano je pričao.

— To se nas ne tiče. Zabranjujemo ti da o tome pričaš — presiječe ga Sickert.

— Da i vi niste?... Opet sam zaboravio. Ništa... — zbunjeno je mucao Hesson.

— Ali, nas zanima čega se ti plašiš. Tko te ugrožava?

— Pa to je isto... Oh! Taj Cabot ima veze sa Smithsonom. A James je hulja kao i Gordon... Sitni su oni, ali rade za nekog... Preuzeli su sve ljude »Hromog«... a to je banda kakve nema ni u Chicagu. Kad bih ja imao takvu bandu, vladao bih ne samo East Endom nego i Cytijem...

— Tko je taj James Smithson? — prekide ga Sickert.

— Zar ne znaš ništa o Smithsonu?! — začudi se mamurni Fred.

U tom trenutku Sickert začu neki šum, oslušnu, i baš kad htjede ustati, prozorsko okno pršte.

Donald i mornar odskočiše, ali Hesson je sjedio nepokretno kao sleđen. Rafal automatske puške zasikta, i u bljesku plamička vidjelo se kako se Hesson uhvatio za grudi i zateturao. Sickert je već bio opalio u sijalicu, a onda otvori vatru prema prozoru. Pucnjava izvana ubrzo prestade, i Sickert potrča ka izlazu. Kad stiže do vrata, odgumu ih i odskoči u stranu, ali se ništa nije dogodilo. On zato potrča prema uskom stubištu koje je vodilo na krov. Otvori kapak i oprezno proviri van. Ugleda samo kako na kraju krova nestaje nečija sjenka. Bilo je kasno da se ubojica stigne, između mnogobrojnih dimnjaka, ispusta, ograda i povezanih krovova.

Sickert se vrati u sobu i pozva Macfersona koji je namještao jastuk pod Hessonovu glavu. Svjetlo iz susjedne sobe bilo je dovoljno da vide što se dogodilo. Stari Fred Hesson bio je mrtav.

— Treba da nestanemo — zaključi Sickert. I dade znak mornaru da ga slijedi. Potrčaše do kraja tavanskog hodnika,

spustiše se kat niže i otvoriše jedan prozor. Na drugom kraju hodnika čuli su se nečiji trčeći koraci.

— Otpusti se i onda skoči — šapnu Sickert.

Bilo je mračno, ali su mogli vidjeti da zemlja nije daleko i da je pod njima malo nagnut krov dozidane šupe. Krov zabubnja kad skočiše na njega ali izdrža njihovu težinu. Sad su se nalazili svega metar i pol iznad zemlje. Skočiše još jednom, i nadoše se kod izlaza.

Dvije minute kasnije bili su već daleko. Obidoše četvrt i privukoše se »Tajfunu«. Vozač taksija je drijemao u kolima. Njih dvojica počеше glasan razgovor, kao da izlaze iz bara. Vozač se trže i osmjehnu im se.

— Odvežite nas do Cytyja — obrati se Sickert vozaču.

Mornar je šutio, razmišljajući o događajima iz protekla dva sata. Tek što je susreo Sickerta, a već je počelo goriti pod nogama. Taksu ih ostavi u centru grada, i oni podoše pješice.

— Zašto se nismo odvezli dalje? — upita mornar.

— Ovdje ćemo se rastati — objasni Sickert. —

Imam stan u kojem ne primam posjete. A tebi evo adresa hotela u kome trebaš odsjesti. On je odmah tu iza ugla. Ja znam broj telefona, pozvat ću te. Dobro se odmori jer ćemo sutra nastaviti.

— U redu! Ali ne zaboravi prijatelja — reče mornar, plašeći se da ga Sickert ne isključi iz ove igre.

IV

Sickert se uputio u svoj rezervni stan, kod stanica Charing Cross. Vrtar ga pozdravi:

— Dobro več, gospodine Grahame. Dugo vas nije bilo. Kako je na vašoj farmi?

— Odlično, dragi Harry. Kako gospoda? — ljubazno mu otpozdravi Sickert. U ovoj kući Sickert je bio poznat kao vlasnik farme kod Illinga, a nosio je ime Antony Graham. Ovdje je imao i svoja kola, u garaži. Sada zatraži od vrataru da mu otvori vrata za automobile. Istjera svoj »Austin«, jaku osmocilindarsku mašinu, i ostavi ga pred kućom, pa se liftom pope na peti kat i otvori mali apartman. Uze ručnu torbu i nabaca u nju razne stvari, pa siđe i pozdravi se s vratarom.

— Javili su mi da će sutra stići veterinar da pregleda moju stoku, pa moram otići tamo — objasni mu uzgred.

— Ah! Pazite samo kako vozite, jer ovih noći je jaka magla, naročito pred zoru — brinuo se dobroćudni vrtar.

Sickert skrenu prema Temzi, i opet je pređe. Ali sad je vozio preko Wandswortha. Uskoro se nađe pred Wimbledonom. Sa desne strane bio je mali park, koji se dalje vezivao sa Touthinom. On zaustavi kola u sjenci velikog drveta i ugasi svjetla.

Pet minuta kasnije ista kola vozio je dalje visok starac, sasvim bijele kose i sijedih, kratko potkresanih brkova, s beretkom na glavi i kožnatom bluzom na gornjem dijelu tijela. Izgledalo je da je u mraku izvršena čudna zamjena, jer nitko u starcu ne bi prepoznao Donalda Sickerta. Majstor prerušavanja je uzeo jedan od svojih mnogobrojnih likova, čak mu ni ruke nisu bile kao prije nekoliko minuta. Niz njih su se spuštale plave vene, a po njima su se osule staračke pjege, koje starim ljudima i daju onaj izgled izumiranja organizma. Malo pognuta

leđa govorila su da je to nekad bilo vitko, snažno tijelo, koje se dugo opiralo staračkom pogrbljivanju.

Ali to prerušavanje ne bi bilo čudno da pomoću njega Sickert nije postao potpuno identičan sa po godinama najstarijim inspektorom Scotland Yarda. I najbolji prijatelji inspektora Roseberyja pomislili bi da je to on u automobilu.

Inspektor Roseberry je bio poznat kao progonitelj krijumčara droga. Već nekoliko puta su krijumčari pokušali da ga se otresu, ali su bili loše sreće, i sami su se našli na putu u ništa, ili iza rešetaka. Rosebery je bio na glasu i zato što je lako i brzo potezao oružje. Predbacivali su mu da je na svom putu ostavio nekoliko lešina kojih nije moralo biti. Ali, Scotland Yard se nije odlučivao da umirovi svog inspektora, jer nijedan mladi nije bio još dorasao da ga zamijeni.

Prisvajajući Roseberyjev lik, Sickert je imao određeni plan.

On zaustavi automobil pred barom »EXETER«, čiji je vlasnik bio porijeklom iz istoimenog gradića u južnoj Engleskoj.

Ulazeći u bar, Sickert se nije osvrtao oko sebe, ali mu nije izmaklo da ga nekoliko pari očiju prate s mržnjom. Uputio se k vratima na kojima je pisalo »Private«. Pokuca, i uđe. Bio je to biro vlasnika bara koji opusti donju usnu i zbunjeno ustane videći pred sobom inspektora koji ga je već nekoliko puta ispitivao i koga se plašio.

— O! Izvolite, gospodine inspektore, izvolite — uslužno se klanjao vlasnik bara.

— Imam jedan kratak razgovor s vama, Williamse — reče Sickert i umornim staračkim kretnjama spusti se na stolicu.

— Čime mogu vas uslužiti? — raspitivao se vlasnik bara.

— Prvo jednom jakom crnom kavom, a onda s nekoliko obavještenja — odgovori Sickert.

Williams naruči kavu telefonom i upitno pogleda Sickerta.

— Bavite li se još drogama? — upita Donald.

— Što vam pada na pamet, inspektore?! Ja se time nisam nikada bavio. Možda sam nehotice onda pomogao nekom, ali ja... Ne, tu me nećete uhvatiti — branio se Williams.

— To je bilo uzgredno pitanje. Za vas je, ipak, važno koliko ćete mi pomoći. Kažite mi, ali točno, što znate o Jamesu Smithsonu i Gordonu Cabotu — reče Sickert tvrdim glasom, koji je bio čudno izmijenjen i sasvim sličio na glas čovjeka čiji je lik bio uzeo.

Vlasnik bara je bio pogođen pitanjem i usta mu se zgrčiše trzajem koji ga je odavao.

— Ja ne znam ništa o njima — promuca.

— Dakle nećete kazati? A ja moram vidjeti jednog od njih. Nadam se, bolje reći siguran sam da će >Exeter« biti zatvoren, a njegov vlasnik imati neprilika. Vama je poznato da onaj koga ja uzmem na zub loše prolazi. Ko od ljudi vaše vrsti ne pozna Jamesa i Gordona! — govorio je Sickert dok su mu oči blistale zloslutnim sjajem.

— Ja ne znam... Odnosno... Obećajte da nikada nećete nikome reći tko vam je rekao gdje ih možete naći. To bi moglo biti opasno po mene... Oa, vi sigurno znate nešto o njima — mucao je vlasnik bara.

— Onda govorite, brzo! — prozbori Sickert i primače se Williamsu.

— Ako pođete prema Wembleyu i skrenete pokraj velikog kanala, naići ćete na jedan stari usamljeni dvorac, udaljen svega dvjesto yardi od kanala. To je onaj keč Northolta... Slučajno sam saznao da Smithson živi tamo... Vjerujte sasvim slučajno...

— Nije važno. Vama se neće dogoditi ništa. Htio bih samo znati gdje se može naći Smithson ili Cabot.

Ako bude trebalo, doći ću da vas priupitam još za neke stvari — zaključí Sickert i ustade. Uskoro Williams začu kako kola malopredašnjeg posjetioca naglo krenuše i zaškripaše gumama u zavoju.

A tada se na vratima pomoli šef barske sale. Bio je blijed i uzbuđen.

— Kakva je to sablast? Pa to je strašno! — mrmljao je prilazeći.

— Sablast? Što ti se dogodilo, Joe? — čudio se Williams.

— Je li to bio inspektor Rosebery?

— Da. Prokleta njuškalo, raspituje se za neke koještarije.
— Ali, kako?... pa on... on je mrtav... — mucao je šef sale.
— Jesi li počeo da piješ, ili si izgubio pamet!? — viknu Williams.

Joe je držao u ruci jučerašnje novine, pa ih pruži gazdi, a sam se skljoka u fotelju. Prstom pokaza stranicu i mjesto gdje je bila mala vijest.

Williams je čitao: »Umro poznati inspektor Scotland Yarda Rosebery. Ovaj zaslužni inspektor umro je iznenadnom smrću u sedamdesetpetoj godini života, ne napuštaju svoj poziv do posljednjeg trenutka...«

— Je li moguće? — uzviknu Williams.

Nekoliko minuta je šutke čitao novine. A onda dogradi telefon i naruči jedan broj preko telefonske centrale u Harrowu. Nestrljivo je čekao znak da je veza uspostavljena. A kad telefon zazvoni, on zatraži Smithsona.

— Ne možete ga dobiti, spava — čuo se odgovor.

— Ali, ja moram govoriti s njim! Hitno ga probudite! — vikao je Williams. S druge strane žice čula se psotka, ali poslije dvije minute javio se Smithson.

— Što je, Williamse? — pitao je, još uvijek bunovnim glasom.

— Moram ti objasniti... izvjesni inspektor Rosebery je umro prekjuče, a jučerašnje novine su donijele vijest. To je sigurno. Večeras se pojavio kod mene i natjerao me da mu kažem gdje te može naći...

— Gade! A kad se to dogodilo? — opsova i upita Smithson.

— Pred najviše deset minuta. Nisam znao da je mrtav... Ovaj, zbunio sam se, i rekao... — znojio se Williams odgovarajući.

— Je li bio sam?

— Da, sasvim sam. Došao je i otišao kolima...

— Dobro. Ali drugi put nemoj govoriti o meni ni svom ocu, ako se povampiri. A inspektor Rosebery je stvarno mrtav, i ne treba ga se više plašiti — čuo se Smithsonov glas.

— Pa tko je to mogao biti? — pitao je Williams.

— Pogađam, ali ti previše pitaš. Zaveži, i nikom ni riječi o našem razgovoru. I neka ti je posljednji put da si nekom saopćio

moju adresu! A ja ću se potruditi da je više i ne saznaš — ljutito odbrusi Smithson i spusti slušalicu.

Williams je brisao znojavo lice i mučio se da shvati što se to događa.

✱

Približavajući se usamljenom zamku kod Northolta, Sickert je vozio polako, jer je magla postajala sve gušća. Svaki drugi čovjek bi teško pronašao dvorac po ovakvoj noći, ali Sickert je bio jedan od onih rijetkih ljudi koji poznaju okolinu Londona kao svoj džep. Putovanje u okolne gradiće i sela, po poljima i šumarcima, pored Temze i njenih pritoka na ovom dijelu, bilo je satavni dio nekadašnjeg pripremanja da postane kralj ponoći.

Sada se sjećao Velikog kanala, koji ovdje, između Grenfartha i Northolta, pravi najveći meandar, da odatle skrene na jug, i spoji se sa onim krakom koji se odvaja prema Southallu, i dalje ka rijeci.

Sjećao se i starog zamka opasanog visokim zidom, iznad kojeg su provirivale krošnje starog drveća. Bio je već blizu njega, te skrenu poljskim putem, pa kod prvog šumarka ugasi motor, te pošto provjeri oružje, krenu pješice. Desetak minuta kasnije nalazio se pod zidom koji je ograđivao zapušteni park dvorca.

Oslušnu, i pošto nije čuo ništa, lako poskoči i uhvati se za jednu granu koja se bila opustila preko zida. Oproba hoće li izdržati njegovu težinu, a zatim se hitrim pokretima izdiže do vrha ograde. Otpaci stakla uzidani na vrhu ograde zaprštaše pod njegovim gumenim donovima. On se prebaci na drvo i skliznu niz stablo do zemlje.

Čudila ga tišina u dvorcu, jer ako ga naseljavaju ljudi Smithsonovog kova, mora biti kakva terevenka do zore, ili će negdje primijetiti stražara.

— Možda se osjećaju sasvim sigurni ovdje u samoći — pomisli. A možda su već odmaglili. Ako im je Williams javio da se za njih interesira inspektor Roseberry, onda su sigurno vrlo daleko. Ali, treba vidjeti. Sickert priđe velikoj zgradi sa zadnje

strane i počeo osmatrati kako da uđe u nju. Sa te strane dvorac je okružavalo nekoliko manjih zgrada, koje je zub vremena doveo do rušenja. Oko tih zgrada vidjeli su se neki veliki sanduci, burad sa kojih su spali obruči, ostaci nekakvih kočija i mnogo drugih otpadaka.

Baš kad je Donald opipavao mala vrata koja su nekad bila određena za poslugu i vodila u suteran, sa svih strana ga obasjaše jaki mlazevi džepnih lampi. Bio je zaslijepljen.

— Gore šape inspektore! — čuo se promukli glas jednog od napadača.

Sickert munjevito razmisli što da uradi. Svaki pokušaj da potegne revolver završio bi se jadno — njegovom smrću. — Dakle znali su da dolazim, Williams ih je obavijestio — zaključio i diže ruke.

— Tako! — obradova se netko. — A sada se okreni prema zidu odbaci ogrtač i sve stvari!

Donald posluša i ležernim pokretom skide ogrtač.

— I sve ostalo, od cipela do sakoa. Samo veš neka ti ostane — čulo se daljnje naređenje.

— Čemu to? — upita Sickert.

Sada su napadači obrazovali krug oko njega. Dvojica su imali automatske puške a ostala četvorica revolvere. Bilo je nemoguće išta pokušati pred sedam uperenih cijevi. I zato on ponovi pitanje.

— Zašto me svlačite?

— Poznato nam je da moćni Lun ima svakakvih majstorija u svom odijelu, počev od plina u šeširu i cipelama pa do noževa, rezervnih revolvera i sličnog — čuo se onaj promukli glas.

Tek sada Sickert shvati da oni pogađaju tko je on. Ali kako se to dogodilo, kada bi i sam inspektor Roseberry ustuknuo da je susreo svog savršenog dvojnika? Donald nije nalazio odgovor. Ali, znao je da će ga zločinci odmah ubiti ako im se suprotstavi. A njemu je bilo potrebno vremena, što najčešće daje neku šansu.

Zato posluša, klekne odveza cipele, skine hlače i kožnu vjetrovku i odbaci beretku s glave. Sada je James Smithson

buljio u njega.

— Je li moguće?! Ipak tu nešto nije u redu. Lun je bar trideset godina mlađi... — mrmljao je gledajući malo povijena leđa, sve one znakove starosti na licu i rukama uhvaćenog, — vežite ga i vodite unutra — dodade.

U dvorcu ih dočekaše još četiri naoružana čovjeka, i cijela povorka se uputi memljivim holom, sa čijih je zidova opadala žbuka. Uđoše u Jednu sobu koja je iznenađivala svojim izgledom. Ta velika prostorija bila je bogato namještena. Veliki kamin bacao je rumeno svjetlo na teške plišane zastore, nove fotelje, stol i dva ležaja, na kojima su gunjevi i plahte pokazivali da je tu netko spavao do malo prije.

Sickerta posadiše na jednu stolicu i čvrsto ga svezaše. On ih je posmatrao mimo i sa prezrivim smiješkom. Bilo je očito da se zločinci osjećaju neprijatno pred njegovim prodornim pogledom. Nekoji oboriše glave i povukoše se u mračniji dio sobe.

— A sada nas napustite. Ostani samo ti Cabote, čuo se promukli Smithsonov glas.

— Ostali na posao. Spremite ptice za transport, a ostali na stražu. Neka netko pođe kolima prema gradu, u izviđanje. Ako naiđe policija, pružite otpor i povlačite se prema podzemnom izlazu.

— Oho! Pa vi ste se uplašili nasmija se Sickert.

— Zaveži — dreknu Smithson.

— Tko si ti, zapravo? — upita Cabot, krivovrati čovjek, dugih ruku.

— Trebalo bi da me poznajete — nasmiješi se Sickert.

— Ova varka ti nije uspjela, neznanče. Trebalo bi da čitaš osmrtnice. Što kažeš na to? — cerio se Smithson prilazeći mu s leđa.

— Ne razumijem...

— Razumjet ćeš. Jučerašnje novine donijele su vijest da je stari inspektor Rosebery ispuštao svoju plemenitu dušu... Ah! Kakva majstorija. Ali, mi ipak ne vjerujemo u vampire i duhove.

Inače se ne bismo nastanili u ovakvom dvorcu — smijao se Smithson.

Donald je šutio, razmišljajući grozničavo. A tada osjeti da mu Smithson nadnosi nešto nad glavu. Iskrenuvši glavu, Sickert — vidje u njegovim rukama otčepljenu flašu whiskyja.

— Da pokvasimo malo — cerekao se Smithson.

Iz flaše zaklokota piće i mlaz se sruči na Sickertovu glavu, cureći mu dalje niz lice.

— Protrljaj ga dobro nekom krpom — obrati se Smithson Cabotu.

— Nadam se da ćemo odmah vidjeti tko se izdaje za duha onog prokletog Roseberyja.

Dok je Cabot otvarao ormar i vadio neku prljavu košulju, Sickert je pokretao ruke, pokušavajući osloboditi se veza. Ali one su bile isuviše čvrste. Ostalo mu je jedino da mirno sačeka što će se dalje dogoditi. Sjetio se mornara Macfersona i požalio što ga nije poveo, i ostavio na straži van ograde dvorca.

Sada bi se mogao pouzdati u njegovu pomoć. Ovog momenta zaključivao je da usamljeni borac ipak lako strada.

Cabot grubo istrlja Donaldovu glavu, pri čemu kosa dobi mjestimično plavosmeđe mrlje, a lice porumenje i dobi mladenački izgled. Smithson se sada smijao šarenoj Sickertovoj kosi sa koje je teško silazila neka naročita bijela boja.

— Oho! Gledaj čuda! Izgleda da sam pogodio. Tako brzo mogao nas je pronaći samo Lun, kralj ponoći. Veličanstvo, kakva vam je to kruna na glavi?

— Suviše se rano raduješ, Smithsone! — presiječe ga Sickert.

— Objavio si nam rat do uništenja. To je dovoljno da te odmah ubijemo — dodade Smithson mračno.

— Tb je jedino što možete učiniti prije nego što stignete na električnu stolicu.

— I dalje prijetiš? Bilo bi bolje da se sporazumimo. Kazat ćeš gdje je tvoj novac, i sve ono što si uzeo od starog Maynarda. Mislim da si mnogo uzeo i od Browna i Falca. To bogatstvo može te spasiti.

— Zanimljiv prijedlog. Ali, jednom Smithsonu se ne vjeruje. Takva budala ipak nisam — rugao se Sickert.

— Popustit ćeš ti kad budeš vidio što zna James Smithson. Sada nemamo mnogo vremena za razgovor, jer treba da se selimo. Otkrio si naše najbolje sklonište — reče Smithson, i iznenada udari otvorenom šakom Sickerta preko lica.

Donaldove oči sijevnuše.

— Cabote, pogledaj je li sve spremno — naredi Smithson.

A sam poče brzo spremati svoje stvari. Isprazni ladice stola uze automatsku pušku iz ugla sobe, opasa još jedan revolver i nabaca rublje u veliku putnu torbu. A zatim pritisnu zvonce na stolu. Jedan ganster se pojavi na vratima.

— Roy, ponesi ovog dolje. Odgovaraš mi za njega. Ako nas netko napadne, ili se što desi, isprazni mu šaržer u glavu. Jesi li me shvatio?

— Da, gazda, sasvim — isceri se Roy i poče da odvezuje Sickerta od stolice, a onda ga umota u jedan gunj, pa preko svega, sveza čvrstim konopcem.

— Tako, bebice, da ti ne bude hladno! Roy će te nahraniti ako zaplačeš. Hajde ni-na na-na... — smijao se podižući Sickerta na snažna pleća.

*

Poslije telefonskog dogovora, detektiv Eddy Canford i reporter Arthur Markinch našli su se u prijatnoj i tihoj kavani u ulici St. James. Bio je to njihov prvi sastanak otkad je Eddy angažiran da radi za račun lorda Haliburtona i gospođe Drummond.

Rekao si da imaš neke novosti — progovori Markinch pošto otpi gutljaj whiskyja.

— Došao sam na jednu ideju onog momenta kada sam razgovarao sa gospodom Drummond. To je i bilo jedino čega sam se sjetio — poče da priča detektiv. — Djevojke su otete u večernjim haljinama bez ičeg, osim večernjih torbica, pa vjerujem da su otmičari morali da im nabave potrebne stvari.

— To je zanimljiv zaključak, ali ne pruža mnogo nade — primijeti Markinch.

— Ja sam sudio ovako. Djevojke su otete. To je činjenica. Postavlja se pitanje zašto su otete. Radi ucjene? Svakako ne, jer tko bi platio za te siromašne djevojke više nego što vrijede haljine i lažni nakit na njima? Možda neki manijak, koji želi držati u ropstvu lijepe i mlade djevojke. Taj bi oteo jednu, ili nekoliko, a ne četrdeset i jednu...

— To je logika koja može nešto značiti. — Dakle, otmičari mogu jedino prodati djevojke, i naplatiti svoj trud, ogromni rizik i sve troškove oko otmice. Nije isključeno da se otmičarima ne isplati pojedinačno odvođenje djevojaka, pa su odlučili da naprave veliki posao...

— Možeš li smanjiti pretpostavke? — upita Markinch.

Nema ih više. Računao sam da otmičari moraju paziti da djevojke ne izgube od ljepote, da se ne razbole i slično. Zbog toga će ih obući, hraniti i čuvati dok ih ne transportiraju.

— Moguće je da su one već daleko od Engleske — primijeti Markinch.

— I to je moguće, ali je malo vjerovatno. Svi brodovi koji su od momenta otmice isplovili iz naših luka temeljito su pretreseni. Dakle, može se vjerovati da ih banda skriva dok se ne ukaže bolja prilika. Igrao sam na tu kartu i pokazalo se da ne griješim.

— Što kažeš? — uzviknu Markinch.

— To nije mnogo, ali je nešto. Evo što je. Poslao sam Charleya i Dianu da malo istražuju po robnim kućama. U robnoj kući »Wood and Co« netko je odjednom kupio pedeset kompleta ženskog rublja, ubrusa, četkica za zube, vunених džemperа, cipela i sukanja.

— Oho! Vrlo interesantno! — uzbudi se Markinch.

— Naručilac je tražio da se sve to spakira u pedeset jeftinih kartonskih kovčega. Platio je gotovim novcem, a račun glasi na internat u Southvarku. U robnoj kući su se začudili što robu nije trebalo isporučiti u Southwarku, koji je tu preko Temze, nasuprot Cityja...

— Poznajem London — nasmija se Markinch malo nervozno.

— Znam, čovječe, ali slušaj. Narudžbina je isporučena i ostavljena u dvorištu bara »Exeter« u predgrađu Wimbledon. Ispitali smo ipak, je li internat vršio takvu nabavku, i pokazalo se čak da je naše pitanje smiješno. »Mi naše djevojke ne oblačimo tako. One su kćeri trgovaca, i imaju svoju garderobu, ehej! — rekao je ekonom internata.

— A kada je nabavka izvršena? — upita Markinch.

— To je najčudnije u cijeloj stvari. A to možda objašnjava i broj kupljenih kompleta ženske odjeće. Nabavka je izvršena tri dana prije izvršene otmice.

Zločinci su možda predvidjeli da će broj otetih biti nešto veći, ali su znali da će oteti djevojke koje će biti samo u večernjim haljinama, ili će imati samo po jednu haljinu, a to je sada u jesen malo.

— Što si poduzeo dalje?

— Skoro ništa. Odgovornost je ogromna, i ja bih bio dužan da sve detalje saopćim Scotland Yardu, jer ako saznaju da sam bio na tragu, a nisam ih obavijestio, navući ću sebi strašan bijes na vrat i pitanje je da li bih mogao opstati kao detektiv.

— To je točno — primijeti Markinch.

— Što predlažeš?

— Da pozovemo Dicksona i da se sporazumimo o svemu. Uslovi su da ostvarimo punu suradnju. Zajedničkom istragom, ti stićeš pravo naplate, jer si doprinjeo otkrivanju otmičara, a ja imam pravo na izvještaje i podatke prije drugih listova — nabrajao je Markinch.

— To je jedini izlaz. Da pozovemo Dicksona ovamo? — upita Eddy.

— Učini tako, bolje je nego da mi idemo tama. Ovdje smo, ipak, na neutralnom terenu — nasmija se Markinch.

Pritisnut pisanjem štampe, zahtjevima vlade, uzbuđenjem i žalošću porodica i odsustvom svakog traga u isleđivanju otmice, Dickson je bio na ivici snage. Inspektoru se činilo da ga kostobolja jače napada i da mu se kosa brže prorijeđuje, a vid naglo slabi. Bio je već spreman zatražiti da se istraga povjeri

nekom drugom glavnom inspektoru, i da prizna svoj neuspjeh. Zahvatala ga je apatija, a nervoza se je pojačavala.

Zvonjenje telefona, koje je u njegovu uredu bilo, tako rekuć neprekidno, dovodilo ga je do ludila. Ali nije se usuđivao da se ne javi, stalno očekujući neku novost, jer su nekoliko stotina agenata, detektiva, inspektora, policajaca i raznih stručnih suradnika neprekidno radili, tražeći put k otmičarima.

Na Eddyjev poziv, Dickson se odmah odazvao.

— Što hoćeš, do vraga?! — nervozno upita Dickson.

— Želio bih da te vidim stari prijatelju — veselo reče Eddy.

— Nećeš me vidjeti, jer nemam vremena ni za onu moju Helen. Već nekoliko mjeseci nisam spavao više od dva sata. I molim te da se gubiš bestraga, i da me ne gnjaviš — čuo se umorni inspektorov glas.

— Michael, dragi prijatelju, nemoj tako proklinjati svog Eddyja. Imam za tebe jednu priču, koja će te izuzetno zanimati.

— Što imaš?

— Nešto o djevojkama. Zanimljivo je — odgovori detektiv.

— Slušaj, Eddy! Ako mi ispričaš laži, sigurno ću te ustrijeliti kad te sretnem i saznam da lažeš. A sada se nariši ovdje — brundao je Michael Dickson.

— Nećemo tako, inspektore. Dođi ti ovamo. Ja sam s Markinchem u kavani u ulici St. James, pa pohitaj u naše ugodno društvo. Čekamo te. Do viđenja.!

— Slušaj! čekaj, Edi! — čulo se kako se inspektor nervira ali Eddy spusti slušalicu.

Uskoro su se Canford i Markinch nagađali s inspektorom, koji je bio zapanjen otkrićem detektiva.

— Kako se do vraga i mi nismo sjetili toga?! — čudio se, utvrđujući kako je jednostavne zaključke izvodio Eddy.

— I ja sam slučajno došao na to — umirivao ga je detektiv.

— Ali to je tako prosto, a tako...

— Sve što je genijalno uvijek je i jednostavno — smijao se novinar.

Zašutili su nekoliko trenutaka, svaki je utonuo u svoje misli. Prvi se trže inspektor.

— Krećimo! — pozva ih kratko.

*

Pošto se naspavao, mornar Samuel Macferson je neko vrijeme očekivao da mu se javi Sickert. Ali ga ubrzo uhvati nervoza. Iznenada mu sinu da se Donald možda upustio u kakvu opasnost još protekle noći.

— Da, to sličí njemu. Otišao je sam, a mene ostavio da se izležavam — pomisli, i skoro mu suze pođoše.

Ipak je čekao sve do podne, a onda ne izdrža više i krenu.

Bio je odlučio nastaviti tamo gdje su njih dvojica prekinuli u momentu Hessonove smrti. Sjećao se imena Smithsona i Cabota.

— Moram saznati tko su oni — promrmlja sebi u bradu dok se spremao.

Izlazeći, pogleda svoju lisnicu. Veći dio tromjesečne zarade, isplaćene pred tri dana, bio je još tu. Uze taksi i preveze se u East End.

Zalazio je u krčme, kavane i bilijarske sale. Svuda je vješto počinjao razgovor o svom »prijatelju« Smithsonu, ili spominjao Cabota, koji mu je »dužan« pozamašnu svotu.

Bližilo se večé, a još nije znao kako da ih nađe. Uđe u jednu krčmu blizu parka u kvartu Buttersea. Kroz prozor se vidjela prljava voda Temze. Smjestio se i mahnuo konobaru koji je upravo poslužio jedina dva gosta u suprotnom uglu.

— Jedan whisky sa sodom, prijatelju, i nešto za tebe. Mogu biti i duple čaše — naruči.

Konobar ga osmotri, i kad ocijeni da je mornar mamuran donese dvije čaše za whisky. U jednoj je bio whisky, a u drugoj obična voda. Konobar je ranije naplaćivao whisky, a pio vodu. Macferson ničim nije pokazao da primjećuje tu malu podvalu, nego ispi svoj whisky i zatraži da se ponovo natoči piće za obojicu. Konobar opet sebi natoči vodu.

Mornaru nije bilo teško praviti se pijanim, jer ja već bio poprilično popio, obilazeći sumnjive lokale.

— Taj Smithson se izgubio... Ni Cabota nema, nikog... ja ne mogu biti sam — mrmljao je za sebe, ali tako da ga konobar čuje.

— Rekli ste nešto o nekom Smithsonu — primijeti konobar.

— Ne, ništa... Jedan moj prijatelj... Smithson, je ipak, hulja... Rekao je da će me potražiti... I Cabot je hulja... A treba da ih vidim... To je posao... — mrmljao je pijano.

— O kom Smithsonu je riječ?

— Smithson je hulja — zanemarivao je Macferson konobarevo pitanje.

— Tražite li vi Jamesa Smithsona i Gordona Cabota? — upita konobar.

— Još po jedno piće... Donesi, prijatelju!

Konobar donese whisky i vodu i ponovi svoje pitanje.

— Ne mogu ih naći... Oni su, znači, hulje...

— Raspitajte se u baru »Exeter« u predgrađu Wimbledon. Ja sam tamo bio barman ali sam se posvadio sa Williamsom.

Znam i tu dvojicu — pričao je konobar.

— Nikoga ja neću tražiti... Oni su... — štućnu mornar. — Meni je od ovog whiskyja zlo — reče i ustade, teturajući se. Pošto je platio piće, odgega nemarno napolje i nastavi posrtati do iza ugla. A onda požuri, zaustavi jedan taksi i zapovijedi da ga odveze do »Extera«.

Bio je među prvim gostima, jer se bar punio tek poslije dvadeset sati. Zato sjede uz šank, i opet počasti barmana. Počеше razgovarati.

Barman Joe je još uvijek bio pod utiskom sinoćnjeg događaja, i nije mogao izdržati a da u jednom ovakvom razgovoru ne pomene sablast umrlog inspektora Roseberyja.

Mornar se trže neprimjetno, ali nastavi pijano razgovor:

— Što može tražiti jedna sablast... jedan duh... ovdje? To ti ne vjerujem... Kako se ono zoveš?

— Joe se zovem. Vjeruj mi, istina je — šaputao je barman.

— Ja sam od deset sati šef sale, a ovamo dolazi Polly. Ona je ljepuška, a gosti vole kada je ženska za barom. A ja sam šef sale. Gazda meni najviše vjeruje.

— Griješi... Ti pričaš o duhovima, a takve priče ne može pričati jedan šef sale — govorio je Macferson mašući prstom ispred svog nosa.

— Ali, kad ti kažem, bio je inspektor Rosebery koji je mrtav.

— Ovdje su ga ubili?

— Uh! Ne, čovječe! On je umro i pojavio se kao duh ovdje, sinoć poslije ponoći.

— Je li nešto pio? Možda je bio pijan? — smijao se mornar.

— Čovječe! Bio je kod gazde na razgovoru — pokaza Joe rukom prema zavjesi, iza koje je bio prolaz ka Williamsovom uredu.

— Kako je izgledao? Imaju li duhovi i noge? Kakve su mu oči? Kažu da ih duhovi nemaju — zanovijetao je mornar.

— Do vraga, ti me zavatlavaš! — pobuni se Joe.

— Ja tebe? Obratno je, dragi moj! Ti meni pričaš koješta. Misliš mornar je budala... Hajde, kaži ti meni kako izgleda taj duh?

— Imao je bijelu kosu, prodoran pogled, modre oči, visok...

Duh nema oči, ja to znam... Meni je Smithson pričao jednu sličnu glupost, ali ja to ne vjerujem... Ne vjerujem ni Cabotu, koji isto tako priča gluposti.

— Vi poznajete Smithsona i Cabota? — odjednom konobar pređe na »vi« i zauze oprezan stav.

— Oni su moji prijatelji... A Smithson je ipak... Neka, reći ću ja njemu da nije lijepo da sa šefom sale »Exetera« izmišlja priče i zavatlava starog morskog vuka... Ipak si ti, Joe, veliki lažljivac. I Smithson...

— Slušajte vi gospodine. Taj čovjek, koji je izgledao kao duh, baš je tražio Smithsona. čuo sam poslije kako je gazda obavjestio Smithsona...

— Sve su to priče... Dosta je toga. Daj mi još jedno piće, ali tamo za stolom. Ne mogu više čučati na ovoj stolici kao vrana na kolcu — otetura se mornar preko sale.

Gosti su pristizali u grupama i pojedinačno, i uskoro barman postade šef sale, a njegovo mjesto zauze djevojka. Macferson plati i ostade drijemajući za stolom.

U jednom momentu iskoristi priliku i šmugnu ka Williamsovim vratima. Otvori ih i ugleda vlasnika bara, koji je prelistavao nekakve račune.

— Što želite? — upita Williams i sledi se videći revolver u mornarevoj ruci.

— Šuti! — poviče Macferson okrećući lijevom rukom ključ u bravi iza svojih leđa.

Onda priđe Williamsu, odvuče ga u ugao i unese mu se u lice, pritiskujući mu cijev revolvera na grudi.

— Slušaj, huljo, tako mi Neptuna i svih sirena, nimfi i morskih pasa u vodama dva oceana, bit ćeš mrtav onog časa kad zaključim da lažeš! Jesi li me razumio, mješino? — podviknu dajući svom licu najstrašniju grimasu.

— Ali ja, ne znam što vi hoćete? — drhtao je plašljivi Williams.

Brzo mi ispričaj što se dogodilo sa čovjekom koji je bio prošle noći ovdje?

— Bilo ih je više...

— Znaš ti, huljo, na koga mislim! Tko se raspitivao za Smithsona?

— Ali, ja... nisam htio reći. Uplašio me... bio je maskiran kao inspektor Rosebery... Čim je otišao, javio sam Smithsonu — mucao je Williams, misleći da je mornar Smithsonov čovjek.

— Što si rekao tom čovjeku? — podiže mornar cijev revolvera pred oči vlasnika bara. Crni otvor revolverске cijevi fascinirao je, oduzimao moć rasuđivanja, izvlačio riječi, kao da ga ugroženi hoće njima da ga začepi.

— Rekao sam mu da je Smithson u dvorcu... Ništa drugo mu nisam rekao... On je otišao, a ja sam javio... Javio sam Smithsonu, i on ga je mogao sačekati...

— Gdje je taj dvorac, koji dvorac?

— Pa vaš, kod Northolta... Imam i taj telefon... Evo ga, upisan je na ploči mog stola, radi hitnosti... Javio sam...

Mornar ga povuče do stola i zatraži da mu pokaže broj.

— Ako si mi lagao, znaj doći ću i uvući ti cijev revolvera u usta. Skoro se neće ni čuti. Ili ću te umoriti na jedan strašan

mornarski način — prijetio mu je Macferson.

— Ništa nisam lagao, ništa! Kunem se! Smithsonu sam javio...

Mornar spusti revolver i zadjenu ga za pas. Williams odahnu i pokuša da se nasmijehne. A onda ga pogodi munjeviti udarac teške mornareve šake. Williams tresnu o zid, ali se održa na nogama i otvori usta, iz kojih poispadaše nekoliko zuba i proli se krv. Drugi udarac bio je još jači, i nije bio posljednji...

Williams se polako, već bez svijesti skljkoka na pod. Netko je kucao na vrata. Mornar priđe prozoru, pogleda u dvorište i skoči. Ubrzo je bio daleko od bara u kome je saznao da je njegov prijatelj u strašnoj opasnosti.

Kucanje na vratima Williamsova ureda se ponovilo, a onda netko provali vrata i upade. Bili su to inspektor, detektiv i novinar.

Ovdje je netko bio do malo prije — osvrnu se Eddy.

Dugo su drmusali onesviještenog Williamsa. Markinch je pokušao umjetno disanje, a Eddo je sipao Williamsu whiskyja u usta.

— Ugušit ćeš ga — protestirao je Arthur.

— Uspravite ga i polijte vodom — savjetovao je Dickson.

— Tko je to učinio? Što ste učinili s mojim gazdom? — protestirao je Joe, stojeći na vratima.

Inspektor mu pokaza svoju značku i otjera ga da donese vode i ručnik.

— I nikome ni riječi! — priprijeti mu.

Tek četvrt sata kasnije Williams je bio u stanju da govori savlađujući jaku bol u ustima, zbog polomljenih zuba.

Ali, znajući da je pred njim inspektor Scotland Yarda, pokušavao je prikriti mnoge stvari.

— Pogledajte ovo — pruži mu inspektor nalog za hapšenje, pripremljen za svaki slučaj.

— Vi me hapsite? — uplašeno upita Williams.

— Imamo nalog. Zavisi od vaših odgovora. Zato vas opominjem da ne okolišate — reče Dickson umornim, ali prijetećim glasom.

— Meni svi prijete. Prvo Rosebery, pa Smithson, pa mornar...
Ja ništa ne znam... Za što me optužujete?

— Za učešće u otmici djevojaka! — viknu Dickson.

Williams zinu.

— Što kažete?! Mene?

— Da, vas. Ovdje je istovareno pedeset kovčega sa opremom za te djevojke. Pričajte, brzo! Inače ćemo vam dodati optužbu da ste otežali spasavanje četrdeset života, a tada vam ne gine električna stolica — brzo ga je zbunjivao inspektor.

— Ja sam mislio da su to Smithson i Cabot negdje ukrali, iz kakvog skladišta. Nisam ni znao što je u kovčezima... odmah su odnijeli — branio se Williams.

— Promislite, ispričajte nam o svemu što se dogodilo od tog momenta.

Williams je pričao kako su Smithson i Cabot odvukli kovčege. Ništa drugo nije znao reći, iako je bio riješio da govori istinu. Od prošle noći počele su se događati čudne stvari. Najprije je došao duh inspektora Roseberija... Ispričao je o svemu što se ovdje dogodilo prilikom Sickertovog dolaska, pa zatim o razgovoru sa Smithsonom, i na kraju o upadu strašnog mornara.

— A ja ništa nisam skrivio — pravdao se.

Inspektor priđe telefonu i pozva kvartovsku policiju.

— Ipak ćemo vas zatvoriti, da opet ne telefonirate Smithsonu — zaključio.

A onda se obrati Eddyju i Markinchu:

— Treba požuriti.

*

Mašući novčanicom od deset funti ispred nosa jednog vozača taksijsa, Samuel Macferison ga je pitao:

— Hoćeš li me voziti do Wembleya i u okolinu, da me čekaš na jednom mjestu, i slično?

— Platit ćete nešto i za čekanje. Ali, ne bih vozio ako je to nešto... znate, čovjek mora paziti — objašnjavao je vozač.

Mornar mu pruži novčanicu i vedro namignu.

Ne brini, sve je to čist posao. Mora čovjek malo da pokrene — reče neodređeno i uđe u automobil.

Vozač taksija se vješto probijao kroz gust saobraćaj na londonskim ulicama. Mnogobrojni automobili su grabili da nekamo stignu prije nego što se spusti magla, koja je padala oko ponoći. Približavali su se dani kada se magla ne diže ni ujutro, i danima prekriva grad i cijelu Englesku. Ali sada se spuštala poslije ponoći, i prorijeđivala se kad je sunce odskočilo, da se u toku dana sasvim izgubi.

Stigoše do Willes Dena, i na putu prema Wembleyu mogli su mnogo brže voziti. Kada skrenuše na jug, prema Northoltu, mornar upita vozača zna li za usamljeni zamak.

— Vozio sam jednog gospodina tamo — reče vozač.

— Onda parkirajte tri do četiri stotine yardi ispred zamka. Tu me sačekajte dok se vratim — objasni mornar.

Sve je išlo kako treba, i mornar se približavao ogradi dvorca lagano koracajući i opipavajući glatku dršku svog »džepnog topa«, revolvera kalibra dvanaest milimetara, kakvi se proizvode još samo u Americi, u staroj Coltovoj tvornici.

Tu revolverčinu i dovoljno municije, kupio je od nekog američkog mornara u Plymouthu.

Prilazeći ogradi, oslušnuo je čuje li se što. A onda se prebacio na istom mjestu na kojemu se prebacio i Sickert. Ali, on se nije imao čega bojati, jer je dvorac bio prazan. Pregledao je sve prostorije i ocijenio je da je tu bilo gužve, te da je dvorac napušten na brzinu. Lutajući po podrumu naiđe na jedna okovana vrata koja su zbog nečega cvilila na šarkama. Priđe im, i otkri da vode u podzemni hodnik. Pođe njime, i, poslije nekih dvjesto yardi naiđe se u nekom šiblju, koje je prikrivalo izlaz. Odatle je nastajala staza, na kojoj su se vidjeli tragovi mnogih nogu.

Slijedio je tragove nekoliko metara, a onda se na njega sruči nekoliko ruku. On se trže i instinktivno udari najbližeg napadača.

Netko jauknu. Mornar strese jednog napadača s leđa i udari ga nisko. Ali još dvojica se baciše na njega.

— Predaj se, inače ćemo te zaklati! — prijetio je jedan od njih. Sa strane zasvijetli ručna svjetiljka, i Macferson primijeti kako u ruci najbližeg napadača zablista nož. Drugi je imao automatsku pušku u ruci, ali nije mogao pucati zbog ostalih napadača koji su bili oko mornara ili pokušavali dograbiti ga. Sada su se svi pokajali što nisu odmah upotrijebili oružje. Vidjeli su da četiri čovjeka nisu uvijek dovoljna da obore i vežu jednog.

Gore ruke! — vikao je netko. Ali, Macferson nije ni pomišljao da posluša. On se baci u stranu, tako da pade iza dvojice napadača koji su se previjali po zemlji pogođeni njegovim šakama. U istom času izvuče svoj »džepni top« i dvanaest milimetarska cijev izbacila nekoliko metaka.

Smithsonovi momci otvoriše vatru, ali se Macferson, u općoj gužvi, već bio odvaljao desetak metara udesno i sklonio se iza neravnine, među šibljje. Odatle je pucao u pravcu plamičaka koji su se pojavljivali čas na jednom, čas na drugom mjestu.

Netko jauknu. Macferson pomisli: »Onaj tone«. Pažljivo nanišani prema mjestu sa kojeg ga je automatska puška zasipala snopovima metaka. Kada okide, puška se podiže šaljući posljednji rafal u mračno nebo, a onda ušuti.

Policija! — viknu netko.

Paljba odmah prestade. Smithsonovi momci pobjegoše, ne pokušavajući da pomognu ranjenima, a još manje da pakupe mrtve. Izgledaj je da odlaze. A onda zaprašta još jedan rafal. Posljednji, jedan Smithsonov momak je pucao na dvojicu svojih ranjenih drugova koji su pokušavali ustati. Trudio se da ne ostane živ nitko od onih koji bi mogli nešto kazati. Bilo je to povjerljivo Smithsonovo naređenje, iako ti momci nisu znali gdje je ostali dio bande.

— Oni su samo imali naređenje da vide hoće li policija ili netko drugi stići u dvorac da bi se znalo da li je samo Sickert otkrio njihov trag. Sada su znali da Sickert nije jedini, jer u daljini su urlale policijske sirene jedva dvije minute kasnije, čitava četa policajaca opkoljavala je mjesto na kome se odigrala borba između mornara i Smithsonove bande.

— Što sada da kažem? — mislio je mornar gledajući kako reflektori obasjavaju bojište i kako sa svih strana pristižu policajci.

— Ruke u vis! — podviknu mu jedan policajac.

Mornar nevoljno diže ruke. Nekoliko policajaca pretraživali su okolinu.

— Svi su mrtvi — zaključio jedan od njih.

— Koliko je mrtvih? — upita Dickson koji je pristizao.

— Pet mrtvih i jedan živ. Evo ga ovdje — čuo se odgovor.

Inspektor priđe Samu i dobro ga osmotri.

— Što radiš ti ovdje? — upita.

— Izašao sam malo na čist zrak, ali sam primijetio da klima ovdje nije zdrava — odgovori Sam.

— Kako se zoveš?

— Ja sam mornar bez broda, Samuel Macferson. Hvala mom pokojnom tati Billu Macfersonu, koji mi je kao jedino blago ostavio to prezime — deklamirao je mornar.

Inspektor ne izdrži da se ne nasmiješi.

— Imaš li oružje? — pitao ga je dalje.

— Već su mi ga oduzeli ovi momci. Nadam se da će mi vratiti tu igračku pokazao je Macferson na policajce.

— Baš igračka! To je top od dvanaest milimetara — pokaza policajac mornarev revolver.

— Pripadaš li bandi?

— Ja? Nikako! Šetao sam ovuda. Zamolio sam jednog vozača taksija da me doveze ovamo, da malo razgledam ovu znamenitost — pokaza mornar rukom prema dvorcu. — Sad me čeka, i bit će mu dosadno. Ali, neki su momci ovdje mislili da mornar može poslužiti i kao meta. Vježbali su malo, ali...

— Meta nije pristala, nasmija se Eddy koji je stajao iza inspektora.

— Odakle si došao ovamo? — pitao je inspektor.

— Pravo iz kreveta. Trgao sam se iz ružnog sna. Sanjao sam da mi moj pokojni tata Macferson naređuje da dođem ovamo...

— razvezao je mornar.

— Izvjesni Williams se ljuti na nekog mornara — upade Markinch, neobično zainteresiran mornarevim načinom izražavanja.

— Desi se to, odgovori Macferson malo nižim glasom. Vodite ga u dvorac! — presiječe inspektor.

Policajci i detektivi su pretresali dvorac i skupljali sve što bi moglo biti daljnji putokaz. Našli su tragove djevojaka: jedna otpala potpetica duga devet centimetara, raznobojne vlasi ženske kose, u podrumskoj praonici rublja potpisi na zidovima podruma, i mnoge druge sitnice. Nije bilo sumnje da su i one bile ovdje.

Za to vrijeme mornar je morao pričati svoju priču. Malo ju je preinačio, da ne bi morao reći ništa o Sickertu.

— Sreo sam jednog svog prijatelja — govorio je.

— A mnogo sam ga volio. Zbog toga sam zakasnio na svoj brod.

— Kako se zove tvoj prijatelj? — upade inspektor.

— Don. Kako mu ono bijaše prezime? A ne sjećam se zove se Don... I taj Don je tražio neke djevojke. A neki Williams je javio nekom Smithsonu... A taj Smithson je mogao spremi stupicu za Dona... I meni je postavio zasjedu... I ja sam se branio...

— Kako se zove tvoj prijatelj? To želim znati ljutio se Dickson.

— To bih i ja htio znati. Ime mu je Don — tvrdoglavo je ponavljao mornar.

— Gdje stanuje?

— U Londonu, ali ne znam gdje mu je stan. Mora da ima mladu i lijepu ženu, pa ne vodi prijatelje kući. —

— Što još znaš o njemu?

— Dobar je to drug... — poče mornar svoju dugu priču.

— Zaveži! — viknu inspektor i počne šetati po sobi u kojoj je prošle večeri bio Sickert. Tada uđe jedan policajac i pokaza neko smotano odijelo. U ruci je držao par cipela.

— Ovo smo našli iza jedne sporedne zgrade. To je neko čudno odijelo. Puno je nekih ampula, igala, odvrtča, turpija i

koječega. Dva naša čovjeka su razbili dvije ampule, i sad leže bez svijesti. To je sve — raportirao je.

Svi se skupiše i s interesom su posmatrali odijelo.

— Ima li još koja čitava ampula? — upita inspektor.

— Nema. Bile su te dvije, i ispale su na kamen pri pregledu odijela. Kolega se nije nadao da u njemu ima nešto lomljivo, objasni dežmekasti policajac.

U tom momentu Markinch je držao jednu cipelu. Bio mu je poznat izgled tih cipela sa debelim gumenim donovima. »To je Sickertova obuća« pomisli. U tom momentu na debeloj peti osjeti pod prstima zarez, čvrstu ivicu, i zakači je noktom. Bila je to nekakva pokretna poluga koja se teško izvlačila. Pritisnu jače i osjeti kako nešto tiho prasnu, kao kad se rasprsnje mjehur od sapunice.

Tek tada se sjeti što bi to moglo biti, ali bilo je kasno. Osjeti da gubi svi jest, stiže samo sjesti na pod. I ostali se srozaše. Samo je mornar, čije su oči svijetlile, pritisnuo skut ogrtača na lice i zaustavio dah.

U posljednjem momentu pruži ruku i zadržao inspektora Dicksona koji je stajao pred otvorenim kaminom pa je mogao nezgodno pasti i udariti u kamenu ivicu. Spusti ga pažljivo na zemlju, pritrča stolu, uze svoj revolver koji je bio tamo sa rezervnim šaržerima, a zatim se lagano išulja van. Nekoliko trenutaka kasnije bio je pred tajnim izlazom. Provuče se do šiblja, puzeći odmače pedesetak metara i ustade. Magla je bivala sve gušća, i on jedva nađe mjesto gdje ga je čekao vozač taksija. Ali, još izdaleka primijeti da pokraj taksija stoje jedna policijska kola. Zato tiho skrenu ka kanalu, i nestade.

*

Policajac koji uđe da izvjesti da je pretres dvorca završen prestrašeno kriknu, ugledavši sedam ljudi kako leže kao mrtvi na podu. Zazviždi u pištaljku i napravi uzbunu. Grupa policajaca zakrči ulaz, i uskoro se nad svakim onesviještenim nadnosio po jedan od njih.

— Živi su — reče visoki policajac. — Ne vide se nikakve rane ni tragovi — dodade drugi.

— Ovo je čudno — čulo se dalje.

U tom trenutku pokrenu se Eddy.

— Što se to dogodilo? — upita zbunjeno.

Gledale su ga oči desetak policajaca, kao da gledaju nekog duha. On postavlja pitanje koje bi oni njemu htjeli postaviti! Onda počеше se pokretati i ostali. Uskoro su se svi koji su bili onesviješteni počeli pokretati i stali na noge. Svaki je pitao što se to dogodilo.

— Ona cipela... — progovori Markinch s osjećajem krivice.

— Što je s cipelom? — upita Dickson.

— U njenoj peti bio je plin, koji je poznat samo Sickertu. To je njegovo odijelo — odgovori Markinch.

— Ali, kako?...

— Ja sam nehotice povukao tvrdi ivicu na peti, jer sam prepoznao cipele — objašnjavao je Markinch.

— A sam si pisao reportaže, čak i knjigu o toj aferi! — prijekorno dobaci ljutiti inspektor, sjećajući se da Scotland Yard još ne zna sastav plina koji Sickert upotrebljava za trenutno onesposobljavanje ljudi.

Taj plin je upotrebljen samo nekoliko puta. Sada ga je Sickert ponio, krećući u potjeru za otmičarima. Razmišljajući o tome, Dickson primijeti da u sobi nema mornara.

Gdje je Macferson? — viknu.

Svi se pogledaše. Ali, nitko nije znao kako je i kada Sam nestao. Jedino su mogli utvrditi da je odnio i svoj »džepni top«.

Bilo bi suvišno reći da su stotinjak policajaca još nekoliko sati pretraživali dvorac i okolinu. Stručnjaci su snimali sve što bi moglo poslužiti kao dokaz, skidali mnogobrojne otiske sa svega i svačega i pravili onu ogromnu dokumentaciju kakva mora nastati u ovakvom slučaju.

Dickson je bilježio u svoju bilježnicu, između ostalog i ovakav zaključak:

»Dakle očito je da je u otmicu umiješan James Smithson, poznat kao čovjek koji je više puta odgovarao pred zakonom ili

bio pod istragom. Trgovao je ratnim viškovima, ukradenom vojničkom robom i drogama. Suđen je i zbog nekoliko prevara... Od prije tri godine ima malu agenciju za prodaju nekretnina, koja je u stvari samo fasada za sumnjive poslove.

Drugi je Gordon Cabot, poznat pod nazivom krivovrati. Pet mrtvih otmičara nisu još identificirani.«

Šutio je nekoliko trenutaka, a onda pozva detektiva iz svog odjeljenja.

— Postaraj se da se odmah utvrdi da li se među otiscima nalaze i otisci Smithsona i Cabota. Njihove otiske imamo u kartoteci, jer su bili hapšeni. Isto tako treba naći njihove fotografije i raspisati potjernice svim policijskim stanicama u Engleskoj, Internacionalnoj policiji, a naročito našem birou kod Interpola te graničnim i carinskim kontrolnim organima.

— Razumijem gospodine inspektore! — reče detektiv.

— Pripremite i donesite meni na potpis, kratak izvještaj o cijeloj stvari za Intelligence service. Nadamo se i njihovoj pomoći. Izvještaj za nadležne napisat ću sam — zaključio Dickson.

U ovom trenutku bio je drugi čovjek. Ni traga od umora i apatije. Osjećao se kao lovac na tragu, i ožiljak na licu mu je bio rumen.

— Da li da nešto poduzmemo protiv mornara? — obrati mu se poručnik Mould, koji je slušao razgovor i zapovijedi date detektivu.

— Hm! — progundao Dickson. — Pa, ovaj... za njega vrijedi isto kao i za Sickerta. Neka se vade kako znaju. Taj trapavi mornar napravio je bandi već dosta neprimolika. Možda će još...

— Ali... — htjede poručnik nešto proturiječiti.

Inspektor ga ošinu pogledom.

— Mislim da je vaš zaključak ipak bolji od moga — nasmija se poručnik kiselo.

U tom trenutku uđe Markinch.

— Sjedi ovdje, piskaralo! Što ćeš sve naškrabati o ovoj uzbudljivoj noći? — obrati mu se Dickson.

— Počinjem ovako: Inspektor Dickson na tragu otmičara... Opet tajanstveni Lunov plin... Što je sa kraljem ponoći?... Tragovi u dvorcu... To bi bili međunaslovi.

— Uh! Uh! Pa London će se sutra zgranuti... Ali, mogli bismo odrediti što možeš napisati — poče inspektor.

— Nikako! — skoči Markinch. — Sporazumjeli smo se da pišem slobodno, i ne želim...

— Ne želiš da te uče policijski inspektori — pomirljivo se nasmiješi inspektor. — Ali, nisi spomenuo i jedan ovakav međunaslov: Slavni detektiv Eddy Canford imao je sjajnu ideju...

— E, takve primjedbe primam — razveseli se novinar.

Dvije minute kasnije svađao se preko telefona sa bunovnim stenografom svog lista i diktirao reportažu.

— Jesi li pametan?! Pa rotacija već melje jutarnje izdanje, već je zora suprostavljao se stenograf. —

— Kaži neka zaustave i daj mi dežurnog urednika ljutio se Markinch.

— Halo, Markinchu, slušaj! Rotacija je zaustavljena. Vidio sam prvi dio reportaže i izvjestio direktora. Glavni urednik je već ispisao bilješku da ti še sutra isplati nekoliko tričavih funti. Ima li tamo novinara drugih listova?

— Nikog? Ja sam slučajno ovdje.

— To tvoje slučajno... U redu, evo ti stenografa.

Predložit ću da se kazni sa deset odsto plaće zbog suprostavljanja uglednom reporteru našeg lista. On te sluša, Good bye! Markinch se nasmija i nastavi diktirati.

*

Dok su ga nosili niz stubište, Sickert je čuo mnogobrojne ženske glasove, s kojima su se mješali uzvici gangstera. »One su dakle ovdje«, pomisli, i od bola se ugrize za usnu. Uviđao je grešku, jer nije trebalo da dođe ovamo sam i upadne u osinjak.

U podrumu je bilo mračno, samo su ručne svjetiljke osvijetljavale stubište.

Nisu sve tu. Jedna nedostaje! — vikao je netko.

— Pretresite svaki kutak! Ona se sakrila tu negdje — čuo se ljutiti Smithsonov glas. Snopovi svijetla šarali su po podrumskim prostorijama, ali nestale djevojke nije nigdje bilo. A onda se iza Roya i Sickerta začu vika:

— Kuda, kuda ptičice?

Začu se vrisak djevojke, koju je jedan gangster otkrio gore u holu, i sada ju je vukao u podrum.

— Pustite me, sama ću! — govorila je djevojka, vidjevši da je uhvaćena i da joj je otpor uzaludan. Vezan i umotan, Sickert je posmatrao prizor u podrumu. Na dnu stubišta stajao je gangster s automatskom puškom u ruci. Pride mu Smithson, pa obojica digoše glave prema stubištu. Otuda je dolazila visoka djevojka, u dugoj večernjoj haljini sa dubokim izrezom oko vrata. Njena ljepota, haljina i njen prkosni smiješak odudarali su od podrumske vlage i grubih lica otmičara.

— Pa to je Virginija Gray! — reče Smithson. — Ta djevojka je prokleta drska. Već treći puta pokušava pobjeći.

— I pobjeći ću jednom, a onda teško vama — odgovori djevojka, i prođe pokraj gangstera prezrivo okrenuvši glavu na drugu stranu.

U tom trenutku ugleda vezanog Sickerta, koga je Roy bio spustio do svojih nogu. Zagledala se u lice vezanog čovjeka i zatreptala očima, ali ju je jedan od gangstera gurnuo naprijed, i ona se uputi prema vratima iza kojih su već bile nestale ostale djevojke.

— A sada moraš malo hodati, jer je hodnik nizak — reče Roy Sickertu i oslobodi mu noge.

— Vukao ga je za sobom, i nađoše se u podzemnom hodniku. Pred njima se čuo bat koraka. Uskoro se nađoše vani.

— Vežite ih jednu za drugu — čuo se Cabotov glas.

Roy ponovno sveza Sickertu noge i podiže ga sebi na leđa.

— Težak si kao zemlja, ali Roy je još uvijek snažan — gundao je zločinac.

Nosio ga je za kolonom djevojaka, vezanih konopcima, tako da mogu ići jedna za drugom. Sickert se sjeti starih gravira na kojima je vidio slične scene odvođenja robija. Ovdje su

nedostajale klasične kandžije i jauci. Umjesto toga zlikovci su nosili automatske puške i revolvere, a djevojke su posrtale jer su im potpetice upadale u raskvašenu i mekanu zemlju.

Tako svi stigoše do kanala, uz čiju je obalu bio usidren jedan šlep. Preko uske daske, djevojke su se penjale na šlep i nestajale u otvoru na palubi. Roy unese i Sickerta.

— Kreći tamo! Ču se Smithsonov glas. Ispred šlepa čulo se zvrjanje motornog čamca, a zatim laki trzaj označe pokretanje šlepa.

Djevojke su žamorile, držeći se za metalna rebra šlepa. Pred njima je stajao Cabot i držao u ruci nož na pero.

— Tišina! — vikao je prigušeno i jetko. — Kojoj čujem glas išarat ću joj lice ovim nožem. Nekoliko zareza, i bit će rugoba za cijeli život.

Djevojke se umiriše. Sickert je posmatrao šlep. U prednjem dijelu stajala je gomila jeftinih kartonskih kovčega. Nije mogao odgonetnuti što je u njima.

Dok su se vozili kanalom i slušali zvrjanje motornog čamca, Sickert je posmatrao djevojke. Primjetio je da ona djevojka koja je pokušala pobjeći neprekidno gleda u njega. Njene krupne oči postavljale su mu neko nijemo pitanje. On joj se osmjehnuo. Nije mogao ništa drugo učiniti.

Vožnja šlepom trajala je jedan sat i Sickert je ocjenjivao dokle su mogli stići. Zaključio da bi trebalo da su negdje spram Southolla. I baš tada šlep uspori i pristade.

— Tiho i mirno izlazite u grupama po četiri — čula se Smithsonova zapovijed. — I svaka neka ponese jedan od ovih kovčega. Sickert je brojio djevojke. Izvedeno je deset puta po četiri, a onda ostade još samo Virginia Gray. Nju povedoše Smithson i Cabot izašavši ispred Roya koji ponese Sickerta.

Napolju ugledaše pustu obalu. Ostale djevojke su već bile nestale i Sickert se obazirao s čuđenjem. Ali kad zadoše iza njegovane šume, koja je činila pravilan pravokutnik, Sickert primijeti dva velika kamiona hladnjače. Odmah mu je bilo jasno kako otmičari misle odvesti njega i djevojke do drugog skloništa.

Iza debelih vrata ugleda djevojke koje su bile poredane za kuke za meso. Svakoj su usta bila vezana da ne može vikati, iako bi se to teško čulo kada se vrata zatvore. Pokraj njih su bili kovčezi.

Na isti način otmičari smjestiše Virginiju i Sickerta.

Bilo je neprijatno u hladnoj i masnoj hladnjači. Tijelo je klizilo po podu, iako je bilo vezano, a i za sjedenje je bilo strašno nezgodno. Uređaji za rashlađivanje bili su isključeni, ali je unutra bilo hladno: mirisalo je na meso i iznutrice zaklane stoke.

Između vezanih djevojaka smjestiše se i dva Smitsonova čovjeka s automatskim puškama.

Pazite da se ne ugušimo unutra — reče jedan od njih Cabotu.

— Ostavio sam otvoren uređaj za ventilaciju, ali to nije dosta ako se budemo dugo vozili. Zato ću zaustaviti kad bude trebalo. Lupite kundakom tamo naprijed — objasni vozač.

A onda se vrata hladnjače zalupiše, motor zabruja i kamion počeo skakati po neravnom putu. Nekoliko minuta kasnije osjetiše da je kamion izašao na asfaltni drum. Ali, Sickert više nije mogao ocijeniti u kom pravcu se kreću.

Putovanje je trajalo dugo. Dva puta su zaustavljali i otvarali vrata da uđe čisti zrak, ali oba puta je to bilo na pustim mjestima, i zbog guste magle, Sickert nije mogao ocijeniti gdje se nalaze. Oba puta vidio je samo mrak, i osjećao je kako se magla uvlači u već zagušljivi prostor, koji je sada bio ispunjen čudnom mješavinom mirisa ženskog tijela i zaklane stoke.

— Smithson je sila! Kako se samo sjetio da iznajmi ove hladnjače? — govorio je jedan od stražara.

— Pa to je jedini način. Mora da smo noćas prošli bar pokraj deset policijskih patrola koje traže djevojke — odgovori mu drugi..

— Zamisli da su se sjetili pogledati što voze ove hladnjače.

— Nastradali bismo samo mi. Smithson i Cabot su se odvezli svojim kolima, gorko reče kozičavi stražar i upali džepnu svjetiljku da nađe cigarete.

Bilo je već svanulo kad su se zaustavili. Vrata hladnjače su se otvorila, i, s jutarnjim svjetlom, unutra je nahrupila magla. Sickert ugleda samo jedan zid i vrata neke podrumске prostorije. Roy ga iznese i spusti niz stubište, a zatim počese silaziti djevojke.

Otete djevojke bile su smještene u veliku prostoriju koja je nekad morala biti vinski podrum, jer se još uvijek osjećao miris vina. Ali sada je bila preuređena da posluži kao sklonište. Primitivni ležaji pokraj zida bili su načinjeni od klada koje su nekad postavljane pod bačve. Preko klada bili su poredani dijelovi neke ograde od letava i svega nekoliko raščupanih madraca s oprugama koje su virile kroz prljavo platno. Gomila slame bila je nabacana nasred prostorije, a pokraj nje vidjelo se stotinjak starih vojničkih ponjava kupljenih vjerovatno u staretinarnici. Ponjave su zaudarale na konje i bile su poderane.

U uglu je bio ograđen mali prostor sa rupom vezanom za kanalizaciju, a blizu njega je u hidrant bila uključena duga gumena cijev, iz koje je kapala voda. Ti detalji nisu izbjegli Sickertovu oku. »Namjeravaju ovdje držati djevojke sve dok se ne stiša uzbuna zbog otmice i dok ne uredе sve za transport«, pomislio je, razmatrajući postupak otmičara.

Dok je on posmatrao što se događa, djevojke su otvarale kovčege i probale rublje, suknje i džempere. Nisu se ustručavale što je među njima jedan vezani čovjek. Samo jedna od njih mu dobaci:

— Gospodin izigrava poštenjaka i skriva pogled! Drugi bi iskolačio oči i zinuо. Ovakvu reviju se rijetko viđa! Ostale djevojke su se smijale.

A onda se začuše glasovi u hodniku. Okovana podrumска vrata se otvoriše i na njima se ukazaše cijevi automatskih pušaka. A onda uđe Roy, priđe Sickertu, odveza mu noge i povede ga napolje. Ljudi sa automatskim puškama opet zatvoriše vrata.

Roy odvede Sickerta uz stepenice i kroz mračan hodnik do jednih vrata. Kad ih otvori ukaza se velika soba čiji su prozori bili zazidani, koja je nekad morala služiti kao skladište. Sa stropa je visila električna svjetiljka, a pod njom je bio namješten veliki stol oko kojega su bile klupe i stare, rasklimane stolice. Na jednoj je sjedio Smithson.

— Izgubili ste svoj dvorac — potsmjehnu se Sickert.

— Istina je, imamo neprilika zbog tebe — isceri se Smithson, — ali, tvoje neprilike će biti znatno veće! Možeš se spasiti, ali moraš brzo govoriti.

— Na primjer? — upita Sickert i sjede na jednu klupu.

— Daj nam adrese tvojih stanova i kaži gdje su ti novac i dragocjenosti. Onda ćemo te pustiti i zaboravit ćeš da smo se sreli. Prethodno ćemo stvoriti dokaze da si i ti učestvovao u otmici, što će nas zaštititi od tvoje osvete — govorio je Smithson.

— Lijepo zamišljeno — nasmija se Donald. — Ali, ja neću surađivati s vama. Osudio sam vas na smrt, i kazna će biti izvršena.

— Pa on je lud! — dobaci Cabot.

— Svakako je i lud, ali ne toliko da nam ne bi uspjelo da ga natjeramo da cvili i moli — zareža Smithson.

Šutili su nekoliko trenutaka. Onda Smithson kimnu glavom Royu. Roy izađe, i vrati se noseći elegantno muško odijelo. A zatim odveza Sickerta, i, držeći uperen revolver, zapo vi jedi mu da se obuče. Za to vrijeme Smithson se cinično smješкао.

Sickert nije mogao odgonetnuti taj postupak, ali obuče odijelo jer mu je bilo neophodno potrebno.

— Kao da je skrojeno za mene — primijeti vedro.

— Lako je nabaviti odijelo za tako skladnog i lijepog čovjeka, samo kad se zna njegova visina — nasmija se Smithson.

Ali, to je bio čudan smijeh i nije odgovarao tom času. Sickert zaključio da se zločinac smije zbog nečeg drugog. Ujedno ispita mogućnost da ga napadne i da pokuša umaknuti. Ali izgledi su bili slabi. Roy je držao uperen revolver, a vrata su bila daleko. Uz sve to, tu su bila tri naoružana čovjeka, a pred vratima

Smithsonovi momci sa automatskim puškama. Oni bi upali čim bi osjetili i najmanju gužvu, a iz zatvorene prostorije nije se moglo izaći zbog zazidanih prozora. Zato je Sickert čekao. Roy mu opet sveza ruke i posadi ga na klupu.

— A sada slušaj, Sickerte! — poče Smithson — Jednom sam čuo čudnu priču. Bilo je to davno. Jedan perzijski šah kažnjavao je ljude na čudan način. Imao je harem od pedeset ljepotica iz kojeg se nije moglo pobjeći. Ubacio bi tamo svog neprijatelja...

Sickertu je počelo bivati jasno na što smjera Smithson.

— Ali, ti nisi perzijski šah, nego smrdljiva gnjida! — upade.

— Čekaj Sickerte, još nisi čuo priču. Kad bi taj šah ubacio svog neprijatelja u harem, ovaj bi se neko vrijeme osjećao ugodno. Ali onda je počinjalo... Žene u haremu su mu prilazile. Njima je bilo dosadno... Poigravale bi se sa zarobljenikom. Poneki su izdržali nekoliko dana, a onda je shvatio što se događa... Svaki je pokušao ubiti se, ali mu to žene nisu dozvoljavale. Umirao je u njihovim rukama, kao ptica kojom se igraju dvadesetak dječaka.

— Pogađam na što misliš — rugao mu se Sickert.

— Slična sudbina čeka i tebe. Ostavit ćemo te sa četrdeset djevojaka koje su već nekoliko dana odvojene od svijeta. Njima je već dosadno... Reći ćemo im da mogu raditi s tobom sve što žele, i da si ti izmislio ovu otmicu, ali smo te mi nadmudrili. Što kažeš na to?

— One nisu žene iz jednog drevnog harema, i ne vjeruju jednom takvom gadu — odgovori Sickert.

Ali, neka lagana jeza penjala mu se uz leđa. Znao je da neće biti ugodno ostati zatvoren sa četrdeset i jednom djevojkom.

— Mi se sada moramo pritajiti — nastavljao je Smithson. — Gazda je naredio da se čeka. Ja i Cabot ćemo se skloniti.

Ostavit ćemo samo pet momaka sa puškama da vas čuvaju. Oni baš sada ubacuju sanduke sa konzervama, dvopekoma i pićem. Ovo posljednje je zbog tebe, djevojke treba da se malo napiju.

Slušajući ga. Sickert je pri pomenu riječi »gazda« shvatio da iza Smithsona i Cabota stoji još netko, i zato upita:

— Jesu li to gazdine ili tvoje ideje?

— Moje i gazdine — odgovori Smithson — Kad se odlučiš govoriti, momci će te spasiti od djevojaka. A da li si odlučio govoriti, javit ćeš im kad budu ulazili pogledati da li je sve u redu. Oni će me obavijestiti o tome.

Tada Roy upitno pogleda Smithsona.

— Da, vodi ga Roye među djevojke. Ja ću doći pogledati je li sve kako treba — zaključí Smithson.

*

Još dok ga je Roy vukao hodnikom, Sickert je osluškivao čuje li se kakav zvuk iz okoline. Ali, sve je ukazivalo da je ova zgrada na nekom usamljenom mjestu, daleko od puteva i grada jer izvana nije dopirao nikakav zvuk, iako su vrata u dnu hodnika bila otvorena, a kroz njih je ulazilo dnevno svjetlo.

— Na kakvom se to prokletom mjestu nalazimo? — upita on Roya u nadi da će mu ovaj možda nešto odgovoriti.

— I da znaš ne bi ti koristilo. Ovo je idealno mjesto. Na hiljadu metara nitko ne može prići jer je sve ograđeno, a dovoljno je daleko da nitko ne može čuti tvoje jauke kad te šćepaju one djevojke — pričao je Roy otvarajući okovana podrumaska vrata, pokraj kojih su stajala četiri zlikovca sa automatskim puškama.

Čim ga uvede unutra, Roy se skloni i propusti Smithsona, koji s vrata počé govoriti.

— Djevojke! Vas čekaju divni dani. Kupuju vas dva istočnjačka kralja za svoje hareme. Ideju zato dao je ovaj fini gospodin ovdje. — On pokaza na Sickerta. — Ali, on je htio prigrabiti lavovski dio za sebe, i mi smo ga prešli. Sada vam ga poklanjamo pa se zabavite s njime kako znate.

Sve djevojke pogledaše u Sickerta.

A sada da vam kažem još nešto. Imate vode, hrane i ponjava, čim budemo u mogućnosti, prenest ćemo vas na luksuzni brod, gdje ćete imati sve. Tamo vas čeka zlato i bezbrižan život...

— U javnim kućama neke proklete luke u Aziji ili Africi! — upade Virginia Gray.

— Ne mala, nije tako. Stvarno smo vas prodali dvojici kraljeva. Jedan stariji kupuje samo petnaest. Njemu ćemo poslati one neposlušne. Među njima i Virginiju. Ostale kupuje jedan mlad i lijep kralj — objašnjavao je dalje.

— To je interesantno — nasmije se jedna od djevojaka.

— Ja se ne bih ljutila da me prodaju kralju... dodade druga.

— Nisi bila izbiračica ni prije — jetko joj dobaci Virginia.

Iza ugla čulo se jecanje. Jedna djevojka je plakala.

Smithson im mahnu rukom i izađe. Vrata se zatvoriše i začu se spuštanje metalnog zasuna.

Sa stropa, kroz zaštitnu rešetku, dopiralo je svjetlo, osvjetljavalo je Sickerta, oko koga su se skupljale djevojke. Njihovi pogledi su ga ispitivali.

*

Senzacionalna reportaža Arthura Markincha uzбудila je London do te mjere da je to bio predmet razgovora na svim mjestima. List je bio rasprodan za jedan sat, i u toku dana morali su štampati još tri vanredna izdanja. Zato su urednici i novinari drugih listova upravo pobjesnili.

I već u svojim večernjim izdanjima još oštrije su napali policiju, pravili aluzije na račun reportera Markincha, Lunovog poznanika. A sumnje protiv Sickerta bile su provučene kao crvena nit. Bila je to svojevrsna osveta tih novinara. Bili su ljuti na inspektora Dicksona, a njegov uspjeh su nazivali jurišem na otvorena vrata.

»Scotland Yard stiže kasno« — »Napad na praznu tvrđavu gangstera« — »Otmičari vuku za nos inspektora Dicksona« — »Blaženi san od opojnog plina zaustavio policiju« — »Policija i Scotland Yard nisu uspjeli zadržati zagonetnog mornara« — »Samozadovoljstvo zbog uspjeha koji je još jedan veliki neuspjeh«.

To su bili naslovi u novinama. Ispod tih naslova bilo je proliveno mnogo žući, izraženo mnogo nepovjerenja u sve što je pisao Markinch. Jedino je Arthurov list ostao miran. Reporter je između ostalog pisao:

»Nema mjesta panici. Scotland Yard i policijske snage su na sigurnom tragu i samo je pitanje trenutka kada će djevojke biti oslobođene... Zagonetni Lun je također na poslu. Imat ćemo priliku da još jednom vidimo da zločin ne može ostati nekažnjen i da su prošla vremena trgovine bijelim robljem.

Slučaj ove otmice je anahronizam, a inicijatori i učesnici otmice stići će na stratište.«

Čitajući ove retke, inspektor Dickson je uzdisao. On je najbolje znao da je to optimizam bez podloge. Policiji nije uspjelo da pronađe ni Smithsona ni Cabota, a još manje neki trag do djevojaka. Dva otmičara su se nekamo sklonila i sada ih nije bilo moguće pronaći. Vjerovalo se da su već napustili Englesku i odveli djevojke.

Dicksona je mučila i zagonetka Donalda Sickerta. Gdje je taj lukavi i čudni Lun? Da li je i on pretrpio neuspjeh? Da li je živ?

Inspektor potraži broj telefona detektiva Canforda i pozva ga.

— Eddy, imaš li kakvu ideju?

— Ništa, dragi inspektore, ništa baš ništa! Ispustili smo onu veliku šansu. Zakasnili smo i eto to nam se osvetilo — čuo se Eddyjev odgovor. Zaista je bilo čudno kako su djevojke nestale. Tragovi koji su vodili iz dvorca kod Northolta do kanala ukazivali su da su djevojke odvedene čamcima ili nečim sličnim. Zato su alarmirane patrole na svim kanalima na Temzi i u svim pristaništima na rijeci i kanalima. Pretreseni su svi plovni objekti oko Londona u promjeru od dvjesto milja.

Na drumovima je policija zavirivala u svaki automobil, svaki autobus, pa čak i mrtvačka kola. Podizane su cerade sa kamiona i pregledani tereti.

Ali, eto, dva kamiona-hladnjače nisu bili sumnjivi. A, što je još gore, nitko se nije sjećao da su prošli nepregledani.

— Pravo je čudo kako su izmakli — odgovorio je Eddy. — Ja vjerujem da su otmičari pobjegli s djevojkama u grad. To bi im bilo najbliže utočište.

— Eddy, ako nešto saznaš, ne budi sebičan — govorio je dalje inspektor.

Eddyju je bilo žao inspektora, jer je njegov glas bio umoran, a riječi su mu odavale očajanje. Dickson je bio pred kapitulacijom. Taj goropadni i uporni inspektor stario je i postajao slab. Pritisak sa svih strana remetio je njegove misli, razbijao i posljednju trunku samopouzdanja i bacao ga u malodušnost. A to nije ni bilo čudo, jer se nije radilo o otmici jednog čovjeka, nego o masovnoj otmici koja je bacila užasnu ljagu na cijelu zemlju. Slične stvari se nisu više događale ni u najdivljijim krajevima Azije i Afrike, ni u prašumama Južne Amerike. A eto usred Londona su otete četrdeset i jedna djevojka.

To je zaista strašno. Zato je i neuspjeh bio strašan. I zato nije bilo čudno što je inspektor Dickson prvi put u svom životu molio jednog privatnog detektiva da mu pomogne.

— Što predlažete? — pitao je Dicksona načelnik uprave Scotland Yarda, pola sata poslije inspektorova razgovora sa Canfordom.

— Moramo pronaći Smithsona i Cabota. To je jedini trag. O njima znamo sve, ali se ne pojavljuju ni u svojim stanovima ni u lokalima u koje su ranije zalazili. Svaki engleski policajac, detektiv, inspektor i carinik ima fotografije Smithsona i Cabota — odgovorio je Dickson.

— Požurite, požurite inspektore! Vlada je u neprilici. Opozicija je potegla stare argumente protiv nas... Imat ćemo neprilika... — govorio je načelnik, ne znajući što da savjetuje svom glavnom inspektoru.

— Žurimo se, i naši ljudi tako reći i ne spavaju.

— A što je sa tragovima kamiona kod Southalla?

— Tražimo te kamione, ali ih još nismo našli — odgovori inspektor.

— Pregledajte sve kamione u Londonu!

— Pregledali smo. Ako su samo izmjenili gume, to je dovoljno da nam izmaknu.

— Objavite to u novinama, tražite da vam građani jave ako što znaju o dva deset tonska kamiona, koji su te noći vozili u pravcu Southalla, Ulinga i Branthforda zaključio je načelnik.

Dok je policija tražila Smithsona i Cabota, još netko je želio nešto saznati o njima. Bio je to Samuel Macferson. Pošto ga je u dvorcu poslužila sreća da mu se ukaže mogućnost za bjegstvo, on se nije dvoumio da je iskoristi.

Čamcem se prebacio na drugu obalu kanala i pješice krenuo ka gradu. Kada bi u daljini ugledao kakav automobil, sklanjao se pokraj puta, idući tako sve do prve autobusne stanice. Tu je bezbrižno sjeo u autobus i odvezao se do centra grada. Svratio je u hotel, odspavao do devet sati i ponovno krenuo da traži neprijatelje svoga druga.

I sada se uputio ravno prema Wimbledonu. Prilazeći baru »Exeter«, znao je da tu neće zateći nikog. Ali htio je saznati adresu vlasnika s kojim je već imao onaj neprijatan razgovor. Zato uđe u dvorište bara i pride zadnjem ulazu. Tamo je jedna žena izlivala u slivnik vedricu prljave vode.

— Molim vas, gdje mogu naći Williamsa? — upita ženu.

— U policiji. Uhapšen je, i nije se vratio — odgovori ona i oštro ga odmjeri.

— A gdje je Joe?

— On je kod kuće — odgovori žena i htjede zatvoriti vrata.

Mornar stavi nogu između vrata i dovratka, a onda iz džepa izvadi jednu funtu.

— Budite ljubezni, kažite mi njegovu adresu — reče i pruži joj novčanicu.

Žena uze novac, sleže ramenima i kaza adresu.

— To je tu blizu, na mansardi, znate. Joe nije oženjen, i ja sam mu stotinu puta rekla da nađe sebi jednu ženu... — pričala je, otpustivši vrata.

— Da, njemu treba jedna pametna žena — prekide je mornar i mahne joj odlazeći.

Deset minuta kasnije penjao se uz mračno stubište stare četverokatnice. Izgledalo je da u tihoj kući ne živi nitko, jer se ništa nije čulo. Bila je to jedna od onih zgrada u kojima žive

londonski radnici i koje ožive tek kad prestane rad u tvornicama i radionicama i kad se mnogobrojna djeca vrata iz škole.

Macferson pokuca na vrata stana na mansardi. Morao je dugo lupati, jer zvono nije radilo. Pospani Joe, koji je spavao poslije noćnog rada, jedva je otvorio oči i dogegao do vrata.

— Tko je to? — upitao je dodirujući bravu.

— Otvori, prijatelju, šalje me Williams — reče mornar.

Vrata se odmah otvoriše, i Joe zinu od čuda. Htjede zatvoriti pred Macfersonom, ali ovaj je već ulazio, i, pošto odgurnu Joe-a sam zalupi vratima.

— Zašto si se uplašio? Ja sam htio samo porazgovarati s tobom — obrati mu se razvlačeći lice u široki osmijeh.

— Tvoj... vaš razgovor sa Williamsom... ja neću tako... — mucao je Joe povlačeći se natraške.

Mornar sjede u rasklimanu i prljavu fotelju i zagleda se u prestrašenog konobara.

— Ti si mi jedina šansa, Joe. Samo mi ti možeš pomoći u ovoj stvari — počeo govoriti on.

— Ja ne znam ništa! — prekide ga Joe, tresući se.

— Pa ja te još nisam ni pitao što želim znati, a ti već odbijaš. Nećemo tako, Joe! Usidri se u toj fotelji, priberi se i slušaj što ja želim saznati.

Joe navuče hlače, ogrnu se poderanim kućnim ogrtačem i sjede.

— Slušaj, prijatelju — nastavljao je mornar. Mi smo mali ljudi, i nas se ne bi trebale ticati neke stvari. Ali, prokleti život to ne dozvoljava. Tebe tjeraju raditi po dvanaest sati u onoj prljavoj rupi i da služiš najgore kućkine sinove.

— To je istina! I često moram trpiti uvrede, a ponekad i udarce — živnu konobar.

— Ja sam, vidiš, mornar, a ti si konobar. Ja plovim u jednom gadnom i smrdljivom mrtvačkom kovčegu, a ti živiš u drugom, isto tako smrdljivom, samo taj ne plovi. Ja sam usamljeni jadnik, a ti isto tako. Je li tako?

— Istina je, tako mi svega na svijetu — odobravao je Joe.

— Imaš li ti prijatelja?

— Mislim da nemam.

— A ja, vidiš, imam samo jednog. Divan je to čovjek. Dao bih glavu za njega. Hoćeš li da stekneš dva dobra prijatelja?

— Uvijek sam želio da ih imam, ali nikada ih nisam uspio steći — odgovori Joe, očito se oslobađajući straha. — U onom prokletom mrtvačkom sanduku, kako ti nazivaš »Exeter«, ne može se naći prijatelja.

— To je točno! E, vidiš, sada bi mogao odjednom steći dva prijatelja: mene i mog divnog druga. A biti njegov prijatelj, to je nešto!

— Tko je taj čovjek?

— To ti sada ne mogu reći. Ali, slušaj o čemu je riječ. Neka prokleta banda otela je djevojke. To je posao policije. Ali, zbog nečeg je u to umiješan i taj moj prijatelj. Banda ga je šćepala, i drži ga negdje, ako već nije ubijen.

Ali, što bih ja mogao tu učiniti? — upade Joe.

— Možda možeš. Ja hoću pitati izvjesnog Smithsona i njegovo društvo što su učinili s mojim prijateljem. Samo to hoću, tako mi svih uragana i morskih bura!

— Ja ne znam gdje je Smithson.

— Ne plaši se, i daj mi neki trag da ga nađem, pa ćeš imati prijatelja imat ćeš dva prijatelja. Pokušaj da jednom stekneš prijatelja. Ima li smisla da se uvijek plašiš i skrivaš taj ološ.

— Rekao bih ti, ali ne znam adresu Jamesa Smithsona. Znao sam samo onu o kojoj ti je govorio moj gazda. Ja sam prisluškivao kad je pričao policiji.

— Reci mi znaš li nekog čovjeka s kojim si vidio Smithsona. To je sve što od tebe tražim. Da te natjeram govoriti — pokaza mu mornar svoj »džepni top« — ali više volim razgovarati kao prijatelj, i da to postanemo.

— Joe je razmišljao. Njegovo lice je odavalo unutrašnju borbu i strah. Ali moraš mi obećati da Smithson neće saznati tko te je uputio na trag — reče zatim.

— Može me i peći ali neće saznati. Onda govori, prijatelju!

— Jednom sam prisluškivao razgovor između Smithsona i nekog Conora. To je čovjek francuskog porijekla, mislim da mu

je ime Gilbert. Očito je da pripada Smithsonovoj grupi. On je donio one kovčege u »Exeter«. Ja se nisam usudio pričati policiji, jer konobari koji svjedoče u takvim prilikama ne žive dugo... Strah me je dok tebi govorim, ali ti mi se više sviđaš. Ne znam zašto, ali vjerujem ti.

— Pričaj što si čuo od tog Conora.

— Zapravo čuo sam od obojice. Sjedili su u loži do koje sam ja stajao, odmarajući se poslije naporne večeri, kad se bar počeo prazniti. »Kupi tu kuću, Conore — rekao je Smithson. »Neupadljiva je i usamljena i gleda na Eppinšku šumu« kimnuo je Conor glavom. »Treba je urediti i snabdjeti. Želim imati mjesto gdje ću biti miran i za koje ćete znati samo ti i Cabot« dodao je Smithson.

— A da li su govorili gdje se to nalazi? — upade mornar.

— Nisam čuo adresu, ali je bilo upadljivo to što se lako može naći. »Kuća ima lijepo dvorište koje gleda na ušće rječice u rezervar. Blizu je i bazen za kupanje«, rekao je Conor.« Suglasan sam, kupi je, Conore i prepisi je na svoje ime, jer će ostati tebi kad ja odem ih Londona. Gazda mi je rekao da ćemo se preseliti u Irsku poslije velikog posla«, govorio je dalje Smitson. Poslije toga nisam više ništa čuo.

Zaboravio bih i taj razgovor da se nije radilo o usamljenoj kući. A uvijek sam sanjao o takvoj kući.

— To bi moglo biti zanimljivo — upade Macferson.

— Poslije sam gledao na planu grada. Tamo su divne vile. Ima ih malo, i nisu velike. Na tom dijelu, prema ušću rječice u rezervoar, ima svega sedam kuća. Tamo bi mogao biti Conor, a on bi mogao znati gdje je Smithson — završi Joe.

— Lijepe stvari si mi ispričao. Imam još nešto novaca. Evo ti dvadeset funti. To te časti novi prijatelj. Ako si mi kazao istinu, nećeš se nikad pokajati... Ako nisi... — mornar zastade, i licem mu prođe sjenka.

— Vjerujte mi prijatelju! Svaka moja riječ je bila istina — odgovori Joe. Lice mu je odavalo iskrenost.

Dva sata kasnije mornar je izlazio iz Tottenhamskog katastarskog ureda i nosio adresu kuće koja se vodila na ime

Gilberta Conora. Sve se slagalo s onim što je ispričao Joe.

Samuel je zviždukao neku mornarsku pjesmicu, osvrćući se na natpise oko Tottenhamskog raskršća. Tražio je pristojan ali jeftin restoran u kome bi ublažio glad. Uskoro ga je našao, smjestio se i naručio obilat obrok koji je trebao da mu bude ujedno i ručak i večera.

Pošto se najeo, zapalio je veliku cigaru, pušio je pijuckajući jeftino vino. U njegovoj glavi stvarao se jednostavan plan: »Nekako ću uhvatiti tog Smithsona i natjerat ću ga da kaže gdje je Donald. A onda me ni svi morski đavoli neće zaustaviti da mu pritekнем u pomoć«. Bio bi sasvim zadovoljan svojim planom i dosadašnjim uspjesima da nije bilo jedne sjenke u njegovim mislima. Iako nije htio u to vjerovati, negdje u dnu duše krio mu se užasan strah da se nešto teško dogodilo njegovom prijatelju. »Poubijao bih sve te proklete bandite!«, pomisli pri tom.

*

Približavalo se veče kad izađe. Uskoči u autobus i odveze se prema Poders Endu. Tu izađe i pješice prođe pokraj pruge, zapadnim rubom rezervoara koji je sličio na jezero dugo skoro dva kilometra.

Bio je mrak kad pređe most na rječici više rezervara i nađe se na pola kilometra od kuće koju je tražio. Usamljen, usred noći, gledao je u tom pravcu. Brojio je svjetlosti kuća i gledao prema Eppingškoj šumi, koja je također bila opkoljena razbacanim svjetlima, kao zvijezdama palim na zemlju. To ga je podsjećalo na noći na moru kad nema mjeseca i kad je voda mirna. Tada se zvijezde ogledaju u tamnoj morskoj vodi.

Pošto osmotri cijeli kraj, pođe ka kući koju je tražio. Znao je da je to treća s ove strane puta. Ali, samo iz dvije je dopiralo svjetlo. Kad se našao blizu kuća, utvrdi da je ona koju traži u potpunom mraku.

Polako je obilazio ogradu opipavajući svoj revolver. A onda, pošto se osvrnu, jednim skokom se prebacio preko ograde.

Pažljivo je prelazio preko dvorišta. Psa nije bilo, i niodkud nije dopiralo svjetlo.

— Valjda nisu pobjegli i odatle! — pomisli, i stade uz dovratak.

Tada mu se lice razvuče u osmijeh. Iz kuće se čula muzika.

— Domaćini su kod kuće — zaključ i opipa kvaku na vratima.

Vrata su bila zaključana. Pogleda ka gornjem dijelu kuće. Na katu je jedan prozor bio otvoren, ali u sobi nije bilo svjetla. On opipa zid. Bio je gladak i uz njega se nije moglo popeti. Ali tamo na uglu kuće penjalo se jedno drvo do krova i dodirivalo ga je granama.

Macferson nije bio čovjek koji bi se dugo premišljavao. Pride drvu mornarski vješto i bez šuma se uspuza, a zatim pođe preko grane i dotače krov. Rukama opipa površinu i spusti se na nju. Krov je bio od pločica eternita. Smjesa cementa i azbesta bila je dovoljno čvrsta da izdrži pritisak mornarevog tijela. Ali je on ipak sjeo, skine cipele i čarape, pa ih stavi u velike džepove svojih mornarskih hlača. Tako bos, kretao se tiho i sigurnije.

Na krovu nađe otvor za tavan, ali je on bio iznutra zaključan. Mornar leže pokraj otvora i pažljivo poče odvaljivati jednu ploču eternita. Uskoro ona tiho prsnu, i ukaza se rupa dovoljna da se pro vuče ruka. Mornar se umiri da provjeri nije li netko čuo taj šum, ali sve je bilo mirno. Iz kuće je i dalje dopirala tiha glazba.

Pošto provuče ruku, napipa mali zasun kojim je poklopac tavanskog otvora bio zatvoren i povuče ga. A zatim se tiho spusti na tavan. Malom džepnom svjetiljkom, kupljenom na jednom putovanju u Japan, osvijetlio je tavan. Bez sumnje stiže do stubišta i nađe se na katu. Išao je polako hodnikom i otvorio vrata triju soba, ali u njima nije bilo nikoga. Zato se spusti u prizemlje i pođe prema prostoriji iz koje je dopirala muzika, koju je prekidao govor. Zaključ da netko gleda televizijski program, i spremi svjetiljku.

A onda pritisne kvaku, osjeti da vrata nisu zaključana. Zvuci televizora omogućavali su mu da to učini neprimijećen. Naglo otvori. Pred njim se ukaza idiličan prizor.

Na jednom kauču sjedili su zagrljeni muškarac i žena, a na dvjema foteljama još jedan muškarac i još jedna žena. Svi su gledali prema televizoru na kojem je bila slika klaviriste, čija ruka je munjevito prelazila preko tipaka.

— Što je Conore? — upita promukli glas.

Macferson napipa prekidač, i svjetlost bijesnu. Stajao je na vratima držeći revolver u ruci.

— Momenat, gospodo! Htio bih vam postaviti nekoliko pitanja — reče brzo.

Dva muškarca skočiše, a žene preplašeno vrisnuše.

— Samo bez galame! Ruke gore i...

Riječi mu prekide udarac koji bi svakog drugog svalio na pod. Ali mornar samo zatetura i brzo se okrenu. Iza njega stajao je jedan čovjek i ponovno je zamahnuo komadom oblog drveta.

Udri ga, Conore! — viknu jedan od muškaraca i baci se prema mornaru.

Ali, mornar povuče okidač, a Conor zamahnu u prazno, svaljujući se na pod. Drugi napadač je ščepao mornarevu šaku sa revolverom, pokušavajući da ga drugom rukom udari u lice.

— Sto mu... — viknu Macferson, i njegova šaka nađe napadačevo usko lice.

Mornar osjeti kako se pod njegovom šakom rasprsnula hrskavica čovjekova nosa. To je bio posljednji čas, jer treći čovjek je već napadao. A taj je bio krupna ljudina, težak najmanje sto i dvadeset kilograma.

Samuel se izvi i ujedno pogodi napadača niskim udarcem, od koga se ovaj zgrči i kliknu na pod.

— A sad mir! — viknu mornar uperivši revolver.

— Tko si ti? — upita Smitson stenjući jedva dolazeći do zraka. Mornar ga je prepoznao po opisu kojeg je dobio od Joea.

— Valjda si čuo za Luna, kralja ponoći. Imaš čast da ga sada vidiš pred sobom — blefirao je Macferson.

— Ne... nemoguće... on je zatvoren... imam ga... — mucao je Smithson.

— Ja sam njegov duh. A to priznanje mi je trebalo. Govori! Ako za deset sekundi ne budem znao gdje je Donald Sickert, ti

ćeš biti užasno mrtav. Bit ćeš tako mrtav da te neće prepoznati niti specijalni stručnjaci Scotland Yarda — reče Macferson.

— Nikad ga nećeš naći! Ja ne znam ništa! — vikao je Smithson.

— Brojim do deset, a onda pucam! Jedan... dva... tri... — počeo je mornar, prilazeći Smithsonu.

Kod sedam Smithsona obli znoj, i on klonu.

— Govorit ću proklet bio! A za ovo ćeš platiti životom.

Macferson ga udari preko lica.

— Ne prijeti, ljigava hobotnice! Meni ne prijeti! Gdje smo ono stali? Kod devet, je li?

— Rekao sam da ću govoriti. Sickert je zatvoren u staroj tvornici likera kod Eppinga. To je iza Eppinške šume, na rubu...

— Kakva je to zgrada, i kako se može naći?

— Kad se od Walthama skrene prema Eppingu i pride šumi, lijevo se vidi ograđeno polje, a nasred polja je napuštena tvornica. Pustit ćemo ga... ali, mogu ti nešto predložiti.

— Da čujem.

— Ovdje imam dvije hiljade funti. To je bogatstvo! Možeš ih uzeti pod uslovom da ne tražiš Sickerta i da se izgubiš.

— Zar vam je Sickert tako dragocjen?

— On nije, ali nešto drugo je. Pustit ćemo ga, ali da se ne miješaš u ostale naše poslove.

— Misliš na djevojke? Zanimljiv prijedlog. Ali ne vjerujem da imaš dvije hiljade funti.

Evo, ovdje su, u sefu. Mary, evo ti ključevi, pokaži momku tih dvije hiljade funti — obrati se Smithson jednoj od djevojaka koje su preplašeno stajale iza fotelja.

— Hajde pokaži, ljepotice! — dodu mornar.

Bila je to jedna ljepušasta frizerka. Smithsonova ljubavnica pride sefu skrivenom iza banalnog goblena i otvori. Držala je u ruci dva svežnja od po hiljadu funti.

— Baci to ovamo! — Naredi mornar.

Ova poslušna. On strpa novac u duboke džepove.

— Dobit ćeš još toliko kad se uvjerim da se držiš dogovora. A sada odlazi! — reče Smithson.

— Nikakvog dogovora nema dok ne čujem što o tome misli Sickert, dobaci mornar i približi se Smithsonu.

Golema šaka iznenada poletje i Smithson pade bez glasa.

Macferson priđe djevojkama i natjera ih da sjednu, a onda ih sveza. Zatim priđe Cabotu, koji je još uvijek bio bez svijesti i kome je iz nosa kuljala krv. Sveza i njega. A onda pokupi sve gajtane, remene, ubruse i slične predmete pogodne za vezivanje.

Čvrsti mornarski čvorovi redali su se oko dvojice onesviještenih muškaraca i dviju prestrašenih žena.

— Tako žgadijo — zaključí mornar i izađe odgurnuvši Conorov leš s praga.

Pošto izađe u dvorište, oslušnu da provjeri nije li netko čuo pucanje u kući. Ali sve je bilo tiho. Samo bi s vremena na vrijeme cestom prošlo po koje vozilo. Negdje u daljini čulo se brektanje nekog stroja nekakve tvornice, a iza rezervoara klopavanje voza.

Macferson pregleda dvorište i otvori garažu. Velika luksuzna kola bila su spremna za vožnju. On ih istjera u dvorište, onda se vrati gore i povuče Smithsona koji je bio pretežak da ga čovjek natovari na leđa. Noge vezanog zločinca udarale su o stepenice ali to nije mornara ni najmanje brinulo. Pošto ga smjesti na pod ispred zadnjeg sjedišta automobila, otključa i otvori ulazna vrata, istjera kola iz dvorišta pa se hladnokrvno vrati, opet zatvori vrata, zazviždi jednu staru mornarsku melodiju i uđe u kola.

Vozio je drumom ravno na sjever, onda skrenu na istok nekim poljskim putem. Na jednom mjestu se zaustavi i pogleda Smithsona koji se bijaše osvijestio. Podiže ga na sjedište i upita:

— Vozim li dobro? Gdje je to mjesto?

— Ne! Ne voziš dobro, proklet da si. Nećeš nikad ni voziti. Ubij, ali nećeš stići tamo... Lagao sam te i nikad ti neću kazati. Tvoj Lun je mrtav i to će ostati! I ti ćeš biti mrtav urlao je Smithson.

Mornareva šaka poletje k njegovom licu, i glomazno tijelo se sruši na pod automobila.

— Prenaglio sam, hiljadu mu havajskih gitara! — opsova Macferson i puhnu u šaku.

A zatim je drmusao onesviještena razbojnika, koji je ležao kao mrtav. Mornar je u sebi proklinjao, osluškujući kucaje srca u mlitavoj tjelesini. »Živ je prokleti morž, ali je ovo i za njega bilo previše« zaključio nervozno, i osvrnu se razmišljajući što da radi. Ostalo mu je samo da počeka dok se Smithson osvijesti.

*

Za to vrijeme u Smithsonovoj vili Gordon Cabot se osvijestio i počeo ječati, teško dišući zbog marame na ustima i previjajući se od bolova zbog smrskanog nosa. Pokrenu se i počne grozničavo razmišljati, pri čemu mu se krivi vrat nadimao kao da se sva njegova snaga skuplja u taj defektni dio tijela.

Pogleda djevojke. One su se grčile ne mogavši ništa drugo učiniti. Samo im je iz očiju izbijao strah, a na licima odražavala patnja zbog neugodnog položaja i vezanih usta. Televizijski program se bio promijenio. Sada se davao film u kome je mlada ljepotica plakala zbog saznanja da je zaručnik vara sa sredovječnom bogatom udovicom. Cabot skrenu pogled na ugašenu stojeću svjetiljku koja je bila visoka metar i po i načinjena od teške bronce. Uz šipke svjetiljke savijala su se dva brončana lista čija je ivica bila tanka.

— Možda bih je nekako mogao oboriti — pomisli i s mukom se otkotrlja do nje. Sruši je jednim naglim pokretom i vidje kako se priključak odvoji od zida i gajtan padne na pod. On se nekako prevali preko srušene svjetiljke i tijelo mu se nađe na šipki... Ivica oštrog brončanog lista, dugog čitav metar žuljala ga je nesnosno. Ali nije ga napuštala nada, poče se brzo pokretati, pazeći pri tome da trlja veze o hrapavu i ostru ivicu bronce.

Trajalo je to cijelu polovicu sata. Bio je sav mokar od znoja, ali odjednom osjeti da mu veze popuštaju. Uspjelo mu je izvući lijevu ruku. Sada je išlo brzo. Za nekoliko trenutaka oslobodi i desnu ruku, a onda odveza mnogobrojne čvorove, slobodno odahnu i priđe djevojkama. Htjede ih odvezati, ali ocijeni da bi

izgubio mnogo vremena i zato priđe telefonu. Okrenu jedan broj i počeka.

— Halo! Ovdje Drugi! Jeste li vi to gazda? — upita kad se sa druge strane začu miran glas.

— Jesam. Ali, zašto me zoveš prokleti nespretnjakoviću. Zar nisam rekao da se šuti i miruje! — čuo se odgovor.

— Znam, ali desilo se nešto neočekivano.

Cabot brzo ispriča što se dogodilo te noći.

— Sto mu gromova! Upotrebit ću posljednju rezervu! Evo me za petnaest minuta. Ti dotle osmatraj da li će se pojaviti policija. Čim stignu ljudi vodi ih tamo. Sickerta treba... No, shvaćaš valjda da taj treba za uvijek nestati. Ako je mornar obavijestio policiju, svi naši ljudi moraju nestati. Ti se skloni kuda znaš i da o tebi ne čujem ništa barem tri mjeseca. Je li jasno?

— Sve, gazda! — odgovori Cabot uzdahnuvši.

Osvrnu se na djevojke koje su molećivim pogledom, očekivale da ih oslobodi.

— Bolje neka ostanu ovako, manje će nam smetati — pomisli i istrča iz sobe, zalupivši vrata za sobom.

Popne se na prvi kat gdje je bila njegova soba. Utrča u kupaonicu, ispra lice i nos, a zatim se brzo obuče. Pet minuta kasnije stajao je na ulazu u vilu i posmatrao cestu. Sve je bilo tiho. Nekoliko kola prošlo je u razmacima, ali ni jedna nisu bila policijska niti je u njima bilo više lica.

A onda se začu zujanje velikih kola tipa »karavan« u koja se moglo smjestiti devet osoba. Zaustaviše se točno pred ulazom i iz njih istrčашe tri uniformirana policajca i dva čovjeka u civilnim odijelima, sa automatskim puškama pod ogrtačima.

— Ulazi! — viknu mu jedan od njih.

On brzo uđe u kola i zavalj se u zadnje sjedište. Kola poskočiše i jurnuše prema sjeveru, a zatim skrenuše poljskim putem pravo na istok, prema Epinškoj šumi.

Onog trenutka kad se našao opkoljen djevojkama, koje su ga promatrale svaka sa svojom mišlju i planom, Donald Sickert nije se mogao sjetiti kako bi se branio. Da mu je obrana potrebna, govorili su izrazi djevojačkih lica. Neke su ga gledale s mržnjom, vidjelo se kako šire prste u želji da ga noktima razderu, a neke su ga jednostavno prezirale.

Ali, bilo je i takvih koje su bile samo radoznale, spremne da se priključe onima koje nešto započnu. Jedino ga je Virginija Gray gledala prijateljski, ali on nije ni primijetio njen uznemireni pogled.

— Presudimo mu djevojke! Ja ću mu odgristi uho! — viknu Marija Sharon, zvana Bibi.

— A ja ću mu iskopati desno oko! — oglasi se Genevieve Dupont, lijepa štićenica earla Halliburtona.

Dvije Francuskinje pokazale su strašno raspoloženje dobrog dijela djevojaka.

— Da razmislimo djevojke. Možda bi nam zgodno došao u ovom robovanju — upadne tamnoputa Rumunjka Costecanu.

— Neka se jave one koje ga hoće! Meni se sviđa, i ja bih ga htjela za nekoliko noći, a onda ćemo ga objesiti — trudila se da nadviče ostale Marjorie Setton, djevojka u čijim je žilama teklo nešto gusarske krvi, jer joj je pradjed bio član jedne od posljednjih gusarskih družina.

Redali su se prijedlozi, ali još ni jedna djevojka nije dotakla uznemirenog Sickerta. A onda mu priđe Alice Bennet, najvišljastija od svih djevojaka.

— Govori, kome si nas htio prodati! Ili, bolje, šapni sestri na uho! — viknu ona i baci mu se u krilo.

— Skloni se bestidnice! — začu se prodorni i zvonki glas Virginije Gray.

— Što? To ti kažeš meni? Možda bi ti htjela prva ovo udobno mjesto — zagrakta Alice Bennet.

— Zar među nama ima i takvih koje ga hoće zaštititi?! — viknu vatrena Bibi.

— Smislimo nešto lijepo. Ova igra trebala bi biti duga i zanimljiva — čuo se glas iz zadnjih redova.

To je rekla Vanessa Tenisson, visoka vamp-djevojka, koja je napadno sličila Joani Crafford. Ona se progura malo naprijed i podboči se obuhvatajući dugim prstima svoj tanki struk.

— Tišina — snažno viknu Virginia Gray, — tog čovjeka ja poznam, i sigurna sam da on nije umiješan u taj gangsterski posao! Prvu koja mu učini nešto na žao prekrat ću ovim nožem!

U ruci joj bijesnu oštrica dvosjeklog noža, kojeg bijaše našla na mjestu gdje su gangsteri večerali one noći kad je ona u dvorcu pokušala sakriti se i pobjeći.

Djevojke se nehotice odmakoshe od nje.

— Oduzmite joj nož! — ciknu Marjorie Setton.

— Tebe ću prvu! — odgovori Virginia i podiže nož.

Marjorie poskoči i ostavi Donalda, koji se nasmiješi, razmišljajući grozničavo što da radi. Osjećao je da može početi katastrofa, koju nitko više ne bi mogao zaustaviti. Ako se djevojke bace na Virginiu i njega, razum će prestati upravljati, i samo će strasti, nakupljeni jad, požuda i mržnja zaigrati stravično kolo.

— Djevojke! — viknu on snažno i ustade. — Dopustite da optuženi kaže nešto u svoju obranu.

— Govori, šarmantni razbojnice! — dobaci Asta Bjornson.

— Pomislite na mogućnost da su gangsteri skovali pakleni plan i prevarili vas, u nadi, da ćete u ogorčenju ubiti čovjeka koji je nedužan, i koji je htio vama pomoći — nastavljao je Donald.

— Ne vjerujte mu, djevojke! On se želi izvući — upadne Marjorie.

— Ja mu vjerujem i znam tko je on! — viknu Virginia.

Sickert pogleda. Bio je siguran da tu djevojku nije vidio nikada prije susreta u dvorcu. Nije želio da sada sve ove djevojke saznaju istinu o njemu, ali sada je morao paziti da ne buknu strasti.

— Govori onda, Virginia — umiješa se Wenice Tenisson.

— Što ima da se govori? Ja ne želim biti spašena! Neka me gangsteri prodaju tom kralju. To može biti zanimljivije od posluživanja u kući bankara koji žali svaku funtu kao da će mu

zbog toga propasti banka. Poigramo se ovim lijepim čovjekom! To će biti prava zabava — predlagala je Francoise Bonnet.

— Slušajte me! — viknu Virginia. — čule ste za Dianu Helm, zar ne?

— Koja je to? — upade Marjorie Setton.

— Ne prekidajte me ako hoćete nešto saznati — nastavi Virginia — Diana Helm je djevojka Eddyja Canforda, poznatog detektiva. On je učestvovao u aferi oko »kralja ponoći«. Tada je Diana bila oteta, i spasio ju je ovaj čovjek. Jednom mi ga je pokazala i ispričala o svemu.

— Valjda nećeš reći da je to Lun, kralj ponoći?! — upade jedna djevojka.

— Baš bih to htjela reći. Ako ste čitale reportaže Arthura Markincha, onda ćete se sjetiti Donalda Sickerta odnosno Luna...

Djevojke zagrajaše. Svaka je znala ponešto o čovjeku, koji je trebao postati gangster, a postao je popularni borac protiv gangstera, strah i trepet londonskog podzemlja.

— Lun ne bi nikada dozvolio da upadne u ovakovu rupu — primijeti jedna djevojka.

Sickert podiže ruku, dajući znak da želi govoriti. Žagor se stiša.

— Ako budem poricao ovo što djevojka koju ne poznajem govori o meni, bit će zlo za mene. A ne mogu dokazati ni tko sam niti što me je dovelo ovamo. Ali, mogu vam iznesti plan kako da se spasimo odavde — govorio je Sickert, a pogled mu je svijetlio, jer je imao ideju koja je bila ostvarljiva.

— Kako da se spasimo? — upade Alice Bennet.

— Napast ćemo gangstere kad otvore vrata.

— A gospodin će ići prvi — nasmija se Alice.

— Ne! Svi ćemo napasti odjednom. Imam plan i dozvolite da vam ga izložim. Hajde da budemo prijatelji, da sjednemo i mirno porazgovorimo. To će nas odvesti na pravi put — dodade Sickert osjećajući da je kriza prebrođena.

Djevojke su ga sumnjičavo pogledale, ali pođoše za njim i poredaše se u grozdovima po ležaj ima oko njega. A onda on

pore s izlaganjem svog plana.

— Gangsteri su naoružani i spremni na sve. Oni se neće ustručavati da ustrijele nekoliko ljudskih bića i naprave red u ovom podrumu. A mi smo nenaoružani i bilo bi pametno da ostanemo mirni — govorio je.

— Maloprije ste govorili da ćemo napasti gangstera. Kakva je to kraljevska podvala? — upade Marjorie Setton.

Sickert se nasmiješi.

— Malo strpljenja, molim — reče blago. — Rekao sam da smo nenaoružani osim Virginie koja ima nož. Ali to je malo i mi bismo morali šutjeti. Je li je to jedini izlaz, i da li je to uopće izlaz? Nije! Ako gangsterima zaprijeti opasnost, oni bi nas mogli sve poubijati i pokušati zametnuti trag. A to je ono čega se moramo bojati i zbog čega treba nešto učiniti.

— Ludo je poduzimati bilo što — prekide ga jedna od djevojaka.

— Dakle moramo napasti gangstere — nastavi Donald — A za to je potrebno oružje, a mi ga moramo nabaviti.

— Naručimo četrdeset i jedan damski revolver, jednu automatsku pušku za gentlemen, a možda i koja oklopna kola — nasmija se Marjorie.

Čovjek je u svojoj povijesti upotrebljavao ono oružje koje mu je bilo pri ruci i koje je mogao napraviti sam — nastavljao je Sickert strpljivo. — I mi ćemo učiniti tako. Napraviti ćemo četrdeset lukova i strijela...

— A od čega? — upade Bibi.

— Virginia, dajte mi nož da se pomognem pri izradi jednog luka i strijele.

Djevojka mu pruži nož, i on se brzo dade na posao. Odabra jednu letvu i otkide je s ležaja, a zatim je snažnim zamasa obreza nožem, i uskoro je u ruci imao grubi luk. Zatim raspори jedan od starih madraca i počе vaditi špagu kojom su bile povezane opruge. Nekoliko djevojaka mu je pri tom pomagalo. Njegove čvrste ruke zatim razvukoše oprugu i lomljenjem dobi osamdeset centimetara dugi komad žice pogodan za strijelu.

Djevojke su s interesom pratile kako on brzo i vješto pravi dijelove tog čudnog oružja koje treba biti upotrebljeno protiv automatskih pušaka. A kad Donald prvi put odape strijelju, koja se zabode u drveni stub, djevojke potrčase da je donesu. Ali, ni jedna nije mogla iščupati je iz drveta... Udar strijele je bio dovoljno jak, da teško rani čovjeka kojeg bi pogodila.

— Sada na posao! — veselo reče Sickert. — Svaka od vas neka otkine po jednu letvu i pripremi špagu za tetivu. A ja ću dovršiti oružje za svaku.

Za nekoliko minuta bila je i posljednja letva otkinuta. Nekoliko djevojaka bile su ražalošćene što nije bilo dovoljno drva za lukove za sve njih. Svega trideset i dva komada drva mogla su se upotrebiti za pravljenje oružja.

— To će ionako biti dovoljno — objašnjavao je Sickert — Ja ću se poslužiti nožem, jer ga odlično bacam, a i moram imati slobodne ruke da jurnem ka vratima i otmem barem jednu automatsku pušku.

Neke od vas imat će druge dužnosti, i tako ćete sve učestvovati u napadu.

Pošto načiniše trideset i dva luka, i po tri strijele za svaki, Sickert počeo da obučava djevojke kako se luk zateže i kako se cilja. U grozničavom radu, sati su brzo prolazili. Vani je već bio pao mrak i svi osjeteše umor i glad.

— Sakrijte oružje za svaki slučaj, a onda hajdemo jesti — predloži Sickert.

Uskoro su bile otvorene konzerve, isječen kruh i počela je čudna večera četrdeset i jedne novopečene Amazonke i tajanstvenog Luna, kralja ponoći. Njemu sada više nisu smetali djevojački pogledi, koji su većinom bili suviše topli. Nadao se da će se stvari brzo odvijati, i da djevojke neće ponovno zahvatiti apatija i dosada, jer bi se tada opet moglo dogoditi da on postane igračka u rukama vragoljastih ljepotica.

— A sada se moramo spremići. Postavit ćemo zaklone i podijeliti se u dvije grupe, za dežurstvo. Moramo biti spremni svakog trenutka, jer nitko ne zna kad će oni doći, otvoriti vrata i pogledati što se ovdje događa — objasni im ustajući.

Od špaga izvučene od preostalih madraca načiniše uže o koje povješaše potreban broj ponjava. Sve to postaviše na četiri metra od vrata tako da se strijelci s lukovima zaklone do momenta kad treba odapeti lukove. Onda bi dvije djevojke naglo spustile zavjesu, da padne, a ostale bi strijelama i kišom oštrih metalnih šipki zasule vrata.

Sa strane je bilo određeno mjesto za Donalda, koji je trebao baciti nož na najbližeg gangstera. Bio je siguran da neće promašiti. Izdao je posljednja uputstva i podijelio djevojke u dvije grupe, koje će na smjenu stražariti.

*

Za to vrijeme u prostoriji bez prozora, čuvari su igrali karte i pili kiselkasti brandy. Bili su uznemireni i kartanje ih nije dovoljno zabavljalo. Još ni jedan nije spomenuo misao koja ih je mučila. Ali osjećali su svi da misle na ono što ih je ovdje i držalo — na djevojke.

Grubim, zlim ljudima nije bilo lako čuvati toliko londonskih ljepotica. To bi teško izdržali i mnogo bolje odgojeni ljudi. Dok su gangsteri imali na čelu Smithsona i Cabota, nisu smjeli ni da pokažu želju da se zabavljaju sa otetim djevojkama. Ali sada kad im je zapovijedao samo priglupi Roy, sve ih je više obuzimala pomisao kakvo blago čuvaju. A za koga? Smithson i Cabot su se sklonili, a njih će policija ovdje opkoliti ako im uđe u trag. Možda će otići na doživotnu robiju ili će biti pogubljeni. I nikada, ako to bude samo robija, neće oprostiti sebi što nisu iskoristili ovakvu priliku. A bilo je i razloga što su neprekidno pred očima imali poneku od djevojaka.

Zar im Francoise Bonnet nije dobacivala zavodljive i izazivačke poglede? A kako ih je tek izazivala Marjorie Setton! Ta djevojka se neprekidno igra s vatrom. Nije propustila da otkrije svoje vitke dugačke noge kad god bi se neki od gangstera našao u blizini. A barska pjevačica Madeleine Sechard? Njeni bokovi su se njihali dok je pjevala u podrumima dvorca kod Northolta... Možda ih je najviše uzbuđivala Virginia Gray, čije

su oči svijetlile sjajem razljućene tigrice, a tijelo treptalo, stegnuto i izazivački lijepo pod uskom večernjom haljinom.

Neke od njih škakljala je pomisao na Vanessu Tenisson, koja ih je podsjećala na Joanu Crafford, filmsku divu, koju pamti svatko tko ju je vidio na filmskom ekranu...

Karte su bacili nervozno i bez razmišljanja, pa je igra postala još dosadnija. A brandy iako slab i kiselkast povećavao je njihov nemir...

— Što je s vama? Svi kao da ste poludili — progunda Roy.

Njih šestorica ga mrko pogledaše i nitko mu ne odgovori. On je šutio neko vrijeme, a onda baci karte i poče šetati od zida do zida.

— Roye... — poče jedan od gangstera — Ovako više ne može...

— Što ne može?

— Dolje su djevojke... Neke od njih bi bile sretne da se malo zabave s nama — izusti gangster svoju toliko skrivenu misao.

— Ti si lud! Hoćeš li da te Smithson ustrijeli kad dođe! — pobuni se Roy.

— Smithson je daleko i neće se skoro pojaviti ovdje. Kad gori on se drži podalje od vatre. Ako policija dođe mi ćemo nastradati — prekide ga gangster sa ožiljkom preko lica.

— Jimmy, ponovi to Smithsonu, a mene ostavi na miru! — goropadno reče Roy.

Ali i njega samoga uznemiravala je pomisao na djevojke. Pred samim sobom priznavao je da je Smithson po nečijoj zapovijedi uvukao cijelu grupu u ovaj strašni pothvat. U početku su stvari išle glatko, ali se umiješao taj Lun, a onda je počelo...

— Mi ne znamo ni tko vodi sve ovo, ni što ćemo dobiti od toga — pogodi netko njegovu misao.

— Pa što hoćete, kog vraga? — upita Roy.

— Ništa nemoguće... Hajde da pozovemo sedam djevojaka na čašicu brandyja. I to samo one koje hoće... Usput ćemo vidjeti što je s Lunom. Tom prokletom momku je noćas lijepo. Smio bih se kladiti — objasni čovjek sa ožiljkom.

— Ali kad Smithson sazna...

— Neće on ništa saznati.

— Ako ne sazna od nas, saznat će od djevojaka i Luna.

— Reći ćemo da je to obična laž i da je to Lunovo maslo, da posvadi protivnički tabor — nasmija se jedan od čuvara.

Roy je vrtio glavom, ali pomisao na Vanessu ga je kolebala. On je najviše želio baš nju, i ova tri dana često su mu sve misli bile obuzete njom. Sada se trudio kako bi suzbio svoju slabost i zabranio dovođenje djevojaka u društvo, ali ga u tome spriječiše riječi jednog od gangstera.

— A možda ćemo već sutra morati napustiti sve.

I onda ćemo žaliti što nismo sebi priredili jedno lijepo veće. Ovdje smo daleko, i noćas nas nitko neće posjetiti. Po ovom što piše u novinama Smithson i Cabot će se dugo čuvati da pokažu svoje lice.

— Da, oni sada sjede u nekom tajnom stanu. I sigurno nisu sami. Oni su doveli svoje djevojke — dodade drugi.

— Onda hajdemo! Bit ćemo oprezni — reče čovjek s ožiljkom i ustade.

Roy sleže ramenima i pođe za ostalima.

*

— Kad gangsteri uđu i začude se otkud ova zavjesa, ja ću im reći da ste podigle zid da vam ne smeta moj pogled. A onda ću reći: »Djevojke spustite zavjesu, imamo posjet.« Vi ćete imati zategnute lukove i izbacit ćete strijele čim zavjesa padne. Tu se radi o trenucima — objašnjavao je Donald djevojkama.

Izvršiše generalnu probu. Trideset i dvije strijele poletješe k vratima i zabiše se u drvo ili odskočiše od okova. Vidjelo se da sve funkcionira odlično, i da su vrata »pokrivena vatrom«. Djevojke je pomalo podilazila jeza od pomisli kako će razbojnici biti izbojeni od njihovih strijela.

Pošto ponovno namjestiše zavjesu, Sickert se postavi pokraj zida. U ruci je držao nož, spreman za bacanje. Pušio je posljednju cigaretu koju mu je dala jedna od djevojaka.

— Bilo bi dobro da bude tišina i da pripazimo kako bismo na vrijeme čuli kad dođu — reče Sickert.

Ušutješe. Djevojke su sjedile i ležale iza zavjese, a pred njima su bili lukovi i strijele.

— Nešto se čuje — tiho reče Sickert.

— Dolaze! — uzbuđeno uzdahnu Virginia.

Trideset i dvije djevojke klečale su svaka na lijevom koljenu, a desna im je noga bila zgrčena u položaju za odapinjanje strijela. Bio je to čudan stroj koji je izazivao divljenje, a mogao je i posijati smrt.

Lukovi tiho zveknuše, a onda sve utiša. Izvana se čulo klopavanje zasuna na vratima i zvonjava lokota koji je udarao o okov.

*

Polu sata prije toga mornar Macferson je stajao pokraj onesviještenog Smithsona. Bio je u nedoumici što da učini. Pomisli da se vrati u vilu i uzme Cabota, ali tada ugleda kako dolaze jedna kola. On pripremi revolver i stade iza automobila.

Velika kola stigoše i stadoše ispred Macfersonovih. On podiže revolver, ali tada ugleda policajce, koji se uputiše ka njemu. Brzo stavi revolver iza pojasa i izađe iz kola.

— Tko je to? — upita jedan od policajaca.

— Ja sam mornar Macferson. Imam ovdje jednog razbojnika koji zna gdje su otete djevojke — objasni Samuel.

— Ruke u vis! — naredi najbliži policajac i priđe mu s uperenim revolverom.

Samuel nevoljko podiže svoje ručetine, a policajac mu zađe s leđa. Opipa ga i oduže mu revolver, a onda ga odgurnu ka drugoj dvojici koji ga svezaše. Njemu postade čudno što se policajci ne služe lisicama, i osmotri ostala lica u kolima.

A onda se trže. Prepoznao je pomodrijelo lice Gordona Cabota koji mu je prilazio.

— Zašto je ovaj razbojnik slobodan? — upita mornar najbližeg policajca.

— Šuti gnjido! — prekide ga »policajac«.

— Gdje je novac? — upita Cabot prilazeći mornaru.

Macferson je šutio dok mu je zločinac oduzimao one dvije hiljade funti i trpao ih u svoje džepove. Nije mislio na novac. Proklinjao je samog sebe zbog izgubljene šanse da pomogne svom drugu. »Ti'ebalo je ubiti ovoga«, pomisli dok je Cabot zamahnuo i udario ga šakom. Mornar je samo odmahnuo glavom, a krv mu poteče niz lice.

Dva gangstera u civilnom odijelu veću su bili odvezali Smithsona, koji se bio odavno osvijestio, ali je to skrivao bojeći se mornareve šake.

— Da ga sklonim? — mahnu jedan od gangstera vadeći nož.

— Ne još! Mora nam kazati je li izvjestio policiju i kako je saznao gdje se nalazimo ja i Cabot — reče Smithson.

— On treba da nam mnogo toga kaže i da pretrpi — doda Cabot i gurnu mornara prema automobilu.

Oba automobila krenuše i uskoro su njihova mala svjetla obasjavala poljski put, jer gansteri se nisu htjeli služiti jakim reflektorima svojih kola, čije svjetlo se može vidjeti izdaleka i privući pažnju kakvog policijskog osmatrača.

*

Eddy Canford je bezuspješno jurio po Londonu skupljajući podatke o Smithsonu i Cabotu. Tražio je neki novi trag, nešto o čemu još nije razmišljao.

Dolazeći u svoj ured, najviše se plašio dosadnih pitanja, koja su mu postavljali njegovi klijenti, gospođa Ethel Drummond i sir Archibald Halliburton.

Bilo je već več kad je otpratio vlasnicu modne kuće, koja se dugo nervirala što djevojke nisu pronađene i psovala londonsku policiju. Ali, pritajeno se radovala toj aferi, jer otkad se o njoj i njenim djevojkama pisalo u svim listovima, prodaja i narudžbe su se udvostručile. Besplatna reklama je bila dobrodošla, naročito ako se sve dobro svrši.

Detektiv se spremao da izađe, jer je imao ugovoreni sastanak sa Markinchem, kad se začu telefon. On podiže slušalicu i nabra čelo. S druge strane žice bio je sir Archibald Halliburton. Taj

dosadni lord je zvao svakog dana po nekoliko puta. Nervirao se kad ne bi dobio vezu sa Canfordom.

— Molim vas Canforde, što ima novo? Je li policija već na nekom tragu? — čulo se kako pita.

— Nemamo baš ništa novo. Čim bude nešto, mi ćemo vam javiti, sir. Nadajmo se da otmičari nisu djevojkama ništa našao učinili.

— Ipak bih htio razgovarati s vama o svemu — dodade earl Halliburton. — Bit ću slobodan u ponoć, pa ako bi vam to odgovaralo u našem klubu...

— O kako da ne, sir! Bit ću tamo sa novinarom Markinchom točno u dvanaest — složi se Canford, nadajući se da će mu razgovor sa lordom možda pružiti kakvu ideju, a i onako nije znao kud da se okrene.

Već nekoliko puta u toku dana razgovarao je sa inspektorom Dicksonom. Scotland Yard je pronašao da je jedan vlasnik velikih hladnjača bio iznajmio dvojica kola bez vozača koja su mu vraćena u ispravnom stanju. Uspoređivanjem tragova nađenih na obali kanala i guma na ovim kamionima — hladnjačama, pokazalo se da su se gangsteri poslužili baš tim vozilima.

Ali, uzalud su prikupljeni podaci o pravcu vožnje tih kamiona, jer te noći je na prilazima gradu i na putevima oko njega viđeno na stotine sličnih vozila, koja su prenosila namirnice za preko osam milijuna stanovnika Londona. Uzalud je sva sila policajaca i agenata Scotland Yarda ispitivala tragove na kamionima. Sve je to bilo traženje igle u plastu sijena.

*

Canford se sastao sa Markinchem u restoranu »Južna zvijezda« na Charing Crossu. Bio je to stari, ali udoban restoran u kojem su se mogla dobiti jednako dobra jela kao i u najluksuznijim restoranima dostupnim samo londonskim milijunerima.

Večerali su razgovarajući o svemu, ali nešto je nedostajalo da bi njihovo raspoloženje došlo na pravi kolosijek.

— Noćas bi se rado opio — uzdahnu Markinch.

— I moji su živci premoreni — dodade Canford.

Šutjeli su, pijući dobro stolno vino i čekajući naručene kave.

— A što hoće taj Halliburton? — upita Markinch.

— Ni sam ne znam. Čudno je koliko se raspituje što je policija otkrila. Mora da je neki strastveni čitalac kriminalnih kronika i romana. Čovjek kojemu je stalo samo do njegove djevojke trebalo bi da se drukčije ponaša. On nije pokušao ničim da nam pomogne, a stalno samo pita — objašnjavao je detektiv.

— Taj čudak će nas noćas ugnjaviti — zaključio novinar mičući se da napravi mjesta konobaru koji je donosio kave.

Pošto konobar ode, Canford nastavi:

— Cijelog dana tražio sam Smithsonove i Cabotove poznanike. Ali, ništa zanimljivo nisam otkrio. Ostao mi je samo onaj konobar iz Williansovog bara. Tražio sam ga, ali je bio izašao. Trebalo bi posjetiti ga još prije ponoći, a onda da se nađemo sa Halliburtonom.

— Moramo raditi nešto, inače ću se napiti i time naljutiti Mary. Ionako se žali da sam ju ovih dana sasvim zaboravio — reče Markinch.

Pola sata kasnije njihova su se kola zaustavila pred »Exterom«. Ulazeći ugledaše Joe-a kako stoji kraj zida bara, jer je u sali bilo tek nekoliko gostiju koje je služio mlađi konobar.

Joe se trže, prepoznavši detektiva i novinara koji su bili ovdje one noći kad je Williams uhapšen, nakon što ga je mornar onako pretukao. Detektiv mu prijateljski mahnu, vodeći Markincha ka jednom usamljenom stolu u uglu. Joe pritrča i pokloni se.

— Flašu najboljeg vina i čašu za vas — naruči detektiv.

— Gospoda će me izvinuti ali ja sam na poslu — izvinjavao se Joe.

— Čaša dobrog vina u ovo doba ne može škoditi ni čovjeku koji je na poslu — namignu Markinch.

Dok je spremao vino i čaše, Joe je razmišljao o svemu. Mislio je na mornara koji mu se sviđao. Ali, još u toku dana kad je mornar otišao, Joe je zaključio da je nehotice poslao tog čovjeka, vjerojatno, u sigurnu smrt. Ako taj čovjek ne obavijesti

policiju, sigurno će ga Smithson i ostali ucmekati. Pomišljao je da sam o svemu obavijesti policiju, ali se plašio da zbog toga ne bude neprilika. Ali sada, kad su ljudi iz policije već tu... On je vjerovao da su Markinch i Eddy iz policije.

Priđe im i stavi piće na sto, a onda otvori flašu, čiji čep muklo prasnu. Gledao ih je ispod oka i kolebao se da li da izbjegava razgovor ili da im ispriča sve o mornaru, i onom što mu je rekao o Smithsonovoj kući kod rezervara prema Eppinškoj šumi.

Opet mu se u mislima ukazao prijatan lik mornara koji je obećao da će mu postati prijatelj. U tom momentu odluči prihvatiti poziv.

— Sjednite, Joe — ponudi ga Canford.

Konobar sjede.

— Ja nerado sjedim s ljudima iz policije, jer ovamo dolaze gosti koji to ne vole vidjeti — iskreno reče Joe.

— Ali mi nismo iz policije — upadne Markinch — Ja sam novinar, a ovo je popularni detektiv Eddy Canford.

— Utoliko bolje — prekide ga Joe — Ja sam vas vidio s inspektorom kad je gazda uhapšen, pa sam mislio...

— Htio bih to biti... Imao sam nešto da kažem policiji, ali to vas možda neće zanimati — reče konobar.

— Nas zanima nešto o Smithsonu i Cabotu. Pričajte nam što znate o njima. Za tu uslugu... — reče Canford i stavi na stol dvadeset funti.

Konobar odgurnu novac rukom.

— Ja ništa ne pordajem. Želim vam kazati, jer se plašim da je moj prijatelj u opasnosti, čitao sam članak gospodina Markincha u kojem je rečeno o mornaru. Mislim da je on prijatelj čovjeka koji je bio maskiran kao umrli inspektor Roseberry. I mislim da je to Lun... Onda slušajte! Brzo im je govorio o mornarevom dolasku u njegovu sobu i svemu što su razgovarali. Eddy i Arthur su ga prekidali samo kad su željeli da im bude jasniji neki važan detalj.

Postajali su nestrppljivi. Ali Joe-ova priča nije bila duga, i oni samo za trenutak razmisliše.

— Hajdemo! — reče Markinch.

Eddy bez riječi ostavi onih dvadeset funti, mahnu rukom konobaru, i njih dvojica istrčаше. Uskoro su se vozili prema sjeveru, birajući ulice kojima se mogu brzo kretati.

Usput se dogovoriše da pozovu inspektora Dicksona. Stadoše kod jedne govornice, i Eddy dosta brzo dobi vezu sa Scotland Yardom.

— Dolazim, čekajte me kod autobusne stanice u Ponders Endu! To je kod »Slomljenog koplja«. U toj krčmi možete popiti po čašicu dok stignem — reče inspektor Dickson, shvativši odmah o kom rezervam je riječ, i kuda će se dalje ići.

Reporter i detektiv bijahu tek stigli na označeno mjesto, a već se začu sirena policijskih kola. Inspektor Dickson iskoči i pritrča im.

— No, dječaci, opet ste nešto namirisali. Stari Dickson će morati podignuti vam spomenik, umjesto da sebi sagradi porodičnu grobnicu. Idemo li? — govorio je brzo.

— Imate li nalog za pretres kuće? — upita detektiv.

Inspektor namignu i izvadi pripremljeni papir na kojem ispunio imena stanara usamljene kuće.

Dok su ulazili u automobil, Cnaford i Markinch primijetiše da pristіžu jedna kola puna policajaca koja htјdоše se zaustaviti, ali proaužiše za inspektorovim. Nekoliko minuta kasnije kuća iza rezervara bila je opkoljena. Jedan narednik provali ulazna vrata i oni uđоše unutra. Morali su nasilno otvoriti vrata na kući jer se na zvonjenje nije javio nitko. Naprijed je išao narednik, a za njim inspektor Dickson pa detektiv Canford i novinar Markinch. Njihove svjetiljke osvijetliše leš Gilberta Conora, oslušnuše, odnekud je dopirala muzika, otvoriše vrata sobe i ugledaše televizijski ekran na kojem je u tom trenutku titrala figura neke balerine, koja je izvodila snažnu piruetu.

Inspektor okrenu prekidač i zaslade, gledajući dvije vezane dјеvojke kako se grče na ležaju. Lica su im već bila poplavila od naprezanja i teškog disanja.

— Odvežite ih, naredniče! — reče on i vrati se u hodnik, da naredi pretres kuće.

Policajci se rastrčale po odajama, a on pride djevojkama koje su sad masirale svoje udove.

— Hapsim vas zbog suučesništva u razbojništvu i suradnje sa progonjenim gangsterima Smithsonom i Cabotom — trudio se da ih uplaši.

I, djevojke su se zaista prenerazile. Bile su to dvije prijateljice Smithsona i Cabota, koje su mislile da se oni bave trgovinom. Svracale su i u Smithsonovu agenciju, ali nisu ni slutile čime se on zapravo bavi. A već tri dana su se nalazile ovdje, i do njihovih ruku nisu dospjele novine sa podacima o najnovijim događajima. Tek sada im je postalo jasno zašto je Smithson isključio televizor kada je u programu vijesti spiker počeo govoriti o događajima u zamku.

— Mi ne znamo... Nas su doveli ovamo... Onako... Nismo nikad... — mucala je jedna od njih.

— Govorite brzo što znate, jer to je jedini način da olakšate svoju krivicu — reče Dickson.

One su govorile, ali iz toga se nije moglo izdvojiti ništa što policija i ostali nisu već znali. Zato inspektor naredi da se u zgradi sve utiša i postavi zasjeda. A svom pomoćniku je diktirao podatke o dosadašnjim događajima, i rekao mu da se odveze u policijsku upravu i pokrene prikupljanje podataka o Connoru, njegovim vezama, eventualnim kupovinama drugih zgrada i slično.

— Ostaje nam da sačekamo i vidimo hoće li koja ptica doletjeti u ovo gnijezdo — zaključio Dickson.

Dok je vršen pretres kuće i postavljana zasjeda, Eddy Canford je sjedio pokraj telefona i razmišljao. U jednom trenutku mu pogled pade na brončani pritiskivač u obliku patke koja leži. Na postolju je bio izgreben jedva vidljiv broj. On ga je posmatrao a onda se odluči.

Podiže slušalicu i okrenu brojčanicu. Pri tome utvrdi da je točno dvadeset a Iri sata i dvije minute. Čuo je kako signal pokazuje da traženi telefon zvoni i pričekao. A tada se javi glas koji mu se učini od nekud poznat.

— Halo ovdje Smithson! Tko je lamo? — javio se Eddy.

— Tko, tko? Ponovite ime ali pravo? — čuo se odgovor.
— Ovdje Smithson! Treba da vam javim... — poče Eddy.
— Ne znam ja nikakvog Smithsona! — čuo se ljutit glas, i veza se prekide.

Eddy zašuti, vidjevši kako ga Dickson promatra s interesom i nekim prijekorom u očima.

— Točno stari, izgleda da sam pogriješio. Čovjek kaže da ne pozna nikakvog Smithsona. Ipak treba pronaći gdje je ovaj telefon i tko mu je gazda — reče detektiv skrušeno.

— Ne treba istrčavati, pomirljivo ali prijekorno reče inspektor i pogleda broj telefona na postolju pritiskivača.

Zatim pozva Scotland Yard i zapovijedi da se pronađe vlasnik telefona koji je maloprije pozvao detektiv. A onda se u kući sve utiša. Svjetla su bila pogašena, samo je televizor treperio.

*

U trenutku kada je trebalo da se otvore podrumaska vrata, Roy je stajao na vrhu stepeništa. Začu zvijanje automobila i viknu:

— Pozor! Netko dolazi, čujem automobile! Svi za mnom!

Čuvari otetih djevojaka brzo spustiše zasun i lokot škljocnu, a onda potrčаш uz stubište, prema izlazu. Pretrnuše i instinktivno uperiše oružje prema kolima iz kojih izadoše tri policajca. Ali im laknu, kad ugledaše Smithsona i Cabota, koji se nisu obazirali na policajce.

— Stoj! — viknu najbliži od čuvara — Što se tu događa Smithsone?

— Ne brini, ovo su naši! Samo imaju uniforme, radi šale — odazva se Smithson i pođe unutra.

Uniformirani ljudi i dvojica u civilnim odijelima ostadoše kod kola, a samo Cabot pođe za njim, vukući vezanog mornara.

U sobi bez prozora počеше saslušavati Macfersona. On ih je gledao i psovao na onaj čudan mornarski način, prizivajući sve morske stanovnike, vjetrove i ptice. Udarali su ga nemilosrdno, neka kaže tko mu je otkrio vilu kod rezervoara.

Slučajno sam naišao — ponavljao je mornar tvrdoglavo i upinjao se iz sve snage da se otme.

— A jesi li obavijestio policiju o našem stanu? — pitao je dalje Smithson.

— Nisam stigao, jer mi se žurilo. To sam pogriješio, a trebalo je da se poslužim vašim telefonom. Ipak sam ja glupi mornar — odgovori jetko.

— Kome si htio pomoći? — Nikome... Uostalom, to sam vam rekao u vili.

— Htio si osloboditi Luna. Sada ćeš se naći u njegovom društvu — zaključio Smithson i dade znak da mornara odvedu u podrum.

Onako kakav i isprebijan, ojađen porazom i ponižen, mornar je jedva koračao niz stubište. Vrata se otvoriše i on ugleda Luna ispred zavjese od ponjava.

— Djevojke... Ne ništa... — promuca Sickert, vidjevši kako dva gangstera gurnuše isprebijanog mornara i zatvoriše vrata za njim.

Macferson se skljoka, onako vezan pred samu zavjesu iznad koje se pomoli četrdeset zlatokosih, crnokosih i smeđih čuperaka isto toliko pari očiju. Djevojke su gledale povređenog mornara, a Sickert mu pritrčao, odveza ga i položi na jedan ležaj.

— Što se dogodilo prijatelju? — upita ga tiho.

— Opet sam nasjeo. Prevarili su me, prokleti — izusti Macferson.

— Ne žalosti se, imamo šansi — tješio ga je Sickert.

Uskoro povređenom mornaru oprašao lice i dade mu popiti nekoliko gutljaja pića, spremljenog za raspaljivanje djevojaka kada se obore na Sickerta. To ga osvježi i Macferson podiže glavu. S čuđenjem je posmatrao djevojke naoružane lukovima. A onda prasnu u zarazan smijeh.

— Oceana mi, ti si pravi đavao. Done! Prosto me jeza hvata kad pomislim na one koji će se pojaviti pred njima.

— Pričaj što se dogodilo otkad smo se rastali — prekide ga Donald.

Donald ukratko objasni svoje zamisli i postupke, ispriča što se dogodilo u zamku i što pišu novine, kako se našao sa Joe-om i saznao mjesto gdje se skrivaju Smithson i Cabot, i kako je napokon dospio ovamo. Pri posljednjim rečenicama glas mu je drhtao, i bilo je očito da je malo nedostajalo pa da se stari morski vuk rasplače.

— Nije to ništa — potapša ga Sickert po ramenu

— Odmori se malo, pa ćemo pokušati osloboditi se čim se gangsteri pojave.

*

Za to vrijeme gangsteri su se posavjetovali. Jedan od novo pridošlih je došao unutra i saopćio Smithsonu i Cabotu:

— Gazda je naredio da vam pomognemo i vidimo kako stoje stvari, a onda da odmah nestanemo. Naša grupa ne smije biti umiješana u ovo.

— A kako ćemo stupiti u vezu s gazdom?

— Nikako, osim pomoću telefona, ako bude htio primiti vezu. Sada je postalo opasno, i treba čekati. On priprema transport i mi ćemo doći preuzeti djevojke, ali ne znamo kada.

— Ali mi ne znamo da li je ovo naše sklonište otkriveno — primijeti Cabot.

— Da je otkriveno već bi bilo opkoljeno od nekoliko stotina policajaca, a iz zraka bi nam mahali piloti helikoptera — nasmija se gangster iz rezervne grupe.

— Ne smijemo se vratiti kući da odvežemo djevojke — nastavi Cabot.

— Znaju li one nešto? — upita gangster.

— Ne znaju, ali će se ugušiti — primijeti Smithson.

— Dok ne saznamo kako je mornar otkrio tu kuću, nitko joj se ne smije približiti, jer je i policija to isto mogla saznati.

I u zamku su se pajkanj pojavili odmah poslije mornara, — primijeti nepoznati gangster, koga su se Smithson i Cabot sada plašili, jer su osjećali da su činili greške.

— Ali taj gad ne želi govoriti! — opsova Smithson.

— To je vaša stvar. Imate vremena pa saznajte. Odredite dežurnog kod telefona i čekajte. Glavni je rekao da imate telefon.

— Imamo neku krntiju, koja nekim čudom još uvijek radi, i nije iskopčana — odgovori Cabot kriveći glavu i šmrčući kroz razbijeni nos.

Onda je sve dogovoreno. Mi odlazimo — zakl juči nepoznati gangster i uputi se k izlazu.

Nekoliko trenutaka kasnije začu se zujanje automobila, koji odnese tri lažna policajca i još dva gangstera iz rezervne grupe misterioznog »Glavnog«.

Smithson i Cabot šutjeli su nekoliko trenutaka, a onda se pogledaše.

— Idemo dolje — predloži Smithson.

— Neka otvore — složi se Cabot.

— Već je ponoć i trebalo bi da što prije nešto saznamo.

*

Macfersonov dolazak uzbudio je sve djevojke, pa su poustajale i one koje su otišle na počinak. A sada kad se ponovno začulo klopavanje lokota, sve se postrojiše iza zavjese od ponjava. Njihove ruke zategoše lukove, a njihova srca zalupaše od uzbuđenja.

Vrata se bučno otvoriše, i prvi uđe Roy, držeći automatsku pušku na gotovs. Iza njega se pojaviše još dva gangstera sa revolverima u rukama.

— Što je to? — upita Roy ugledavši zavjesu koja mu je zaklanjala pogled na ostale dijelove prostorije.

— Djevojke ne žele spavati zajedno s muškarcima pa su se ogradile — odgovori Sickert, očekujući da li će se pojaviti još netko iza trojice gangstera.

Ugleda Smitshona i Cabota, koji zastadoše na vratima.

— Djevojke! Spustite zavjesu, imamo posjet! — viknu Lun i zamahne rukom.

U istom trenutku pade zavjesa i zafijuknu njegov nož. Čudna slika koja im se ukazala, paralizirala je gangstere. U tom

trenutku zviznuše strijele iz odapetih lukova. Samo jedan gangster stiže da opali i među djevojkama se začu vrisak.

Popratiše ga urlici gangstera. Roya je Lunov nož pogodio pravo u prsa, i on ispusti pušku. Gangstera koji bijaše opalio pogodila je jedna strijela u otvorena usta, i on je zagriže zubima, padajući, dok mu tijelo okiti još nekoliko metalnih šipki. Treći gangster je bio pogođen u trbuh i vrat te je stenjući teturao.

Smithsonu je jedna strijela probušila uho a druga mišicu, a Cabot se bacio u stranu i samo mu se jedna metalna strijela zabola visoko u butinu.

— Naprijed! — viknu Sickert i baci se ka Royevoj pušci.

Za njim skoči mornar i dokopa se revolvera drugog gangstera.

Nasta puškaranje. Na stubištu su nahrupila četiri preostala gangstera, pucajući kroz vrata. Ali, djevojke su po predviđenom planu, legle na pod i zaklonile se.

Sickertova automatska puška zaštekta i meci oboriše jednog gangstera a drugog raniše. Preostala dvojica šmugnuše natrag.

— Dižite ruke, prljavi sinovi morskih pasa! — vikao je mornar istrčavši za Smithsonom.

Nađe ga gdje pokušava zakloniti se iza jedne bačve i da potegne revolver. Mornar ga udari iz sve snage, i gangsterski se vođa skljoka na pod.

U tom trenutku Cabot nanišani mornara, ali ga Sickert preteče i izbi mu oružje iz ruku. Zatim ga udari po glavi kundakom automatske puške, i kad se ovaj sruši, potrča pokraj njega ka stepeništu.

Odgurnu vrata i posla nekoliko metaka kroz hodnik, ali odgovora nije bilo. Čulo se kako napolju netko pali kola. Dva preživjela gangstera spremala su se pobjeći. Sickert istrča ali kasno; kola su prolazila kroz kapiju. On opali posljednje metke i vidje kako na automobilu pršte staklo, ali automobil ipak produži i nestade u noći.

— Same, Same! — vikao je Sickert — Je li sve u redu?

— Neprijateljski brod je potonuo, a nama je vjetar povoljan?
— odazvao se mornar.

Djevojke su u čoporu, sa spremnim lukovima i strijelama nastupale uz stubište i smijale se radosno zbog uspješno okončane bitke i čudne avanture.

— Ah! Nikad neću saznati tko bi me kupio — žalila se Francoise Boneaux.

— Gdje je Virginia? — upita Donald.

Svi zastadoše. Tek se sada sjetiše onog jauka među djevojkama. Nitko tada nije stigao na to svratiti pozornost. čim su vidjele da je izlaz rasčišćen, djevojke su potrčale van, ne osvrćući se.

Sickert utrča i nađe Virginiu kako leži iza zaklona. Njen bijeli džemper, kojim je bila zamijenila dekoltiranu večernju haljinu, na grudima je obojila krv.

— Što je s vama?! — skoro jeknu Lun i obuhvati je rukama.

— Oni su me... ubili... Stegnite... me... Jače... jače...

— Brzo zavoj! Pomozite! — zvao je Donald.

— Ne može... Jako me boli... Stegnite, dragi... Ali, što je to? — sve slabije je govorila.

Sickert ju je stezao u naručju.

— Virginia, vi morate živjeti! Neću vas dati! — govorio je čelični kralj ponoći.

Njen pogled na trenutak živnu, grudi joj zadrhtaše, a onda klonu. Bila je mrtva.

Sickert je ponese na rukama prema stubištu. Gore, u sobi bez prozora, položi je na ponjavu koje je netko podmetnuo. Svi su s tugom gledali u mrtvu djevojku, koja je pomogla da se svi oslobode.

— Što nam je činiti sada? — upita mornar.

— Vidio sam telefon u susjednoj prostoriji. Vidi da li radi i pozovi policiju. Ja ću uzeti kola koja su ostala, jer su druga odvezli dva preostala gangstera. Odvest ću Smithsona i Cabota. Oni moraju reći tko je organizator otmice — objasni Sickert.

— I ja ću s tobom — dodade mornar.

— To ne smijemo učiniti jer preživjeli gangsteri mogu odnekud dovesti pojačanje. Utvrdite se ovdje i čekajte policiju — objasni Sickert.

Bilo je jasno da on ne može dočekati policiju, ali je bilo čudno zašto odvodi Cabota i Smithsona. Možda bi bilo bolje da je i njih predao Scotland Yardu. Ali Lun je imao svoje principe i svoj način rada.

On još jednom pogleda nesretnu Virginiju i skloni se u sjenku. Možda su mu tog trenutka bile suze u očima. Nekoliko minuta kasnije pozva Macfersona.

— Same, pomози mi da dovučem zločince.

Njih dvojica čvrsto svezaše Smithsona i Cabota, koji su krvarili iz lakih, ali bolnih rana. Poliše ih vodom, i kad se osvjestije, potjeraše ih prema kolima. Mornar uzgred uze od Cabota svežanj novčanica.

— Sada je s vama svršeno! — rugao im se mornar.

— Djevojke su slobodne, i sve vaše lađe su potonule. Jedini pojas za spasavanje otišao vam je na dno.

Sickert pogleda ima li benzina u kolima, ugura vezane zarobljenike na zadnje sjedište i veza ih još za alke za pridržavanje, da neki od njih ne bi neprimijećen iskočio, iako je vezan.

Mahnu mornaru i djevojkama i potjera prema izlazu. Vozio je neko vrijeme na zapad, a kad stiže na cestu, skrenu prema sjeveru. Uskoro sade opet na jedan poljski put koji vodi prema Trent parku. Zarobljenici su gledali kako Sickert bira puste puteve i vozi prema New Barrnettu.

Odjednom kola skrenuše na jednu usku stazu, i upravo se uvukoše pod grane voćaka.

— Izlazimo! — oglasi se Sickert i odveza ih od automobila, pa ih potjera pred sobom ka kućici, skrivenoj iza zida i gustih vriježa.

Pod njihovim nogama šuštalо je vlažno lišće, koje se bilo nakupilo na stazi i pokazivalo da ove jeseni još nitko nije uređivao prostor oko kućice.

— Kuda nas vodite? — potresnim glasom upita Cabot.

— Na jedan razgovor. Držite se čvrsto i nemojte jadikovati — opomenu ih Sickert.

Uđoše u kućicu, koja je nad zemljom imala svega dvije prostorije, ali je u zemlji bilo ogromno odjeljenje od betona, u kome se u jednom dijelu nalazio laboratorij, a drugi je bio određen za odmor i kratak predah. Nekoliko lijepih naslonjača bilo je poredano okolo, a u uglu se je nalazio zastakljen bife u kojem se vidio red boca različitog pića.

— Sada ćemo se malo porazgovarati, a onda će se odlučiti vaša sudbina. Poznato vam je da sam vas osudio na smrt. Imate samo jednu šansu, a ta je, da mi predate glavnog šefa bande — reče Sickert i njegov prodorni pogled poče čitati skrivena osjećanja sa njihovih lica.

*

Dežurni u Scotland Yardu iskolačio je oči slušajući riječi koje je Macferson izgovarao preko telefona:

— Ovdje mornar Samuel Macferson. Opkoljen sam sa četrdeset londonskih ljepotica! Sve imaju lukove i strijele, i poslije pobune na gusarskom brodu, nestrpljivo čekajući da obavijeste svoje mile i drage...

Što vi to govorite? Jeste li ludi? — pitao je dežurni.

— Ni najmanje mladiću. Sada ću varn pokazati točku na kojoj srno se nasukali. Mislim da vam neće biti teško naći Eppinšku šumu. A još lakše ćete nas pronaći ako prođete pokraj rezervara kod Woodlanda i skrenete na drugi poljski put koji vodi ravno ka Eppinškoj šumi. Vidjet ćete usamljene zgrade napuštene tvornice alkohola. U tim zgradama smo sada četrdeset djevojaka i ja. Požurite! — objašnjavao je mornar.

— Ako je to bezobrazna šala na naš račun...

— Vi me ljutite, mladiću. Pozvat ću neku privatnu transportnu agenciju da nas odveze u grad, raspustit ću djevojke i poslije će vam se smijati cio London — podviknu Macferson.

— Ali, ja... To je nemoguće! — upade dežurni.

— Ništa nije nemoguće. Lun i ja smo bili uhvaćeni i zatvoreni sa djevojkama. Iskoristili smo momenat i napali gangstere. Oslobođili smo se i čekamo da se pojave gospoda iz Scotland

Yarda. Evo vam broj telefona ovog mrtvačkog sanduka. Pozovite nas i javite kada ćete stići.

— Da, da, obavijestit ću...

— Ali slušajte mladiću....

— Prestanite oslovljavati me tako, jer mi je točno pedeset i jedna godina! — prekide ga dežurni.

— A kako neozbiljno shvaćate svoju dužnost nitko vam ne bi dao više od petnaest — nasmija se mornar.

— To je drskost, ali nastavite, i recite to što ste htjeli — uzdahnu dežurni.

— Čuvajte se da nam ne priđete iznenada, jer su prije nekoliko sati ovdje bila tri razbojnika u policijskim uniformama. Priđite polako i neka izađe van jedan od vaših ljudi i izgovori lozinku.

— Kakvu lozinku? — Kažite, na primjer, »Po moru plovi stara karavela«.

— Kako, kako?

— Pišite: »Po moru plovi stara karavela«. Je li u redu. E, onda doviđenja — zaključí mornar i odahnu.

Nekoliko minuta kasnije telefon ponovno zazvoni i mornar podiže slušalicu.

— Da, ovdje mornar bez broda Samuel Macferson.

— Htjeli smo provjeriti da nije kakva neukusna šala — čuo se glas s druge strane žice.

— Dolazite već jednom! U ostalom evo, čujte glasove djevojaka.

Mornar mahnu rukom trima djevojkama, i one zažagoriše pred slušalicom.

— Dođite već jednom! — viknu Marjorie Setton.

— Hajde, dečko, požurite! — nasmija se Alice Bennet.

— Ne zaboravite dovesti dovoljno kola ili autobus, jer ovdje ima četrdeset ljepotica! — doviknu mornar.

U Scotland Yardu vladala je prava uzbuna. Ljudi su se u čudu pitali što se to događa. Nitko nije mogao pronaći inspektora Dicksona. I već je poručnik Mould na svoju ruku bio spremio

policijsku brigadu, kad se slučajno javi Dickson. Pitao je ima li što novo.

— Ima nešto čudno — objašnjavao je poručnik. — Netko nam javlja da su djevojke oslobođene i da se nalaze u napuštenoj tvornici alkohola kod Eppinške šume. Evo vam broj telefona sa kog su se javili.

— Pa to je u mojoj blizini. Spremtie se i dodite! Čekam vas kod rezervara na cesti koja vodi za Waltham. Za to vrijeme razgovarat ću s tim koji se izdaje za mornara — zaključí inspektor.

Dvije minute kasnije razgovarao je sa Macfersonom.

— Kakva čast inspektore! — uzvikne mornar. — Tamo u Scotland Yardu imate nekoliko glupih mladića, koji ne mogu vjerovati da je Lun uz pomoć djevojaka i mene, potukao bandu otmičara.

— Dajte mi Luna — zatraži inspektor.

— Mentalno nije tu. Do malo prije zabavljao se sa nekim Smithsonom i Cabotom. Bojim se da ih više ne mogu naći — nasmija se mornar.

— Ali to nije pošteno! On ih mora predati nama u ruke! — nervirao se inspektor.

— Ja tu ne mogu ništa. Moja je dužnost sačekati vas i predati vam djevojke — zaključí mornar.

— Sto mu gromova, pa to je nečuveno! — psovao je inspektor.

— Dodite, inspektore, i ne zaboravite da priđete oprezno i sa lozinkom: »Po moru plovi stara karavela« .

— Idite do sto đavola! — opsova inspektor.

Nekoliko minula, u kući u kojoj su bili inspektor Dickson i detektiv Canford i reporter Markinch, vladalo je ogromno uzbuđenje. Novinar je već bilježio sve što je bilo rečeno u razgovorima telefonom, a sada je gledao kako će se izvući i pojuriti prvi na mjesto gdje su djevojke. Ali, inspektor ga je pogledao ispod oka, pogađajući njegovu želju.

— Budi miran Markinchu! — doviknu mu. — Dovoljno je ako ti dozvolim da pođeš s nama.

Uskoro se na cesti pokraj rezervara, začuše sirene policijskih kola koja su bezglavo jurila. Inspektor ostavi zasjedu u kući sa ostalima izađe. Zaustavi kolonu i njegova se kola priključe, a detektiv i novinar morali su se postaviti iza policijskih kola.

Dok se kolona kretala, Canford primijeti da pristize još nekoliko kola.

— Što je to? — upita on novinara, pokazujući na novu kolonu, koja je smanjivala odstojanje do njihovog automobila.

To je nešto čudno. Postoje dvije mogućnosti. Ili je banda tako mnogobrojna i jaka da se usuđuje krenuti u otvoreni sukob s policijom ili je netko obavijestio štampu. I u jednom i u drugom slučaju bit će zanimljivo — nasmija se reporter.

Ali, i policajci bijahu primijetili dolazak nove kolone automobila. Jedna policijska kola zaostadoše, propustiše novinara i detektiva, a onda se prepriječiše na cesti.

— Hrabro momci, ne dajte im da prođu! — doviknu reporter.

Škripa kočnica i glasni povici označiše dolazak dvadesetak automobila u kojima su bili novinari londonskih listova, radio-stanica i televizije. Bili su u takvom raspoloženju da su bili spremni navaliti na policiju.

— Tko ih je samo obavijestio? — psovao je jedan policijski narednik.

— U općoj gužvi, sigurno nije nitko obraćao pažnju na dežurne novinare koji su čekali u Scotland Yardu i policiji. Oni su nekako proključili što je posrijedi — objasni jedan mlad i okretan policajac.

Naredniku nije preostalo ništa drugo nego da se svojim kolima stavi na čelo povorke i da, držeći stalno sredinu ceste, spriječi gužvu i prestizavanje.

*

Na čelu policijskog odreda, poručnik Mould je prilazio zgradi napuštene tvornice koju su sada osvijetljavali jaki reflektori automobila. On je stupio naprijed, ljutito izgovorio lozinku i sačekao odgovor.

Tada istrčашe djevojke, još uvijek držeći u rukama lukove. Na vratima je stajao mornar, držeći automatsku pušku u rukama. Poručnik Mould mu pride i oni se rukovaše. Mornar se kreveljio i uozbiljio se tek kad ga poručnik zamoli da preda pušku.

Reporter Markinch je radio kao stroj. Obišao je sve prostorije. Škljocnuo je malim blicom nad leševima poginulih, postavljao pitanja djevojkama, saznao kako je poginula Virginia Gray i sve drugo što mu je bilo potrebno da javi svojoj redakciji. A onda se zatvorio u prostoriju sa telefonom i poče diktirati izvještaj za prvo jutarnje izdanje.

Tek tada je druga kolona automobila nahrupila u tvorničko dvorište. Ali, reporterima je bio otežan rad, jer je policija bila počela saslušavati mornara i oslobođene djevojke, a pretres zgrade još nije bio završen.

Za to vrijeme je Markinch već obavijestio svoju redakciju o svemu i zaključio:

— Pošaljite fotoreportera koji će nastaviti snimanje kad policija dozvoli, ali uz njega i sigurnog čovjeka s brzim kolima koji će uzeti moj film. Mislim da ćemo imati sve što treba, a i više od ostalih listova.

— A sada se javite glavnom uredniku. Obavijestili smo ga i on vas zove iz svog stana — saopći mu dežurni stenograf.

— Halo gospodine Wrighte. Nešto ste htjeli? — javi se Markinch.

— Hoću ti reći, bravo mladiću! Jednom ćeš mi otkriti tajnu kako se uvijek nadeš tamo gdje treba. Za to plaćam sto funti — reče glavni urednik.

— Mislim da ste dobar trgovac i da znate kupiti dobru robu za male novce — nasmija se Markinch.

— All right, boy! Pitat ću direktora, može li se platiti još toliko. Ali, slušaj...

— Ne mogu dalje slušati. Netko navaljuje na vrata i vidim već da popuštaju. Moram ispariti! — prekide ga reporter.

A zatim stade iza vrata koja se treskom otvoriše i udariše ga. Nekoliko novinara jurnuše prema telefonu. Stali su se svađati kojim će ga redom koristiti.

Markinch iskoristi gužvu i neprimjetno izađe i pobježe hodnikom. Znao je da bi susret s ostalim reporterima mogao se pretvoriti u nešto neugodno, jer su ga imali na zubu zbog izvještaja iz dvorca.

Pred zgradom ugleda kola radio-stanice, koja su emitirala prvu vijest. Uzdahnu, pomišljajući sa zavišću, da ovoga puta on neće biti prvi koji je obavijestio svijet o uzbudljivom događaju, ali ga je tješilo to što je imao najpotpunije podatke i što je znao da je Lun odveo Smithsona i Cabota, što ostali novinari još nisu proključili, jer je policija šutjela o tome. Inspektor Dickson je bio jedan od onih klasičnih inspektora, koji ne vole mnogo govoriti i koji nerado daju podatke novinarima.

Uskoro stigoše kola iz Markinchovog lista, i on preda film iz svog aparata. A onda se baci ponovno na posao. Trebalo je pokupiti još podataka za novo izdanje.

*

Bližila se zora kad od napuštene tvornice krenu duga povorka kola. Oslobođene djevojke su klonule, spavale su u kolima, a mornar je glasno hrkao naslonjen na rame poručnika Moulda, koji se mrštio gledajući izubijano i izgrebeno lice mornara bez broda i njegove čvornovite šake, izguljene i krvave od luče.

Ovog zvekana bi trebalo uzeti u policiju — progundā poručnik naginjući se ka inspektoru Dicksonu, koji je sjedio pokraj šofera.

— On na to ne bi pristao. Znam ja takve. Za koji dan on će bez pare u džepu moliti da ga prime na neki brod.

— Ne izgleda baš da je bez novaca. U njegovom džepu ima najmanje dvije hiljade funti.

— Jeste li ga pitali otkud mu?

— Kaže da sve svoje sobom nosi. To mu je navodno ušteđevina za skoro dvadeset godina plovidbe. Ispitivao sam djevojke i ranjenog gangstera, ali nitko ne zna ništa o novcu — objasni poručnik.

Da je u tom trenutku pogledao mornarevo lice, primijetio bi osmijeh među ožiljcima i oteklinama oko njegovih usana.

*

— Opet vam je umakao, inspektore! — ljutito je siktao načelnik Dicksonovog odjeljenja u Scotland Yardu.

— Uхватite ga vi gospodine. Ja sam bio nemoćan, i Lun me je pretekao — gorko odgovori Dickson.

— Nemojte misliti da mi nije poznato da ste u toku ove kampanje bili spremni da »ne primjetite« Donalda Sickerta. To bi vas moglo dovesti pred sud! — vikao je načelnik.

— Ne vjerujem da ćete uspjeti to dokazati — grubo odgovori Dickson.

— Ja vam naređujem da pronađete tog famoznog Luna!

— A ja vam ovdje u četiri oka kažem da je posao inspektora Dicksona završen. Liječnik me šalje na liječenje — uzdahnu inspektor, pružajući papire sa dijagnozom i odobrenjem bolovanja. — Mislim da ću se podvrći komandi moje Helen i otići s njom u banju. A poslije... Možda penzija, a možda i otkaz starom inspektoru.

Načelnik ga je iznenađeno gledao. Bio je spreman da više, da zahtijeva kaznu i da ga natjera da sluša. Ali je znao da nitko neće odobriti takav postupak prema Dicksonu. I zato samo dodade:

— Mislim da biste vi bili sretni kad bi se mogli udružiti s onim zločincem.

— Možda bih to želio da sam mlađi. Ali, slušajte! Ja vjerujem da bi te djevojke još uvijek bile u rukama otmičara da se nisu umiješali Donald Sickert i onaj mornar.

— A jeste li sigurni da želite da ove vaše riječi sazna javnost?

— Ona ih je saznala. To je nedvosmisleno iako pažljivo da me ne uvrijedi, rekao reporter Markinch — zaključio Dickson i ustade.

Izlazio je sporim korakom.

Toga dana završio je izvještaj i predao istragu inspektoru Brownu. A navčče, zavaljen u naslonjaču, čitao je novine,

prepune izvještaja o oslobođenim djevojkama. Tek sada, kad je Helen bila tu, i kad je bio oslobođen svih briga, negdje u dnu duše osjećao je da ga hvata nemir i da je nečim razočaran. Nije htio priznati čak ni samom sebi da mu je jako žao što neće učestvovati u konačnom raspletu tog zamršenog slučaja.

Po čelu mu se osuše krupne graške znoja.

— Ti si bolestan! — uzviknu Helen, primijetivši kako se on znoji.

— To su živci, Helen. Daj mi lijek — uzdahnu Dickson.

*

Uzbuđenje se nije stišavalo. Štampa je opširno razglabala o događajima, izjavama djevojaka, mornara i zarobljenog gangstera i tako sastavljala čudnu priču bez završetka. Mnogostruko su se ponavljala pitanja gdje je Lun i što se dogodilo sa dva opasna gangstera...

Detektiv Canford je primio posljednji ček od gospođe Drummond i spremio račun za lorda Halliburtona. Ali, to je samo uzgred zaokupljalo njegove misli. Mučila ga je profesionalna radoznalost i pozva Markincha.

— Halo Arture, ima li što novo? Da li ti se netko javio? — pitao je misleći na Sickerta.

— Razumijem pitanje. I ja bih mogao tebe pitati isto. On će se već nekako javiti. Obavijestit ću te ako nešto saznam, a i ti učini isto.

Detektiv tek što bijaše spustio slušalicu, kad netko zakuca na vrata. Pojavi se lord Halliburton. Bio je blijed i neispavan, o čemu su svjedočili modri podbuhli podočnjaci. Eddy se jedva suzdrža da se ne nasmije lordovom izgledu, pomišljajući na uzbuđenja koja je ovaj čovjek morao doživjeti pri susretu sa ljubljenom Genevievom Dupont.

— Bio sam ljut na vas gospodine Canforde. Čekao sam vas preksinoć u klubu, a vi niste došli. Ali, kad mi se vratila Genevieva, razumio sam vaš izostanak. To je ogroman uspjeh, kažem vam. Ogroman uspjeh! — govorio je smještajući se u fotelju.

Eddy ga je slušao stojeći. Te riječi su ga podsjećale na nešto, ali ni je se mogao sjetiti što bi to moglo biti.

— Kako se osjeća gospođica Dupont? — upita.

Ah! — Njoj je dobro. Ona to prima kao zanimljivu avanturu i očarana je tim čudnim Lunom — odgovori Lord.

Dok je izgovarao posljednje riječi u njegovom glasu osjećao se neki čudni prizvuk negodovanja. Eddy protumači to kao ljubomoru i priкри osmijeh.

— Pričajte mi kako je sve to teklo — nastavi lord.

— Kako je taj mornar saznao gdje su djevojke, i ostalo.

— • Mnoge od tih stvari nisu meni jasne, a neke spadaju u profesionalne tajne, i ja nemam pravo...

— Ah! Ta čovječe, vi ne razgovarate sa nekim tamo...

— Razumije se, milorđe, razumije se! Mislio sam na neke policijske tajne, koje ni meni nisu saopćene. Ostalo ću vam reći, ali to je sve već ispričao onaj reporter Markinch — nasmiješi se Canford.

— Ja sam pomalo radoznao, i lo je sve. Iz svih tih izvještaja se ne vidi kako je mornar otkrio kuću kod rezervara, a niti kako ste je vi otkrili — insistirao je lord.

— To nam je rekao čovjek kome smo dali riječ da njegovo ime neće biti nikad i nigdje spomenuto — objasni Eddy.

— O, razumijem, razumijem! Ima čudnih shvatanja u vašem svijetu — nasmija se lord Halliburton malo uvrijeđeno.

Onda izvadi čekovnu knjižicu, upita koliko treba platiti, i preda ček detektivu.

— Molim vas kažite mi kako bih našao mornara Macfersona. Genevieve me je molila da mu dam neku nagradu, pa bih joj htio tu želju ispuniti — zaključio lord i ustade.

— To je lijepo od nje. Ali, pazite da ga ne uvrijedite, jer mladić nije bez novaca. Možda bi neka druga pažnja više... Ustalom, vi ćete to najbolje znati. A ja vas obaviještavam da je policija kod njega našla dvije hiljade funti — objasni detektiv.

— To je čudno. Pa što je bilo sa tim novcem? Zainteresirao se lord.

— Morali su mu vratiti, jer je on tvrdio da mu je deseti dio tog novca ostao od pokojnog oca, osmi dio je dobio prodavši porodične dragocjenosti, a ostalo da je uštedio za dvadeset godina. Zanimljiv je to čovjek. Ipak policija nije mu mogla oduzeti taj novac, iako bi se moglo pomisliti da nije točno ono što on govori — obasjni detektiv.

— Izgleda da je vrlo zanimljiv.

— Baš želim ga upoznati. Bit će i Genevieve milo da ga opet vidi — zaključio lord i zapisa adresu mornarevog hotela.

*

Te večeri mornar Samuel Macferson osjećao se prilično nelagodno u novom večernjem odijelu, kakvo nije nikada ranije obukao. Išao je na satanak sa Earlom Archibaldom Halliburtonom i gospođicom Dupont.

U dvadeset sati u hotel stiže uniformirani lordov šofer, da ga odveze u lordov klub.

Večera je bila bogata i mornar je morao paziti kako barata ogromnim šakama među tanjurima i mnogim čašama. Znojio se i malo jeo, prihvatajući se malo slobodnije samo čaše s pićem. Poslije nekoliko čaša, ohrabri se i već je nehotice bacao suviše tople poglede na Genevieve, koja se smiješila slušajući njegove priče.

— Pričajte nam kako je tekao vaš susret s zločincima u kući kod rezervoara — započinjao je lord.

— Sve se dogodilo brzo. Potukli smo se... A onda su mi ponudili dvije hiljade funti... — mornar zašuti.

Nehotice je spomenuo taj detalj. Lord to primijeti.

— Razumije se da ste odbili — okuraži ga.

— Svog prijatelja ne bih izdao ni za milijun — nastavi Macferson.

— Čudno da vam ih nisu poslije oteli kad su vas ponovno uhvatili — nemarno upade lord.

— Bili su mi ih uzeli. Ali, poslije... Nek vrug nosi te nitkove, baš smo im potprašili! — nasmija se mornar i otpi dobar gutljaj.

Lord podiže čašu i time ga podstaknu da isprazni ostatak pića. Uskoro je u sebi imao toliko pića da se zaboravljao i njegova teška šaka često se spuštala na Genevievinu ruku. Ona se smijala ne opirući se. Lordu je bilo neprijatno i on požuri konobara da posluži kavu.

Bližila se ponoć, i lord predloži da krenu. Odvezoše mornara u njegov hotel, a oni pođoše u lordovu vilu kod Greekwoda.

*

Mornar se penjao uz stubište, prema svojoj sobi, i baš kad htjede otključati vrata osjeti kako ga nešto pritisnu pokraj kičme.

— Ne miči se, i šape gore inače pucam! — čuo se zapovjednički glas čovjeka koji je stajao iza njega.

Mornar diže ruke i polako se okrenu. Pred njim je stajao policajac.

— Što hoćete od mene? — upita mornar.

— Uhapšeni ste zbog pljačke dvije hiljade funti. Imamo dokaze da su pripadale Smithsonu — odgovori policajac.

— Do vraga i vi i Smithson! — opsova mornar.

— Gdje je taj novac? — upita policajac.

— Ono što je ostalo je kod mene u džepu — prozbori mornar, malo se ljuljajući pred policajcem.

— Onda naprijed!

Portir je blenuo u policajca i »junaka dana«, jer je bio pročitao sve novine o otmiči djevojaka i vidio mnogobrojne mornareve slike, a uz to je već i razgovarao sa Macferansom. Taj čovjek mu se sviđao, i zbog toga što je davao dobre napojnice, kakve ne daju nikada bogati ljudi.

— Ah, vi ste mi rekli da treba da prenoćite u sobi pored mornareve — obrati se portir policajcu.

— Zaveži! — viknu policajac i prođe pokraj portirske lože.

U automobilu mornara dočeka još jedan policajac i šofer u civilnom odijelu. Šofer mu je bio odnekud poznat, i on ga upita.

— Gdje smo se sreli prijatelju?

— Saznat ćeš uskoro — grubo odgovori šofer. — Vežite ga i oduzmite mu novac!

Dok su ga dva policajca vezivali, mornar je buljio u šofera. Naglo se trijeznio i počeo je shvaćati. Taj šofer je vozio one noći lažne policajce, koji su oslobodili Smithsona. Ali to saznanje je došlo kasno, jer su mu ruke bile vezane, a razbojnici su mu sjedili s obe strane, držeći revolvare u rukama.

Kola naglo krenuše. Skretala su po manje prometnim ulicama i probijala se kroz maglu koja je počinjala da biva sve gušća. Mornar nije mogao ocijeniti kuda ga voze, ali im nije rekao da zna u čije je ruke pao.

*

Iako je izgledao miran, Donald Sickert je bio na izmaku svoje snage. U njemu se zgušnjavala žalost zbog smrti Virginie Gray, i tek sada je shvaćao što mu je ta djevojka počela da znači: — njemu usamljenom i progonjenom čovjeku. Uz to ga je savladao umor od neprospavanih noći i ubuđenja, jer ni njegovo žilavo i snažno tijelo nije moglo ostati tako dugo bez odmora.

Zato je čvrsto vezao Smithsona i Cabota, položio na jedan ležaj, zaključao, provjerio ulaz u kuću, i otišao u svoju sobu da se odmori.

Sunce se već bilo probilo i rastjeralo je maglu, kad se Lun probudio. Bilo je jedanaest sati prije podne. On se istušira promijeni odijelo, otvori konzerve kuhanog mesa i počne deručkovati. Pod njegovim zubima prštao je dvopek. Za to vrijeme voda za kavu je provrela, i on pripremi sebi veliku šalicu jake crne kave. Miris kave se širio po gornjim odajama.

A onda se spusti u prostoriju pod zemljom. Zarobljenici su spavali. Izgleda da su se, u strahu dugo borili sa snom, i zaspali tek kad su ih izdale sve snage.

Lun ih prodrma. — Probudite se, počinjemo naš posljednji razgovor! — reče im oporim glasom.

Oni su ga pospano gledali, izvijajući tijela da pokrenu utrnuće udove. Sickert ih je gledao nekoliko trenutaka, a onda počeo postavljati neke daske uza zid, u kojega su bili zabijeni klinovi

za police. Zatim im dovuče do zida tako da im se glave nadoše između dvije daske, što im je onemogućavalo da se okreću. Onda ih veza za čvrste željezne klinove, tako da su stajali kao razapeti, nemoćni da se pokrenu. Noge su im jedva dodirivale zemlju.

— Što hoćete od nas? Mi nismo ... mucao je Smithson.

— Baš hoću to što vi niste. Želim odmah znati tko je vođa, jer pretpostavljam da niste sve sami izmislili. Govorite — zapovijedi Sickert.

— Nema nikakvog drugog vođe. Bili smo sami — upadne Cabot.

— Onda ćete i sami umrijeti, a ja ću ostale, ipak pronaći.

— Ali, mi ne znamo... — reče Smithson.

— A tko su bili ljudi u policijskim uniformama, i tko ih je poslao? — upita Sickert.

Oni ušutiše.

— Nećete govoriti, je li?

I dalje su šutjeli. On tada privuče jedan sto, a zatim donese nekakvu tešku spravu, od koje je išao gajtan do električnog priključka. Njih dvojica su zurili u tu spravu, ne shvaćajući što se događa.

Tek kad Sickert uključi struju, shvatiše da je to ventilator velike snage, jer do njihovih lica stiže val zraka takvom snagom da se zagrenuše. Sickert popravi mlaz zraka tako da im udare u lice, a onda izađe.

— Hej! Ug... ug... ušit ćemo... se — proštenja Smithson.

Ali, Sickert se ne osvrnu.

Njih dvojica su osjećali da se guše, pokušavali su da okrenu glave, ali daske sa strane to nisu dozvoljavale, a i među njima je bio takav pritisak da malo iskretanje nije ništa pomagalo. Zrak im je tada puhao u uši, i njima se činilo da će im probiti glave. Ulazio im je kroz nos i oni su ga udisali, gutali i grickali. Osjećali su da im zrak prodire u prazne želuca i nadima ih, tako da im se činilo da će se raspuknuti.

Pokušашe da dozovu Sickerta, ali je mlaz zraka pri tom naglo ulazio u njihova tijela. Sada su shvatili da se čovjek može ugušiti

u zraku isto kao i u vodi, samo, valjda još na strasniji način.

Činilo im se da neće izdržati ni minutu, ali tada se pojavi Sickert i iskopča ventilator. Oni splasnuše. U njihovim očima se ugleda izbezumljena molba.

— Ne! ne više... — promuca Smithson.

— Govorit ćemo, proklet bio! — huknu Cabot.

Sickert pusti ventilator i njih dvojica se zagrcnuše.

Onda ga opet isključí.

— Ne proklinjite i ponašajte se pristojno! — viknu Sickert i privuče lotelju do stola.

Njihove oči bile su prikovane za ventilator, kao da će iz njega iskočiti stotinu zmija.

— Prvo Smithson neka ispriča svoju priču. Čim primijetim da je lagao, pustit ću ventilator. Ti Cabote, pazi na njegove riječi i ispravi ga, da ne pustim struju, — objasni im i izvadi cigaretu, spreman da sluša.

Gangsteri su šutjeli nekoliko trenutaka, a onda Smithson duboko uzdahnu, nakašlja se i podrignu zrak.

— Govorit ću sve što znam, ali bih volio čuti da li ćemo imati kakovu šansu da se spasimo — izusti glasom u kojem je bilo molbe.

— Kakvu šansu biste htjeli, Smithsone? — upita Donald.

— Mi smo vam dali šansu. Ostavili smo vas živog, a to nas je i upropastilo. Ali, mi ćemo dati riječ da ćemo zauvijek nestati. Dajte nam neku šansu, i mi ćemo biti zahvalni — odgovori Cabot umjesto Smithsona.

— U vašem slučaju moguća je samo jedna šansa — poče Sickert — ja sam vas osudio na smrt, i ne mogu povući tu osudu, jer za nju znaju milijuni ljudi. Izvršit ću je, ako budem živ.

— Čemu onda da govorimo? Upade Cabot.

— Zbog one jedne šanse — odgovori Sickert.

— A kakva je ona? — upita Smithson.

— Rekao sam da postoji samo jedna mogućnost. Kada budete ispričali sve što znate, provjerit ću sve, i okončati ovu stvar.

— Onda ću se vratiti i pustit ću najprije jednog da se bori samnom, pod jednakim uslovima. Ako pobijedi, ubit će me i

osloboditi drugog. Ako podlegne, pustit ću slijedećeg, i borit ćemo se za život.

Je li šansa poštena?

— Oči gangstera sijevnuše, ali ih strah nije napuštao.

— To je ipak šansa, odgovori Smithson.

— Onda pričajte. Tko to stoji iza vas? Gdje ga treba tražiti? Kako je počela ova velika akcija? Pričajte sve što znate!

Gangsteri su šutjeli. Sickertova ruka pođe k prekidaču ventilatora.

— Ne To više ne mogu izdržati! — vrisnu Smithson.

Onda govorite! — oštro upozori Sickert.

— Počelo je to još prije šest godina. Nas nekoliko, od kojih smo danas živi samo ja i Cabot, upoznali smo se u Williamsovu baru. Počeli smo, kao i mnogi drugi, da kontroliramo djevojke u tom kraju.

— To je jedna od starijih priča — upade Sickert.

— Tko je još bio s vama?

— Tada je bio Fred Hesson...

Onaj starac koga ste ubili kad sam ja i mornar bili u njegovu stanu?

— Da, taj. Poslali smo Roya da ga ušutka, jer je pijanica znao suviše. S nama je bio i Willy zvani »zmija«. Njega su ubili u Džakarti u nekoj tučnjavi... Novac od djevojaka nije bio dovoljan, pa smo tražili i drugi način. Jednom smo se upoznali sa Richardom Billberyjem, koji nam je predložio da mu nabavimo nekoliko djevojaka za Južnu Ameriku.

— Znači, počeli ste i trgovinu bijelim robljem!

— Nije baš tako. Te djevojke su i inače bile na ulici.

Billbery je dovodio momke i upoznavao ih sa djevojkama.

Počinjala je »ljubav«, i momci bi ih zaprosili. Onda smo mi stupali na scenu i zabranjivali djevojkama da se viđaju sa zaručnicima. One bi plakale, a mi smo ih oslobađali za pet stotina funti. Potom ih je Billbery skupljao i obećavao im da će ih odvesti preko oceana. On im je uzimao i posljednju paru, pa su zavisile od njega.

— Što se dalje događalo s njima? — U Rio de Janeiru, Buenos Airesu i Santiagu su saznavale da su se momci »pokajali«.

A pošto su bile bez prebijene pare, tražile su pomoć od Billberyja. On im je »pomagao«, i smještao ih u svoje »kuće«.

— Koliko vam je on plaćao?

— Još po pet stotina funti.

— Što je bilo dalje?

Hesson je bio pijanica i mi smo ga napustili. Okupljali smo nove ljude, koji su bezuslovno slušali. Naš posao se širio. Već smo mislili da jednom prestanemo. Ali, trebalo nam je još novaca.

— I odlučili ste se na veliku otmicu.

— Bila je to Hessonova ideja, ali mi nismo mogli da je ostvarimo. Onda je ponovno došao Billbery. Kasnije smo saznali da se je zvao Aldo Fraseone, i da je rodom sa Sicilije. Ubili su ga u Bahiji. Bio je to obračun između članova mafije. Kad je Billbery došao, predložio nam je da se povežemo sa jednim moćnim šefom u Londonu. Htjeli smo odbiti, ali on je rekao da taj šef, ili »glavni« kako smo ga otada zvali, imade dokaze protiv svih nas, uključivši i Billberyja, i da ćemo brzo biti uništeni. Pokazivao nam je kopije izjava tridesetak djevojaka, nekoliko naših fotografija, snimljenih u momentu kada smo predavali djevojke, i slične smicalice... Morali smo pristati.

Uslovi su bili dobri.

— Tko je »glavni«?

— To je najteže. Ja sam postao »prvi«. Cabot »drugi«. Dobili smo broj telefona, kojim smo se mogli poslužiti samo u krajnjoj nuždi, i tako dobijemo »glavnog«. Ali, nikada ga nismo vidjeli. Slao nam je svoje ljude, i preko njih smo saobraćali. Neki su bili u policijskim uniformama. Imao je vlastitu grupu.

— Ne pokušavajte da me prevarite! Ako ne saznam tko je »glavni«, nećete imati šansu — opomenu ih Sickert.

— Mi to ne znamo, ali smo saznali nešto drugo — upade Cabot.

— Mi imamo dosta na vratu, i hoćemo šansu, koja je iako suviše mala, ipak nešto — nastavi Smithson umornim glasom. — »Glavni«, je predlagao da preotmemo još jedno područje. Bilo je to područje Jacka Browna, koji je kontrolirao preko tristo djevojaka, ali mi nismo se smjeli upustiti s tom grupom, kojoj su pripadali i vama poznati Maynard i Brown. Vi ste ih uništili...

— Što ste onda predložili?

— Sjetili smo se Hessonove zamisli da se odjednom otme mnogo djevojaka i proda negdje daleko... Takvih mogućnosti je bilo dosta. Čekali su haremi muslimanskih kraljevina i država Azije i Afrike, javne kuće od Honolulua do Santjaga i Rija... Djevojke su tražili na svim kontinentima. »Glavni« je bio oduševljen. Zapovijedio je da napravimo plan, a on je našao kupce, pripremao transport i sve ostalo. Mi bismo dobili po dvije hiljade funti ali samo za djevojke najveće ljepote, svježije i mlade. Takve su bile samo manekenke i po neka glumica, ili nezaštićene strankinje, koje su dolazile na rad u Englesku kao kućne pomoćnice ili slično. »Glavni« nas je upozorio na večernju školu djevojaka i na modnu kuću gospođe Drummond.

— Djevojke su mi pričale kako ste to izveli. Tko je ubio policajca na cesti?

— To je... Moram li to reći? — zastade Smithson.

— Sve morate reći — hladno izgovori Donald.

— Morao sam to učiniti, jer smo tom vražjem policajcu bili sumnjivi i on nas je zaustavio. Djevojke su htjele tražiti zaštitu i cijeli naš plan bi propao...

— Kakva je uloga vlasnika bara Williamsa?

— On nije bio direktno angažiran, i nije znao ništa o otmici. Ali, mi smo dolazili kod njega, i on nam je činio neke usluge. Javljao nam je kako se ponašaju djevojke, jer mi smo zadržali svoj stari posao. Zato smo mu dali broj telefona dvorca kod Northolta. Taj dvorac nam je bio pogodan za sklanjanje, a kasnije bi pripao jednom od nas kad se povučemo... Zato smo kupili i napuštenu tvornicu alkohola... Hteli smo jedan dio novca uložiti u neki posao. Tamo pod šumom bi se dalo lijepo

raditi sa jednom kućom za zabavu. Htjeli smo izgraditi motele i bar...

— A sada recite kako ću naći »Glavnog«!

— To je opasno. Ako vas tamo ubiju, mi ćemo ovdje umrijeti vezani — upade Cabot.

— Jedina vam je šansa da mi sve dobro objasnite, da me ne ubiju. Tko je »Glavni«?

— Mi ne znamo. Pokušavali smo doći do njega. Ali, to je bilo uzalud. Zato smo jednom pratili njegovog čovjeka, koga smo poznavali, i koji nas nije primijetio na ulici. Vidjeli smo da je otišao do jedne vile, koja se nalazi blizu obale Temze, kod Woolidgea. Ja i Cabot smo nekoliko puta osmatrali tu vilu. Tamo su dolazila društva... To je privatna vila, koja se vodi na ime nekog Jacka Asgrimsona. Po broju telefona koji nam je dao »Glavni« za vanredne slučajeve, utvrdili smo da je to jedno od njegovih skloništa. Ali, nismo mogli saznati, tko je on.

— To je sve — zaključio Smithson.

— Čudno je da se niste dalje interesirali — primijeti Sickert.

— Namjeravali smo jednom da se obračunamo s tom grupom, ali kad se bolje upoznamo. Omeli su nas poslovi koje je trebalo završiti — dodade Cabot.

Sickert donese veliki plan grada i položi ga na stol. Sam je tražio vilu prema objašnjenju, a onda prinese plan Smithsonu.

— Je li to ova vila?

— Ne, to je malo istočnije — odgovori Smithson.

— Ovdje?

— Da. Prilaz je težak, jer je ograđena zidom na koji je još učvršćena ograda od metalnih šipaka. Nešto lakše bi se moglo doći sa rijeke...

Gangster je savjetovao Sickerta kako da se čuva. To nije bilo čudno, obzirom da je jedina nada za njega i Cabota bila u tome da Sickert pobijedi »Glavnog« i da se vrati čitav, a da onda oni pobijede njega.

— Oslobodite se svakog straha za moj život. Čuvat ću se i vratit ću se, da vam pružim vašu šansu — nasmiješi se Sickert.

Njih dvojica su ga odmjeravali, misleći da li će biti u stanju savladati ga u pojedinačnoj borbi. A on ih skide sa zida dovede do ležaja i počeo ih namještatati tako da im ne bude neudobno, ali da se ne mogu osloboditi. Svaku ruku im je vezao posebno a isto tako i noge. A onda objesi neki fini aparat iznad njih i objasni im da će, ako počnu vikati, aparat ispustiti plin koji će ih potpuno omamiti. A ako bi se i oslobodili iz podzemne betonske prostorije ne mogu provaliti van, čak i kad bi imali savršeni alat.

— A sad treba nahraniti se — zaključio Sickert.

Donese im nekoliko konzervi, dvopeka i flašu vina.

Oslobodi im po jednu ruku i sačeka da završe objed. Jeli su halapljivo i brzo. Sickert im doda još hrane i otvori drugu flašu vina. Kad su prestali sa jelom, on im sveza ruke i krenu. Za sobom zatvori metalna vrata, i specijalna brava, zujeći učvrsti čelične ploče. Sickert razmjesti brojeve na krugu brave i pope se u svoju spavaću sobu.

Pola sata kasnije prema gradu je pješice, polako išao prosijed čovjek u elegantnom odijelu. Nitko ne bi u njemu prepoznao Donalda Sickerta.

Za to vrijeme su Smithson i Cabot razgovarali, pokušavajući osloboditi se veza, ali im to nije uspijevalo.

Smithson zaurla od bijesa. Iznad njih se začu lagano šištanje. Jednu minutu su preplašeno gledali u aparat čija osjetljiva membrana bijaše oslobodila mehanizam koji je otkucavajući kao budilica, ispuštao plin.

— On nas ubija! Prevario nas je! Viknu Smithson.

— Ti si urlao životinjo — viknu Cabot.

Onda obojica osjetiše da gube svijest. Klонуše na ležaje, i u prostoriji zavlada tišina. Samo je mehanizam još nekoliko trenutaka otkucavao a onda i on stade.

*

Detektiv Canford još uvijek nije mogao odgonetnuti ono što mu se uporno nametalo. Instinkt mu je ukazivao na izvjesnu činjenicu, koju nije mogao izdvojiti u svojim mislima. Mučen

tim stanjem odluči potražiti mornara Samuela Macfersona. Rano izjutra njegova kola su se probijala ulicama pritisnutim maglom.

Zaustavi pred hotelom u kojem je mornar odsjeo i uđe u hol. Portir ga pogleda ispod oka i nastavi prelistavati neke papire. Canford pozdravi i upita:

— U kojoj je sobi Samuel Macferson? On je moj prijatelj, i želio bih ga vidjeti. Možete li ga pozvati?

— To je nemoguće, jer on nije ovdje — odgovori portir. — A znate li gdje je?

— Uhapšen je. Policija ga je odvela kad se vratio poslije ponoći.

Canford zastade iznenađen. A onda se uputi ka telefonskoj kabini i pozva Scotland Yard. Tražio je inspektora Dicksona. Rekli su mu da inspektor više ne radi, jer je na bolovanju, i uputiše ga da se kasnije obrati inspektoru Georgu Brownu.

Detektiv ljutito ostavi govornicu i uputi se k svojim kolima.

Pola sata kasnije zvonio je na vratima stana Arthura Markincha. Otvorila mu je Arthurova žena Mary. Ona se nasmiješi starom poznaniku i uvede ga u sobu.

— Arthur još spava. Odmah ću ga probuditi — reče i otrča u spavaću sobu.

Petnaest minuta kasnije pojavio se reporter. Bio je već obrijan i u košulji. U hodu je dovršavao vezivanje kravate.

— Zdravo Eddy! Kakva sretna ideja te je dovela na doručak? Baš se radujem. Mary sprema nešto što miriše na biftek — čavrljao je stežući ruku prijatelju.

— Nisam došao na doručak, ali ne odbijam — nasmija se Canford.

— Nešto se dogodilo? — upita Markinch.

— Policija je uhapsila mornara Macfersona. To će naljutiti Sickerta, i nije fer od Scotland Yarda. Ima još jedna neugodna novost: Dickson je napustio posao i otišao na liječenje. Garantiram da su starog strašno uvrijedili — objasni detektiv.

— Malo ćemo im potprašiti preko novina. Takvo nepoštenje prema Macfersonu, koji je uz Sickerta, najzaslužniji za

oslobođenje djevojaka, ne može im se oprostiti — nervirao se reporter.

— Doručkujte sada a poslije grдите Scotland Yard — nasmiješi se ljupko Mary, donoseći jelo.

Poslije doručka odvezoše se u Scotland Yard i nađoše inspektora Browna. On ih dočeka ljubezno, ali nije bilo onog tona koji je imao Dickson, čije je brundanje bilo strašno, ali koji se držao riječi. Brown se smiješio i bio je ljubezan, ali nije se znalo što stvarno misli.

— Možemo li saznati zašto je uhapšen mornar Macferson? — upita detektiv.

— Tko kaže da je uhapšen? — iznenadi se Brown.

Canford ispriča što se dogodilo u hotelu, prema portirovom iskazu.

— Odmah ću provjeriti — reče inspektor i počne telefonirati.

Razgovarao je sa više ljudi, a onda pogleda Markincha. Bio je zamišljen.

— Ne, nije izdat nalog za hapšenje, niti je priveden u policijsku stanicu. To je provjereno — reče napokon.

— Ali to je nemoguće! Kakva je to igra? — upita Markinch.

— Čekajte još desetak minuta. Naredio sam da se provjeri cijela stvar. Javit će mi — odgovori inspektor Brown.

Za to vrijeme detektiv Canford se zamislio, i pogled mu je odavao odsutnost. A onda progovori:

— Ja vjerujem da nije policija.

— A tko bi bio? upade reporter.

— Nismo se sjetili jedne činjenice. Pa otmičari su se već služili policijskim uniformama — odgovori Eddy.

— Skrenuli smo pažnju našim ljudima na tu stvar, i data je lozinka svim policajcima. Lažni će naletjeti, jer se vrši međusobna kontrola policajaca — reče inspektor.

Detektiv je gledao nekud mimo njega i samo je djelomično pratio te riječi. Nešto drugo mu se tog momenta vrzmalo po glavi. Ali, to je bilo tako krupno da se nije usuđivao da to izgovori. Zato smo zamoli inspektora da se mornarev nestanak shvati kao otmica, a onda reče reporteru:

— Hajdemo Markinchu. Moramo urediti jednu stvar!

Inspektor ga sumnjičavo pogleda.

— Vi nešto skrivate. Ako biste to rekli Dicksonu, recite i meni. Ja ga zamjenjujem i želim biti prijatelj s onima s kojima je bio on — reče zatim.

— Ne skrivamo ništa. Ako nešto saznamo, javit ćemo vam — odgovori Canford ustajući.

*

Dok su se vozili prema Westminsteru, reporter upita:

— Na što si mislio kad si rekao da uredimo jednu stvar?

— Moramo nekako naći Sickerta. Molim te da preko lista pokušaš nekako saopćiti da ga tražimo — odgovori Canford.

— To nije teško. Imam jedan detalj o kome nitko ne zna, a datira iz mog prvog susreta sa Sickertom. Tada se našalio sa mnom — počeo Markinch.

— Misliš na ono kad te je uplašio mišem i kad ti je podmetnuo žabu iz špiritusa u džep — nasmija se Canford.

— Da, mislim baš na taj slučaj. Oglas može biti slijedećeg sadržaja: »Čovjek koji je A. Markinchu podmetnuo žabu i dresiranog miša u džep neka se hitno javi. Odličan angažman u izgledu« što misliš?

— Moglo bi upaliti. Hajdemo u redakciju — složi se Eddy.

Tek što uđoše u Arthurovu sobu, zazvoni telefon. Markinch se javi i lice mu dobi izraz uzbuđenja i radosti.

— Da, ja sam. Gdje si ti stari prijatelju? Ja i Eddy Canford, baš smišljamo kako da te pronađemo. Baš smo pripremali oglas za novine — nasmija se novinar.

— A ja te zivkam već deset puta. Mary mi je rekla da si izašao sa Eddyjem. Htio bih vas vidjeti. Dođite u pub »Zeleni zmaj« kod stanice Waterloo.

— Znam taj kokošinjac! Dolazimo odmah! — viknu Markinch.

Njih dvojica požuriše, i četvrt sata kasnije već su ulazili u lokal. Ta mala krčma bila je tiha, jer se otvarala vrlo rano zbog željezničkih radnika i drugih koji rano odlaze na posao, ili se u

zoru vraćaju s posla. Sada su oni bili već prodefilirali ispivši svoje kave, brandyje ili čaše ruma.

Osvrnuše se okolo. Među nekolicinom ljudi nisu vidjeli Sickerta. Zauzeše jedan stol u kutu, ali tako da vide ulaz. Jedan stariji čovjek prosijede kose, priđe im i učtivo ponudi:

— Jednu srećku, gentlemen?

— Hvala, ne treba — odbi detektiv.

Čovjek se nasmija, i tek sada ga prepoznaše.

— To je crna magija! — nasmija se reporter.

Radosno mu napraviše mjesta između sebe. Nestrpljivo su očekivali da progovori, ali on je najprije naručio čašu gina i tek onda počeo govoriti.

— Ptičice su propjevale. Jučer sam osmotrio mjesto gdje bi trebalo da se nalaze zločinci »Glavnog«. Tako se zove onaj koji stoji iza Smtihsona i Cabota. Njihovo sklonište je u jednoj vili na obali Temze.

To je osinje gnijezdo i moram ga posjetiti. Tražio sam mornara, ali je nekud odlunjao. Čuo sam da je sinoć bio u društvu sa zahvalnim lordom Halliburtonom...

— Ali je naletio kad se vratio — upade Eddy.

— Baš sam htio jutros upitati za njega, ali kad sam stigao u hotel, zatekao sam policajce kako saslušavaju portira.

— Policija, znači, ispituje cijelu stvar — zaključí Markinch.

— Ali što se dogodilo sa mojim vjernim Samom? — upita Sickert.

— Mislio sam da ga je policija uhapsila, ali nije. Izgleda da ga je banda odvela. Poslužili su se uniformama, kao i kad su ga uhvatili dok je bio na putu da ti pritekne u pomoć, kod napuštene tvornice — objasni detektiv.

— To će ih skupo koštati! — procijedi Donald i ostade zamišljen nekoliko trenutaka.

Ostala dvojica su također šutjeli, pa Eddy počne pričati sve ono što Sickert nije mogao znati. Kad pomenu Dicksonovo povlačenje i »odlazak na liječenje« Sickert se tužno nasmiješi.

— Starom vječito predbacuju što se nije obračunao sa mnom — primijeti uzdahnuvši.

— Što sada da radimo? — upita Markinch.
— Ići ćemo doveče sa njim u tu vilu — odgovori detektiv.
— To ne može. Ne smijem vas uvaljivati u sve ovo. Ja ću to sam. Vi ćete mi pomoći ako prikupite podatke o tome tko je Jack Asgrimson, na čije se ime vodi kuća. Ostavite mi poruku gdje ćete biti, jer kad mi zatrebate, pozvat ću vas — zaključí Sickerl.

Iako su znali da ga je teško nagovoriti, Eddy i Arthur pokušáše da ga privole da ih povede sa sobom kad bude išao ispitati vilu.

— To ne smijem učiniti. Ali, zato ćete im?ti drugu važnu ulogu. Ako vam se ne javim do ponoći, obavijestite Scotland Yard i tražite da se ta vila opkoli i pretrese, jer će to značiti da nisam uspio — zaključí Sickert pružajući im istrgnuti list iz bilježnice, na kojem je bila ispisana točna adresa vile.

*

Bilo je već prošlo vrijeme ručka kad Eddy i Arthur završíše utvrđivanje identiteta Jacka Asgrimsona. Bilo je nešto u tim podacima što ih je vanredno uzbuđivalo. Zato su se žurili prema redakciji. Nisu ni primjetili da ih jedna velika siva kola prate.

— Da pojedemo nešto na brzinu — predloži Markinch kad stigoše do jednog restorana.

Zaustaviše se i izaðoše. U tom trenutku između njih i restorana stadoše velika siva kola. Dva policajca s revolverima u rukama, iskočiše iz kola i pozvaše ih da brzo uđu.

I najmanji pokret mogao bi značiti vašu smrt! — reče grubo jedan od njih.

Oni poslušáše. Bilo im je jasno da su ta dva uniformisana čovjeka, lažni policajci. Jedinu nadu su polagali u ono što im je inspektor Brown saopćio, da policajci vrše međusobnu kontrolu pomoću lozinke. Ali, nada ih ostavi kad vidješe kako, u kolima, lažni policajci zbaciše kape i ogrnuše se ogrtačima koji su sakrili njihove uniforme.

Sivi automobil je bjesnomučno jurio, prelazeći most na glavnoj saobraćajnici prema Southworku i skrećući na istok,

ulicom koja vodi prema Greenwichu. Kad stigoše do Woolidgea, zarobljenicima je bilo jasno da idu u pravcu one vile, čiju su adresu imali. Canford je mislio kako da uništi taj komadić papira. Obojica su šutjeli, u glavama im se rađala slika svega što im se može dogoditi zbog njihove neopreznosti. Sickert će misliti da su oni na slobodi i upast će u opasnost. Ako i njega uhvate? Banda će biti sigurna, jer Scotland Yard ništa ne zna o njihovim sumnjama, niti o vili na obali Temze.

Pogodili su kuda ih vode. Pred sivim automobilom otvore se teška velika vrata.

— Izlazite! — zapovijedi jedan od lažnih policajaca.

Uvedoše ih kroz niska vrata neke pomoćne zgrade. Unutra je bilo mračno i jedan od pratilaca upali džepnu svjetiljku, obasjavši stubište koje je vodilo naniže. Uperenim revolverima potjeraše ih naprijed do okovanih vrata. Pred vratima ih vezaše pa tek onda otvoriše teški lokot. Reza zalupi i škripnu, i onda se ukaza velika, ali niska podrumaska prostorija, ozidana kamenom.

— Dolazi društvo, sto mu vagona kitovog mesal dočeka ih glas mornara Macfersona, koji je bio vezan za jednu metalnu cijev koja je izbijala iz poda i prodirala kroz tavanicu prostorije. Zatim zločinci vozaše nove zarobljenike i povukoše se gaseći svijetlost. U prostoriji je bilo mračno kao u grobu. Mornar se raspitivao što se dogodilo i pričao je kako je uhvaćen i doveden ovamo.

— Tko je taj prokleti vrug koji stoji iza svega ovog? — upita on na kraju.

To bismo i mi htjeli znati — odgovori Markinch.

— Mislim da ćemo uskoro saznati — dodade Canford.

*

Toga dana Donald Sickert se vratio u svoje udaljeno sklonište. Zarobljenici su ga gledali očima iz kojih je sijevala mržnja. Kajali su se što su propustili priliku da ga ubiju. Proklinjali su svoju gramzljivost i nade da će se domoći bogatstva, jer su vjerovali da Lun ima ogromno blago. Ono što

je štampa pisala o Donaldu Sickertu navodilo je na zaključak da on još uvijek posjeduje novac i dragocijenosti koje su u svojoj karijeri stekli gangsteri Wiliams Maynard, Carmelo Falco i njihovi suradnici. Oni su stradali u obračunu sa Lunom, a njihova bogatstva su nestala.

Nitko nije znao da je Donald Sickert opremio veliki naučni laboratorij pokraj Temze, u Moulseyu, i u njoj radio na ispitivanju plemenitih i ostalih plinova. Tamo je podigao i nekoliko radionica, i oko sebe okupio desetak mladih pronalazača, čije su pronalaskе tvorničari odbijali, jer bi uništili njihovu industriju.

Nitko nije znao da se Sickert morao skrivati pod raznim imenima i likovima, i da zbog toga održava nekoliko skrovišta. Jedino je on znao da su njegova financijska sredstva iscrpljena, i da će izdržati još samo koji mjesec. A onda će se morati odreći krupnih samostalnih naučnih ispitivanja i da se ponudi nekoj tvornici ili naučnom institutu, gdje bi za tuđi račun upotrebljavao svoj ogromni talent i znanje stečeno tokom najraznovrsnijeg školovanja kroz koje čovjek može proći. Strepio je od tog dana.

I sada dok je promatrao dva osuđena zločinca, razmišljao je koliko truda i novca društvo utroši boreći se protiv kriminalaca beskrupuloznih političara i svega što prijeti mirnom čovjeku. A kad se pri tome dodaju ratovi? Čovječanstvo bi moglo živjeti u sreći i blagostanju da u svojim njedrima ne skriva toliko razornih snaga. Za trenutak njegove misli naslikaše svijet u kome žive potpuno ravnopravni ljudi... Pustinje Sahara i Gobi su cvjetni vrtovi, morske struje i plime daju energiju čovjeku, koji se ni time nije zadovoljavao, nego je upregao sunce da svoje zrake izliva u generatore hiljada sunčanih centrala... I čovjek putuje svemirom i silazi u dubinu oceana, i pjeva o novom sretnom životu, i živi vjekovima, obnavljajući svoj istrošeni organizam...

— Kada ćete nas ubiti, Sickerte? — prekide ga grubi Smithsonov glas.

Donald se trže i iznenađeno ga pogleda i pri tom mu oči zasvijetliše.

— Odmah razboj niče! — uzviknu i ustade.

— Znači, vjerujete da smo govorili istinu — procjedi Cabot pomirljivo.

Da. Noćas ću posjetiti tu kuću... A da vas ne bi dovodio u opasnost da izgubite šansu, imat ćete je odmah — odgovori on i poče pripremati mjesto za borbu.

Pomače sve pokretne predmete u drugu polovinu prostorije, a onda priđe zidu i poče okretati ručicu koja je do tog časa sklopljena i prikrivena malim goblenom. Sa stropa počela se spuštati metalna pregrada od valovitog čeličnog lima i stvori odjel u kojem nije bilo nikakvih predmeta, kojima bi se čovjek mogao poslužiti u borbi.

Smithson je sve to gledao ne trepćući. Srce mu je udaralo kao da će iskočiti iz grudnog koša. Bio je ustrašen, ali je u njemu živjela i nada da će svojom medvjedom snagom uspjeti savladati protivnika.

— Odvezat ću te, a onda se razgibaj i spremi — reče mu Sickert.

Dvije minute kasnije Smithson je stajao pokraj zida i raširenih ruku, motrio na Sickerta.

Udari prvi, jer to je oduvijek prednost — nasmija se Sickert i primače mu se.

Smithson zamahnu lijevom rukom, želeći upotrijebiti trik radi zavaravanja, i da udari desnom šakom. Ali on nije bio dorastao Sickertovoj vještini. Donald se izvi i pri tome tresnu Smithsona po vilici. Zatim poče padati udarac za udarcem, a Smithson još nije bio uspio da zada ni jedan jedini. Njegove ruke mlatarale su u prazno.

— Priđi mu bliže! Poduhvati ga! Ne daj da te mlati! — vikao je Cabot, trzajući veze kojima je bio prikovan na zid.

Smithson opsova i jurnu u klinč. Njegove ogromne šake nadoše protivnikov vrat. Donald napregnu vratne mišiće i munjevito progura svoje ruke između protivnikovih, i taj

trenutak iskoristi da ga udari čelom u lice. Smithson urliknu, ali ne ispusti Donaldovo tijelo, iako je morao pustiti mu vrat.

— Jak si! — huknu Sickert.

— Zadavit ću te kao pticu! Urlikao je Smithson.

Ali u tom trenutku nađe se u zraku, raširi ruke, da se dočeka i osjeti kako mu se protivnik izmače u stranu. Smrtonosni zagrljaj bio je prekinut.

— Nećeš mi pobjeći! — dahtao je Smithson, prilazeći pognut ispruženih ruku.

Bio je spreman upotrijebiti onaj strašan zahvat: da zgrabi protivnika, razjapi čeljust i ugrize mu nos ili što uhvati. Ali, baš tada ga pogodi jedan strašan udarac u usta. Zubi prorezaše kožu i mišiće, a neki ispadoše, polomljeni. Smithson pomisli da je Sickert sam davao, i da je prozreo njegovu namjeru da se posluži zubima. Zato samo zakrklja i nastavi ići naprijed.

Donald ga dočeka udarcem sječimice dlanom po vratu. Gangster jeknu i otkri prsa. Sickertova šaka pogodi ga usred grudi. Izgledalo je da to nije strašan udarac, ali baš od njega Smithson zastade, iskolači oči i zatetura.

Obim rukama hvatao se za grlo. Nešto ga je gušilo, i on poplavi u licu i pade bezglasno.

Je li to trik, Smithsone — upita Sickert.

Ali ovaj nije odgovarao. Njegove oči zakolutaše, tijelo mu se zgrči, i opusti. Bio je mrtav.

Zureći u njega, Sickert tek sada primijeti sve znakove srčanog udara. Ugojeni i preteški čovjek nije imao dovoljno jako srce za ovakvu borbu. Krajnja prenapregnutost tijela i krvotoka i snažan udarac u predjelu srca, učinili su svoje.

— Red je na tebi, Cabote — procijedi Lun i priđe novom protivniku, koji ga je gledao kao pile kome prilazi zmija.

Iako je bio odvezan, Cabot nije načinio nikakav pokret.

— Kreni, ili ću ja! — viknu Sickert dahćući, ne odmorivši se od prethodne borbe.

— Ne! Ne mogu... Ja neću da se borim... — promuca Cabot i sjedne na pod.

Sickert mu priđe, zgrabi ga za prsa i uspravi na noge.

— Bori se za svoj goli život bijedniče! — izazivao ga je Sickert.

— Ne mogu... Ubij ovako... — jedva izgovori Cabot.

Sickert ga je lako udarao, da ga pokrene, ali Cabot je samo jecao i cvilio, ne pokrećući ruke, kao da su mu paralizirane. Nije pokušavao ni zaštititi lice. Sickert zastade. Bilo mu je mučno udarati ovakvu bijedu od čovjeka. A ubiti ga bez da se brani, to nije mogao.

— Nećeš da se boriš? — upita Sickert još jednom.

— Ne... Ja to neću! — odgovori Cabot, i oči mu sijevnuše.

— Pobijedio si Cabote. To je bio jedini način da mi izmakneš. To će me koštati ovog skloništa, jer ti si zapamtio put i znaš da smo kod New Barnetta. Ali, kad se ne može drukčije... — uzdahnu Sickert i priđe zidu.

Podiže pregradu i htjede ponovno vezati Cabota, ali ovaj jurnu pokraj zida, prema maloj tezgi, na kojoj je bilo čekića, sječiva i metalnih poluga.

— Ne! Čuvaj se Cabote, — viknu Sickert.

Ali, bilo je kasno, jer Cabot sruši nekoliko flaša sa susjedne police. Staklo se rasprсну, i rasu po betonu. Sickert se naglo uhvati za usta i nos i pritrča najbližem ormaru. Brzo zgrabi za jednu ladicu i izvuče specijalnu gasmasku i navuče je na lice.

Cabot mu je prilazio, uznemiren držeći u ruci metalnu polugu. Ali, Sickert nije obraćao pažnju na njega, nego potrča vratima, i kada htjede za ih zalupi, vidje kako Cabot pada. Flaše i epruvete koje su se razbile, sadržavale su tečnosti koje naglo isparavaju i guše, a neke od njih su u tim količinama razvijale smrtonosnu koncentraciju.

Vani Sickert uključi dva prekidača. Začu se zujanje jakih ventilatora, koji su počeli izvlačiti zrak iz prostorije. Sickert je čekao čitav sat, pa onda navuče specijalno gumeno odijelo sa gasmaskom, i uđe. Izvuče nekoliko degazatora, vlastite izrade, i posu sobu tečnostima i nekim prahom. Tek onda priđe Cabotu, koji je bio mrtav.

Bilo je veče, kad Sickert, uz najveći napor, izvuče oba mrtva tijela i ubaci ih u automobil. Zatim pokupi potrebne stvari i poče se spremati. Bilo je zanimljivo vidjeti kako bira luksuzno

večernje odijelo, stavlja jedan revolver pod pazuh, a drugi u džep. Uz sve to, stavi u džepove i nekoliko epruveta, ampula od plastične mase, jedan dug i jak nož i nekoliko drugih sitnica, a zatim uze luksuznu torbu od crne kože, i izađe.

Vozio je do Trent parka, a onda se uputi prema Enfieldu. Kod rječice skrenu prema Edmontonu. Na tom mjestu bila je lijepa i njegovana šuma, u kojoj su se vidjeli vrhovi neakvih tornjeva. Na kraju šume Sickert zaustavi, osvrnu se i brzo izbaci leševe, zatim pođe, i, povećavajući brzinu, stiže do glavne saobraćajnice, koja od Tottenhama vodi prema City ju.

Bilo je veče, i čitava rijeka automobila tekla je u oba pravca. Sickert je bio zamišljen, i trže se kad umalo ne naletje na jedna kola. On mahnu vozaču i obiđe ga. Vozio je prema mostu na Temzi. Iza mosta zaustavi i priđe telefonskoj govornici. Pozva policiju i saopći gdje mogu naći dva leša.

— A tko javlja? — pitao je dežurni narednik.

— Možda biste željeli i moju posjetnicu, kompletan iskaz i biografiju mrtvih! — odvrati Sickert.

— Ne šegećite se, ako već hoćete da nam učinite uslugu — zabrunđa narednik.

— Onda se obratite Scotland Yardu. Njih interesiraju izvjesna gospoda Smithson i Cabot . . . da, Smithson i Cabot. Mislim da su se tako zvali ta dva mrtvacu — doda Sickert i spusti slušalicu.

*

U usamljenoj vili kod Temze, blizu Woolidgea, postade živo kad oko dvadeset i jednog sata stigoše velika crna kola. Iz njih izađe čovjek u večernjem odijelu. Pokraj njega je koračala lijepa Genevieve Dupont. Ona je ispod oka posmatrala čovjeka koji ju je doveo ovamo. Predosjećala je da se događa nešto čudno.

Pravi joj društvo, Jack — obrati se novodošli čovjeku koji je otvorio ulazna vrata.

— Hajde, ljepotice! — pod viknu ovaj grubim glasom, i povede je u vilu.

Gurnu je u jednu prostoriju koja nije imala prozora i bila je duga svega deset i široka pet stopa. Bila je to ispražnjena

garderoba. —

— Što radite sa mnom? — upita ona prestrašeno.

— Čekaj ovdje! — viknu ljudeškara i zaključa masivna vrata.

*

Tri zarobljenika ocjenjivali su da je između dvadeset i jedan i dvadeset dva sata. Sa svakom minutom njihovo uzbuđenje je raslo.

— On će doći, ja to znam kao što znam da se zovem Samuel Macferson! — govorio je mornar.

— Ali, ovdje je desetak prokletih razbojnika, a mi nismo mogli izvijestiti nikoga — uzdahnu Eddy Canford.

— Utišajte se, čujem nešto! — opomenu ih Arthur Markinch.

I zaista, pred vratima se začuše koraci, a onda se upali svjetlost. Pet ljudi, sa revolverima u rukama, uđoše u prostoriju, odvojiše vezane od cijevi i alki, a onda ih potjeraše pred sobom.

Uvedoše ih u vilu. Kad se pred trojicom zarobljenika otvoriše vrata velikog salona, oni zastadoše, zapanjeno zureći u čovjeka koji je sjedio u velikoj i udobnoj naslonjači.

— Vi? — sad mi je jasno na koga me je podsjećao vaš glas! — jetko uzviknu detektiv.

— A na što to, mladi čovječe? — nasmija se lord Archibald Halliburton, jer to je on bio pred trojicom zarobljenika.

— Na čovjeka koji se javio kad sam telefonirao iz Smithsonove vile kod rezervara. Ti ste »Glavni«! — odgovori Eddy.

— Znači, Smithson i Cabot su izbrbljali ono što su znali. Ali, ovo što ste sada izgovorili samo je vaš zaključak. Ipak, on je ispravan. I milo mi je što sam ga čuo, jer mi to potvrđuje da ste bili s tim famoznim Lunom, da znate gdje se on nalazi i što zna, nastavljao je Halliburton.

Eddy se ugrize za usnu i ušuti, videći da se zaletio. On je i danas, kad je saznao da policija nije uhapsila Macfersona, posumnjao da u svemu nekakvu uolgu ima taj lord. Ali, nije mislio da je on »Glavni«. Sada je izrekao novu sumnju, koja je odmah potvrđena.

Njegovo razmišljanje prekidoše lordove riječi:

— Vi i taj Lun ste nas pritijesnili. Sva je sreća što je on u zavadi s policijom, pa je nije obavijestio. 1 vas dvojica, glupani, šutjeli ste o tome. Inače bi ovdje već sve vrvjelo od policajaca i agenata. Kako ste saznali za ime Asgrimson?

Njih trojica su šutjeli.

— Nećete govoriti? U redu! Mi ćemo vam odriješiti jezike. Ali prije toga ćemo dočekati tog vražjeg Luna. On će večeras doći ovamo, jer uobražava da će se sam obračunati sa mojih desetak najvjernijih ljudi. Pogodio sam da je to njegovo maslo čim me je prijatelj obavijestio da se vas dvojica raspitujete za Asgrimsona... a otmica usred bijela dana je neprijatan posao.

— Nije za lažne policajce — upade Markinch.

— Važna je vještina — nasmija se Halliburton. — Vjerujem da nisam pogriješio što još čekam ovdje. Moji ljudi su u zasjedi, i Sickert će uletjeti. A ako bi ia hulja pozvala policiju, izlaz iz vile je osiguran. Lord Archibald Halliburton će zauvijek nestati, ali njegovi neprijatelji će biti mrtvi.

— Zašto ste me angažirali da tragam za Genevievom, kad je otmica djevojaka bila vaše djelo? — ne izdrža Eddy a da ne postavi pitanje.

— Ovdje ja postavljam pitanja. Ali, odgovorit ću na to vaše — nasmija se lord. — Trebalo mi je da u toku akcije imam nekog tko će saznati je li policija otkrila kakav trag. A kad je došla Lunova prijetnja, znao sam da vi trebate da budete moj detektiv. Kome nije poznato da ste se vi sprijateljili sa tim čovjekom. Kako vam izgleda moja logika Eddy Canforde?

— Nije bez osnova. Ali zločinac uvijek u nečem pogriješi — odgovori Eddy.

— To je istina. I ja sam pogriješio kad sam povjerovao da su Smithson i Cabot sposobni za taj veliki poduhvat. A oni su se polakomili za Lunovo blago i htjeli su ga natjerati da propjeva. Zato sada ja moram gasiti vatru — razmišljao je lord Halliburton glasno.

— Vaš brod tone, i ništa ga neće spasiti da ne ode u vražju mater. A vi, lopovski kapetane, potonut ćete ravno Luciferu u

zagrljaj! — opsova mornar.

Zaveži, morski razbojnice! Dosta si nam bacao klipove pod noge! — viknu lord.

Dok su se u vili vodili razgovori koji su nagovještavali mučenje i obračun, nedaleko od Temze zaustavio se jedan automobil. Iz njega je izašao čovjek u crnom večernjem odijelu. Polako je hodao, obuven u gumene kaljače, koje su štitile lake crne cipele od jesenjeg blata i vlage kraj rijeke.

Bio je to Donald Sickert. On priđe zidu sa one strane sa koje je bilo najteže savladati tu prepreku. Ali nije pokušavao preskočiti ga. Samo otvori torbu i iz nje izvadi tanku ali široku i dugu kutiju, u kojoj je, na pamučnoj podlozi bilo poredano mnogo nježnih ampula.

Uzimao je jednu po jednu i bacao ih preko ograde. Zatim obiđe oko zida i na više mjesta baci po jednu ampulu, sve dok ne stiže na isto mjesto sa kojeg je počeo.

— Osluškiavao je. Tihi topot nogu iza garaže i oko kuće opomenu ga da je netko čuo prskanje ampula, čije, kao mjehurići od sapuna tanko staklo nije proizvodilo jak šum, ali se ipak moglo čuti kad prasne.

— Sickert pogleda na svjetleće brojke svog ručnog sata, a zatim izvadi i otkoči revolver. Prilazio je zadnjem ulazu koji je vodio na betonsku stazu prema rijeci. Izvadi otpirač i brzo otključa vratnice, koje škripnuše kad ih otvori. Ali, nitko se ne pojavi, i on pođe duž zida. Priđe garaži i iza džbuna zimzelena nađe čovjeka koji je spavao. Gurnu mu pod nos nekakav predmet. Začu se lagano šištanje, slično šumu raspršivača parfema.

Obišao je sve kutke i našao šest zaspalih ljudi, čije revolvare baci u vrtno džbunje, i svakom podnese šišteći predmet pod nos. A onda priđe prozoru koji je bio odškrinut. Prozori u prizemlju bili su niski. On se nagnu kroz taj odškrinuti. U sobi, pod prozorskim zastorom, ležao je čovjek sa automatskom puškom preko grudi, a pokraj njega je bila jaka džepna svjetiljka. I nad licem tog spavača začu se puhanje male pumpe.

Isti postupak se ponovi kod prozora sa zadnje strane kuće. Ali tu Sickert uđe i osmotri zamračenu sobu. Gumene kaljače prigušivale su njegove korake. Otvori vrata i proviri u hodnik. U dnu hodnika bila su vrata koja su vodila u prostoriju pokraj salona.

U trenutku kad je prilazio tim vratima, čuo je kako netko upade u salon s druge strane.

— Uzbuna! Svi su mrtvi! On dolazi! Vikao je netko.

Sickert naglo otvori vrata i ubaci nešto unutra. Začu se prasak stakla. — Tko? Što se dogodilo — vikao je lord Archibald Halliburton, potežući revolver.

U tom momentu primijeti da su otvorena vrata, iza kojih se nalazio Sickert i opali u zamračenu prostoriju. Pucao je povlačeći se prema malim vratima koja su se nalazila iza njegovih leđa. Četiri gangstera i Jack Asgrimson također otvoriše vatru na Sickerta.

Tri zarobljenika baciše se na pod. Ali, u istom momentu kad lord nestade kroz mala vrata, osjetiše da gube svijest. I četiri gangstera se zateturaše, povukoše obarače u posljednjem trenutku i revolveri planuše.

Na vratima se već pojavi Sickert, i vidje kako Asgrimson nehotice opali u svog druga. Slijedećeg trenutka Sickert pojuri, preskoči preko nepokretnih tijela i držeći ovlaženu maramicu na ustima, dotrča do malih vrata i pođe ulaznim hodnikom. Iza prvog ugla, odakle su počinjale stepenice koje su se spuštale nekud dolje, ugleda lorda Halliburtona. On je ležao potrbuške, raširenih ruku, a nad njega se nadnosio čovjek sa revolverom u ruci.

Sickert u trku opali, i čovjek ispusti oružje, padajući. Bio je to stražar na tajnom izlazu, kroz koji je trebalo da pobjegne lord sa svojim ljudima.

— Ima li još koga tamo? — pokazao Sickert prema stubištu.

— Ne... Nikog... Ja sam čekao...

— Zakrklja ranjenik, i izgubi svijest. Sickert podiže njegov revolver i gurnu ga u svoj džep, a onda okrenu lorda da mu pogleda lice. Iznenadi se prepoznavši ga, jer ga je još davno

viđao u najotmjerenijim lokalima, i znao je tko je on. Povuče ga hodnikom do sobe u kojoj su ležali onesviješteni i čudnim plinom opijeni ljudi. Sastav tog plina pronašao je u svom laboratoriju sam Sickert, i njegovu tajnu je uspio očuvati dosad. Djelovanje plina nije bilo dugotrajno, ali je bilo brzo i efikasno. Zato Sickert požuri sa vezanjem uspavanih zločinaca i odriješi svoje prijatelje. Prvi se pokrenu mornar.

— Znao sam da ćeš dojedriti, Done. Nema te proklete bure koja bi pocijepala tvoja jedra! — radovao se, ustajući i grleći svog prijatelja.

Za to vrijeme i ostali se osvijestiše.

Brzo pretražite dvorište i zgradu, da se negdje nije zadržao koji od lordovih ljudi — upozori ili Sickert.

— One što su bili u zasjedi uspavao sam čvršće, ali treba ih svezati.

Detektiv i reporter zgrabiše revolvere i istrčашe iz salona. Mornar učini isto. Idući hodnikom, začu lupanje iz male komore. Ukrenu ključ, i naglo se skloni.

— Izlazi! — viknu. Začuše se silni koraci i lupkanje potpetica, a onda se na vratima pojavi preplašeno lice Genevieve Dupont. Kad ga ugleda, njene usne se razvukošć, oči joj se napuniše suzama i radošću.

— Oh! Mon amie — uskliknu ona na svom materinjem jeziku, i zagrli Macfersona. On je stajao kao ukupan i treptao začuđenim očima.

— Otkud vi ovdje? — iznenadi se.

— Zatvorili su me — objasni ona jednostavno.

*

Polu sata kasnije, u velikom salonu sjedili su, vezani za stolice, lord Archibald Halliburton i njegovi ljudi. Njihova smrknuta lica nisu mogla sakriti strašno čuđenje. Kako su savladani, i što se to dogodilo? Kakva je to misteriozna sila pokvarila sve njihove račune? Što će biti s njima?

— Odgovor na sva ta pitanja mogao je doći samo od četiri čovjeka, koji su ispijali dobro lordovo piće i razgovarali sjedeći

u dubokim naslonjačima na kraju salona. Pokraj njih bila je i Genevieve.

Znala sam da lord nešto krije od mene, ali nisam mogla ništa otkriti. Ono večer kad smo se rastali od gospodina Samuela, nehotice sam čula kako pita da li je uhvaćen. Nisam znala o kome je riječ dok nije spomenuo one dvije hiljade funti. Tada je počelo da mi biva jasno. Strašno sam se uplašila — pričala je ona.

— A kako se dogodilo da vas dovedu ovamo? — pitao je Sickert.

— Slušajući njegov razgovor sa nepoznatima, ja sam se prosto skamenila i ostala nepomična. Primijetio je da sam izašla iz kupaonice i da sam čula razgovor. Pročitao je to iz mojih očiju, punih straha. Jednostavno me je zatvorio, i večeras me doveo ovamo — odgovori ona.

— A zašto je udesio da i vas otmu? — umiješa se Markinch.

— Možda sam sama kriva. Pričala sam koliko lijepih prijateljica imam u večernjoj školi. Jednom sam mu ih i pokazala. Bila sam, u neku ruku, mamac za ostale... a i bio me je sit... to sam osjećala.

— Ovako je mogao otarasiti se vas i još na vama zaraditi — nasmija se detektiv.

— Zbog toga ću mu razbiti sve zube, i tako mu utući pramac da nikad neće moći razlikovati se od krme — upade mornar. Svi se nasmijaše. A zatim pođoše prema vezanim zločincima. Dok su ih promatrali, mornar primijeti jedan putnički kovčeg. Otvori ga, i oči mu zablistaše.

— Ovo je pravo gusarsko blago! — uzviknu.

Ovdje je i moj novac. Uze jedan svežanj novčanica koje su virile iz otvorene koverta, na kojoj je mornar svojom rukom nešto zbrajao i oduzimao.

Svi okrenuše glave prema njemu. A zatim priđoše kovčegu. Bio je pun novčanica i dragocjenosti.

— Lord je danas povukao sav svoj novac iz banke reče Genevieve.

Računao je da će morati nestati — primijeti detektiv.

— Ostavite to! To je moje, grabljivci! — viknu lord, i lice mu poplavi od naprezanja.

— Ne vjerujem da tu ima išta tvoje — primijeti Sickert.

*

Reporter Markinch je već bio skicirao prvi izvještaj za jutarnje izdanje, i unaprijed je stvarao sliku uzbuđenja koje će toga dana izazvati među čitaocima. Nedostajali su mu samo podaci o tome kako je lord Halliburton zlikovac i otmičar. Zbog toga pride Sickertu i objasni svoju želju.

— Nemamo mnogo vremena. Ti ne možeš javiti ništa dok ja ne nestanem — odgovori Sickert.

— Ali, makar samo najvažnije — molio je Markinch.

Sickert kimnu glavom i pride vezanom lordu. Nekoliko dugih minuta ga je samo gledao. Prvi put u svom životu koristio se onim što su ga naučili hipnotizeri dok su ga spremali da postane veliki vođa svjetskog gangsterskog saveza. Uz mnoge naučne discipline, on je svojim ogromnim talentom svladao i mnogobrojne vještine, trikove, pa i hipnozu. Ali, postavši humanista, učenjak, ljubitelj ljudi i prirode, i borac protiv onih koji su htjeli da od njega stvore sebi sličnog, i još opasnijeg zločinca, Sickert još nije imao prilike da isproba svoje hipnotizerske i sugestivne sposobnosti.

Earl Halliburton gledao ga je neprijateljski, ali u njegovim očima je osim mržnje bilo i puno straha i neizvjesnosti. To je i razbijalo njegovu volju, i on pokuša skrenuti pogled.

— Gledajte u moje oči... Vi to morate... Gledajte... — ponavljao je Sickert, prelazeći rukom preko Halliburtonova lica.

Prenapregnuti živci i mnoštvo uzbuđenja zamorili su lorda još prije ovog momenta. On sada osjeti kako mu volja popušta, i kako neodoljivo pada pod utjecaj volje tog drugog čovjeka.

— Vi ste umorni. Treba se odmoriti... Vi ste umorni... Vaše oči se sklapaju. Vi treba da se odmorite kad nam sve ispričate... Zatvorite oči i pričajte... Zatvorite oči... pričajte — ponavljao je Sickert uspavljujućim tonom, u ritmu lordovog disanja.

Earl Halliburton duboko uzdahnu, njegovi kapci lagano zatreptaše i on zatvori oči. Nastupao je prvi stupanj lake hipnoze. Sickert i nije htio da izazove duboku hipnozu, hipnotičku komu. Njemu je trebalo da lord bude svjestan svega, ali da nema volje da se odupre zahtjevu da sve ispriča.

Vi ćete nam ispričati sve što želimo saznati, Vi trebate ispričati... — još nekoliko puta ponovi Sickert, a na licu mu se ukazaše sitne kapljice znoja.

Lordovo disanje postade ujednačeno, a Sickert pokretima ruku u tom ritmu nastavi održavati stadijum lake hipnoze.

— Kad ste prvi put napravili nešto ružno? Sjetite se kad ste izvršili prvi zločin! — reče Sickert.

— Ja... bio sam u Irskoj na očevu imanju... Jack je bio tamo...

— Koji Jack?

— Jack Asgrimson, upravnik imanja... Meni se sviđala seoska ljepotica Joana... Asgrimson ju je oteo i nagovorio da uživam... Ona se poslije objesila, a mi smo sakrili leš...

— Gdje su bili vaši roditelji i brat?

— Bili su u Londonu... oni nisu nikada saznali što se dogodilo... Policija nije sumnjala na nas. Nitko nikada nije saznao... Poslije su roditelji umrli, a brat je imanje prepustio meni... On je otišao u diplomate.

— Kako ste postali vođa bande?

— U Parizu sam se upoznao sa Normanom Hogartom... Gubio sam na kocki, i poslije... On mi je pomogao... Pozvao sam ga u Englesku. On je predložio da nabavljamo djevojke za Richarda Billberyja.

— On vas je povezao sa Smithsonom i Cabotom?

— Jest... Billbery je bio veza sa Južnom Amerikom. A Hogart je bio »Glavni« ovdje...

— Gdje je on sada?

— Morao je otići u Kanadu. Tamo je i sada... Ne znam što radi, ali znam da je bio povezan sa Billberyjem.

— Kako ste vi postali »Glavni«?

— Uvijek sam htio otrgnuti se, ali Asgrimson mi je rekao da naši poslovi stoje vrlo rđavo. Morao sam bratu predati imanje u

Woodfordu, a imanje u Irskoj smo prodali zbog dugova... Bilo je sve gore, a ja sam mnogo trošio...

— Kako ste došli na ideju da izvršite veliku otmicu?

— To su predložili Smithson i Cabot. Njihova zamisao mi se nije sviđala, ali to je bio jedini način da dođem do više novaca, jer su dugovi bili porasli...

— Kome ste htjeli da ih prodate? — to ni ja ne znam...

— As kime ste vodili pregovore?

— Ne znam tko je on. Dolazio je kod mene i predstavljao se kao Black. On nam je isplatio deset hiljada funti. Dvije hiljade sam dao Smithsonu i Cabotu... Trebalo je da im predam i ostalih osam hiljada kad preuzmem djevojke i ukrcam ih na svoju jahtu, a kasnije još deset hiljada kad primim novac od Blacka.

— Zašto im niste dali odmah novac?

— Nisam ni imao namjeru to učiniti... Asgrimson mi je rekao da je najbolje da ih...

— Ubijete...

— Trebalo je da ih se oslobodim. To je Asgrimson uzeo na sebe. Imali smo svoju grupu... Te ljude smo imali još otkad je otišao Hogarth... Njih smo htjeli...

— I njih da poubijate?

— Trebalo je da ih Asgrimson pozove u naš dvorac kod Hartforda, gdje bismo ih opili i otrovali... Tamo smo mogli lako izbrisati sve tragove... Prisutnima je zastajao dah od ove priče. Lordovi ljudi su iskolačenih očiju gledali čas »Glavnog«, a čas Asgrimsona. Jack je stiskao zube, i svaki dio tijela bio mu je napet kao da će puknuti.

— On laže! Želi svaliti sve na mene! — promuca.

Sickert mahnu na njega, ali kako ovaj nije prestajao gundati, trebalo ga je umiriti. Mornar shvati što Sickert želi, i njegova šaka poleti samo jednom. Asgrimsonova glava klonu.

I tako biste vas dvojica ostali sa novcem i bili oslobođeni svih svojih saučesnika. Što ste poslije namjeravali?

— Meni je bilo dosta Asgrimsona... On je morao umrijeti, da bih ga se oslobodio zauvijek... Jack je čudovište!

Reporter je brzo bilježio, a kod ovih riječi skoro mu olovka ispade iz ruke. Nije vjerovao da će ikada sresti ljude o kakvima je samo čitao u starim knjigama, o razbojnicima, gusarima i plemićima — zločincima.

Čovjek, koji je i sam bio čudovište nije to priznavao ni pod hipnozom, nego je sav teret bacao na svog upravnika imanja, sa kojim je počinio toliko zločina.

Ostali su bili uzbuđeni. I sam Sickert je drhtao od te ispovijedi. Sada mu se niz lice slivao znoj u krupnim kapljicama.

Zbog toga poželi skratiti tu ispovijed i da detalje prepusti dugim policijskim istragama i saslušanjima. Znao je da će ovo priznanje, makar i pod hipnozom biti dovoljno jer ga je čulo desetak ljudi. A istraga će prikupiti ostalo, i odvesti lorda i Asgrimsona na stratište. Trebalo je samo saznati još tko je bio posrednik ili glavni trgovac. Zato Sickert nastavi s ispitivanjem:

— Gdje je trebalo predati djevojke i kada?

— Ne znam... Trebalo je da isplovim svojom jahtom do nekog otoka... To bi mi Black javio u momentu polaska. On me je nadzirao...

— Kako se može pronaći taj Black?

— Ja i Asgrimson smo to pokušali... Saznali smo da dolazi u »Longia bar« u predgrađu Dulwich... To je bar uređen na orijentalni način... Tamo dolaze Orijentalci...

— Kako ste to saznali?

— Ranije smo slučajno prolazili tuda, i primijetili ga... Poslije smo nekoliko puta iz automobila motrili na ulaz u taj bar, i vidjeli ga... On dolazi skoro svake noći...

— Je li mu poznato da ste otkrili gdje se može vidjeti.

— Nije... Mi smo bili oprezni... Morali smo paziti, jer ovo je bio veliki posao... Hogarth je pričao da se takve ljepotice prodaju po petnaest hiljada funti sterlinga svaka...

— A koliko je Black trebao platiti vama?

— Po dvije hiljade za svaku...

— Kako izgleda Black?

— Lako ga je prepoznati... Ima krupnu bradavicu pokraj lijeve nozdrve, a na vratu veliku pigmentsku mrlju, koja mu se proteže do uha... On je krupan prosijed čovjek... Ima iks noge koje mu pri hodu udaraju u koljenima.

— Što još znate o njemu?

— Govori naglaskom koji odaje strano porijeklo... Ništa više ne znam o Blacku . . .

U tom trenutku Sickert počne brisati lice i njegove misli odlutaše. Ovdje je bilo sve svršeno. Ostajao mu je samo Black. Zbog toga njegovi pokreti prestadoše. Lord otvori oči. Gledao je umorno i prestrašeno, kao da ne shvaća što se dogodilo.

A tada Sickert naglo istrže revolver. Uperi ga u detektiva, reportera i mornara.

— Ruke u vis! — viknu problijedivši. Oni su ga začuđeno gledali.

— Veži ih Macfersone! Brzo, jer ću... zaprijeti Sickert revolverom.

— Veži i djevojku!

Mornar posluša.

— Podite preda mnom! — naredi Sickert.

Oni podoše gundajući. Pred komorom zastadoše.

Otvori vrata — zapovijedi Sickert.

Zatim dva prijatelja i djevojku grnu unutra, a onda zaključa vrata i priđe mornaru.

— Slušaj, Same. Evo ti revolver. Vezat ću te tako da se možeš osloboditi jednim pokretom. Ostavit ću te u sobi kod zločinaca. Ako nekom od njih uspije olabaviti veze, pucaj ravno u glavu.

— Mislim da te shvaćam. Ponesi i mojih dvije hiljade funti — nasmiješi se mornar.

— Treba mi vremena da potražim Blacka. Ako bismo odmah pozvali Scotland Yard, oni bi se tu umiješali, i možda bi Black nestao. On još ne zna da je Halliburton uhvaćen, i to ne smije do jutra saznati.

— Pobrinut ću se da bude tako — složi se mornar.

— Ali budi oprezan. Oko pet sati oslobodi se »veza« i pusti Markincha i Canforda. Onda pozovite Scotland Yard. Dok oni

saznaju sve ovo što smo mi saznali, i dođu do »Longia bara«, ja ću već učiniti što se može, — zaključí Sickert.

Zatim veza mornaru ruke, tako da ih može osloboditi jednim pokretom, ali da izgleda kao da je upetljan do ramena. Odvede ga u salon i veza mu noge na isti način leao i ruke. Bili su to lažni čvorovi, kakve prave opsjenari i mađioničari. Mornar je psovao tako da se i vezanim razbojnicima dizala kosa na glavi.

Ako produžiš kleti i proklinjati, zapalit ću ovo vražje gnijezdo, i svi ćete biti ispečeni! — grubo mu doviknu Sickert.

Ali, pri tom, kao slučajno, spusti blizu mornara jednu automatsku pušku. Pokupi ostalo oružje, a pušku »zaboravi«. Zatim obiđe zgradu držeći revolver u rukama. Provjeri i zaključa ulazna i ostala vrata, a zatim se vrati u salon. Uze kofer sa novcima i dragocjenostima i nestade kroz mala tapecirana vrata. Lord je urlao, videći kako ostaci njegovog bogatstva nestaju putem kojim ih je on sam namjeravao odnesti.

Sickert pođe hodnikom, spusti se u podzemni prolaz i pođe njime. Išao je tako više od dvjesto yardi, a onda se nađe pred jednim željeznim vratima, u čijoj je bravi bio ključ. Okrenu ga i povuče vrata. Bila su teška, a sa druge strane maskirana kamenim blokovima, pričvršćenim za njih. Sickert se nađe u nekom podrumu. Osvrnu se, i vidje kako se vrata sama zatvaraju, a blokovi kamena uklapaju u kameni podrumski zid.

Pope se gore, i vidje da se nalazi u nekoj kućici. Netko je tu već bio dovezao Halliburtonova kola, a tu su bila i kola njegovih lažnih policajaca.

Lun pažljivo pregleda kućicu, da provjeri da li možda tu nije ostao netko od Halliburtonovih ljudi. Nije bilo nikog.

Onda izađe i uputi se prema mjestu na kome bijaše ostavio svoja kola. Nekoliko minuta kasnije vozio se prema Dulwichu. Prolazio je kraj željezničke stanice. Svrati u staničnu garderobu i predade kovčeg sa novcem i dragocijenostima. Zatim brzo napisao kratko pismo i stavi uz njega u kuvertu i potvrdu za kovčeg. U pismu adresiranom na jednog prijatelja, pisao je da mu sačuva potvrdu a ako se on ne javi za pet dana, da potraži mornara Samuela Macfersona i preda mu potvrdu. Taj prijatelj

poznavao je Sickerta pod sasvim drugim imenom, i kao inženjera, jer je i sam bio inženjer, i divio se Sickertovim idejama i sposobnostima.

Sredio je sve što je potrebno za slučaj da mu se nešto dogodi. Tako će barem njegov siromašni prijatelj biti osiguran.

Veselo, ali tiho, zazvižda neku pjesmu, i sjede za volan. Njegova kola probijala su se kroz maglu, i bilo je čudno kako se vozač usuđuje da po magli vozi takvom brzinom.

*

»Longia bar« nalazio se u velikoj zgradi čiju starost nisu mogla prikriti ni brojna renoviranja, a zauzimaio je dva od ukupno četiri kata. Bio je to jedinstven bar u Londonu. Imao je luksuzno uređenu salu sa varijetetskom pozornicom. Ali u toj sali je mnogo što podsjećalo na Istok, na muslimanske zemlje i ljude. Čak su i prodavačice cvijeća nosile šalvare i prozirne koprene, koje nisu ništa prikazivale ali su privlačile pažnju.

Kad Sickert uđe, baš se davao drugi dio poslijeponoćnog programa. Na pozornici su uz istočnjačku glazbu, plesale plesačice u prozirnoj odjeći načinjenoj onako kako se zamišlja odjeća haremskih ljepotica iz doba Harun-Al-Rašida. Njihov ples vitkim strukovima i trbusima uzbudivala je publiku, i nitko nije obraćao pažnju na pridošlog.

On prođe duž zida kroz malu salu i uputi se k jednoj praznoj loži, na kojoj su zavjese bile podignute i zakačene pod grbom sa mjesecom i zvijezdama.

Promatrao je prisutne u polumraku, ali Blacka nije nigdje vidio. I baš u trenutku kad se program završavao, i palila se velika svjetla, ugleda čovjeka koji ustade iz susjedne lože i pođe prema prolazu, između razmaknutih zastora. U posljednjem trenutku primijeti Sickert crvenu mrlju na neznančevu vratu.

Ustade i požuri za njim. Ugleda kako ovaj prođe kroz salon, u kome nije bilo stolica, nego su se duž zidova redali nasloni i šilteti sa mnogobrojnim jastucima. Na stočićima uz pepeljare stajale su zdjelice pune slatkiša, pokrivenih staklenim zvonima.

Sickert zastade kod zavjese i primijeti kako čovjek mahnu rukom dvojici ljudi koji su sjedili na šiltetu u uglu salona i pili tursku kavu, sipajući je iz bakrenih džezvi, kakve se rijetko viđaju u Engleskoj.

Dva čovjeka srknuše još jednom iz svojih šalica, a onda se uputiše k hodniku. Prateći ih pogledom Sickert pođe za njima, probijajući se između mnoštva gostiju koji su se vrzmali od salona do salona po hodnicima. Vidje kako uđoše u jednu pobočnu prostoriju. On opipa revolver i otvori vrata.

Pogled mu pređe preko separea u kome su se nalazila četiri divana, pokrivena svilom i jastucima. Iznad svakog divana nalazila se zavjesa, koja se mogla spustiti jednim pokretom. Na sredini je bio prazan prostor, a u jednom dijelu sale stajao je stol sa pet dubokih naslona, koji su potsjećali na fotelje, ali nisu bili to u evropskom smislu riječi.

Na sjedištima oko stola nalazila su se tri čovjeka. Sickert odmah prepoznade Blacka. Opis koji mu je dao Halliburton sasvim mu je odgovarao. Velika bradavica pokraj nosa bila je siguran znak, a upadljiva i vidljiva je bila i pigmentna crvena mrlja na vratu ispod uha.

— Ovdje je zauzeto — reče Black gledajući namršteno Sickerta.

— Nisam znao — odgovori ovaj polako i pruži ruku iza leđa kao da želi napipati bravu.

Pod prstima osjeti veliku brončanu rezu, kakvom su ovi separei uvijek snabdjeveni. Navuče je i onda brzo izvuče revolver.

— Neka se nitko ne makne, inače ću ga poslati s istočnjačkog raja ravno u pakao! — viknu Sickert i koraknu naprijed.

— Tko ste vi? — upita Black.

— Ovdje ja postavljam pitanja, Black! — opomenu Sickert. Čovjek sa bradavicom na licu problijedi.

— Ovdje se nitko ne zove Black! — upade jedan od prisutnih.

— Ne miješaj se Hofe! Ovaj čovjek nešto zna... — procijedi Black — jeste li iz policije?

— Nisam — odgovori Sickert razmišljajući kuda će ga odvesti ovaj razgovor.

— Saznali ste onda nešto od »Glavnog« ? — upita dalje Black.

— Sve sam saznao — odgovori Sickert.

— Možemo li se nagoditi? — na primjer, pet hiljadarki.

— Malo je. Halliburton je dao dobrovoljni prilog u dvostrukom iznosu — nasmije se Sickert.

— Što vi predlažete? — upita zatim Black.

— Govorite sve o otmici djevojaka. Za koga radite? — reče Sickert.

— Mi nemamo ništa sa tom otmicom. Nitko nam ne može dokazati vezu sa Halliburtonom. Njegove tvrdnje su obične laži — ironično odgovori Black.

— Zašto ste mi nudili pet hiljada?

— Da ne pravite nepravilike. Ja imam diplomatski imunitet, i morao bih otputovati, a to bi me koštalo više nego pet hiljada.

— Otputovat ćete besplatno, ali u ništa? Brojiti ću za svakog po deset, a onda pucam. Moj revolver ima prigušivač... Dakl, prvo Black. Jedan dva...

— Njegov revolver bio je uperen u Blacka. Kod sedam Black ne izdrža nego se baci na zemlju i potrže revolver. Sickert opali, i začu se zvuk kao da se vadi čep iz flaše mineralne vode. Blackova glava klonu čelom na pod, i na vratu mu se ukaza mlaz krvi. Metak ga je pogodio u čelo i izašao mu ispod potiljka.

Ostala dvojica su preplašeno gledali.

— Govori Hofe! Tko je kupovao bijelo roblje! Za koga radite? I gdje, i kome je trebalo da budu predate djevojke? Gdje su dokazi? Jedan, dva tri...

— Govorit ću! Prestanite! — jauknu Hof.

— Brzo! A čim osjetim laž, pucat ću! — zapovijedi Sickert.

— Šifra je u Antonijevom stanu. — Tko je Antonio?

— Black se tako zove. Stanuje u ulici St. James broj 212, na trećem katu. U njegovoj kasi je šifra za pisma koja dobivamo. On ih ima nekoliko sada u džepu. Večeras je trebalo da ih uništimo.

Hof zastade.

— Zašto da ih uništite?

— Gubila su vrijednost. Večeras je trebalo da se posavjetujemo što da predložimo. Antonio je već napisao izvještaj centrali.

— Gdje je centrala?

— U Basri... adrese lica sa kojima saobraćamo su uz šifru, i ima ih i Antonio u svojoj bilježnici.

Dok je Hof govorio, treći gangster ga je gledao ispod oka.

A onda iznenada potrže revolver i bacivši se iza njega opali mu u potiljak. Hof se sruši, a gangster pokuša opaliti i u Sickerta, ali ovaj je bio brži. Probi mu ruku iznad lakta, i on ispusti oružje.

— Pričat ćeš sve što treba — uzdahnu Sickert.

A onda brzo sveza ranjenog, začepi mu usta strgnutom zavjesom i baci ga na jedan divan. Spusti zavjesu i oslušnu. Pucanj iz bliza bijaše mukao, i nikog nije uzbunio, u općoj vrevi i galami, u prostorijama čudnog lokala.

Sickert pretraži Blackove, odnosno Antonijeve džepove. Nađe bilježnicu i pismo. Zabilježi nešto na komadu papira, i sve strpa u jedan salvet pa to zadjenu iza jedne slike, tako da se ne vidi. Zatim otvori prozor i osmotri dvorište. Mogao je iskočiti neprimjećen.

Nekoliko minuta kasnije bio je opet u sobi. Plati svoje piće i izađe. Poveze se do Southwarka, i uđe u javnu govornicu.

— Jeste li to vi, Dicksone? — pitao je kad začu bunovan glas starog inspektora.

— Ja sam Sickerte. Poznajem vam glas. što hoćete?

— Htio bih vam ispričati zanimljivu priču.

U »Longia baru« leže dva prokleta mrtva čovjeka i jedan ranjenik.

— Vaše djelo?

— Nije važno, ali ne poričem. Iza slike koja prikazuje gole ljepotice među drvećem nalaze se dokazi.

A u ulici St. James 212, u stanu jednog od mrtvih, nekog Antonia, nalazi se šifra i ostalo. Oni su kupovali djevojke od lorda Halliburtona.

— Jeste li pijani? Što buncate? — čuo se uzbuđen Dicksonov glas.

— Pijan još nisam, iako bi mi poslije svega trebalo bar litar vvhiskyja da isperem grlo, a čitavo jezero da se operem od grijehova — nasmija se Sickert.

— Što je to sa lordom Halliburtonom?

— On je bio vođa bande koja je otela djevojke. Sve ćete saznati... Najbolje je da vi prvi stignete u »Longia bar«, a policiju obavijestite da se u vili Jacka Asgrimsona, sjeveroistočno od Woolidgea, nalazi čitava banda...

Ukratko ga je obavijestio da su tamo Markinch, Canford, i Macferison.

— Vi ste ih vezali?

— Morao sam, jer su htjeli mijenjati moje planove.

— I da im stvorite alibi što vas nisu uhvatili?

— Vi me sumnjičite, stari!

— Znam što ste morali uraditi, mladiću... Ali ništa, ipak ste zapaprili svima.

— Onda, doviđenja, stari!

— Bolje zbogom, jer ne smijem vas vidjeti, čudače! Ali, kad budem u penziji...

— Onda do viđenja u penziji! — pozdravi ga Sickert.

A zatim njegova kola pođoše polako prema četvrti Buttersea. Pred jednom zgradom za iznajmljivanje zaustavi. Kad pozvoni, morao je dugo čekati dok se stara vratarica pojavila, kašljući.

— Oh, Mr Jennifere. Izvolite, izvolite! Vaše kanarince sam pazila. Divni su! — govorila je hripavim glasom.

— Oprostite što sam vas probudio, gospođo Brent, što da se radi, čovjek mora malo i u društvo — nasmiješi se Sickert.

— Oh, znam ja ta vaša društva. Sve neki sijedi starci sa naočarima. Sigurno ste opet razgovarali o onim čudnim strojevima. Čula sam vaše razgovore... Volila bih da vas posjeti i neka djevojka, a ne uvijek samo ti starci — čeretala je žena, prateći ga hodnikom.

Malo kasnije u Lunovoj kupaonici šištao je tuš. Jedan zasluženi odmor trebalo je da počne.

*

Za to vrijeme mornar Macferson se oslobodio. Pustio je iz komore, i odvezao dva prijatelja i djevojku. Reporter je odmah potrčao k telefonu i pozvao redakciju.

— Obavijesti najprije Scotland Yard, a onda diktiraj! — nasmija se Eddy Canford.

— Idi do đavola! Gore na katu ima još jedan telefon pa javi sam. Ja moram dati izvještaj — nije popuštao Markinch.

Kad mu se javi stenograf, on počeo diktirati:

»Posljednji obračun — otkriven »Glavni«, vođa otmičara — Ispovijed pod hipnozom — Zagonetni Lunov prepad«...

— Da, da, to su naslovi! — objašnjavao je sanjivom stenografu.

A zatim nastavi izlagati ono što je čuo i vidio. Bio je pri kraju kad oko vile zajaukaše policijske sirene, Četa policajaca nahrupi unutra.

*

Bilo je već jutro kad je Markinch, posrćući, izlazio iz svoje sobe u redakciji. Dežurni dotrča za njim.

— Traži vas inspektor Dickson. Hitno je! — objasni.

Markinch se javi.

— Slušaj, mladiću — počeo inspektor. — Znam da si ispričao svoju priču. Ali ona ima nastavak u »Longia baru«. Ispričat ću ti glavno, a ostalo neka prežvače netko drugi.

Markinchova ruka letjela je po papiru. A kad je razgovor bio pri kraju, upita:

— Ima li još nešto, stari?

— Nemam ništa naročito. Ja se povlačim... A da ostajem, morao bih pronaći toga Luna. I, kad bih to morao, pratio bih mornara, tebe i Canforda. I jednog dana bih naletio na Luna.

— Nije loša ideja. Opomenut ću onu dvojicu reče reporter.

— Dosjetljiv si, derane! — nasmija se Dickson, i veza .se prekide.

Markinch pozva daktilografkinju i počeo diktirati:

»Nepoznato lice obavijestilo je Scotland Yard o trojici trgovaca bijelim robljem, koji su se spremali da od lorda Halliburtona preuzmu djevojke. Poznati inspektor Dickson uhapsio je preživjelog zločinca i našao dokaze o radu ostalih. Istraga je u toku, ali se saznaje da je već zaplijenjen brod »HERMOND«, koji je imao spremljen tajni prostor za odvođenje djevojaka. Na pomolu je likvidacija velike međunarodne bande.«

Odnesite ovu prvu stranicu dežurnom uredniku — reče reporter; a onda dođite da nastavimo.

Kad se djevojka vratila, Marknich je spavao u otrcanoj fotelji. Uzalud ga je drmusala. Uostalom, on nije imao ništa više da kaže.

Kraj